

Agatha Christie

E ușor să ucizi

Capitolul I.

Tovarășa de drum.

Anglia!

Anglia după atâția ani!

Oare cum o să i se pară?

Luke Fitzwilliam își puna această întrebare, în timp ce cobora pasarela spre doc. Întrebarea îi stăruise în minte cât așteptase la vamă. Iar când, în fine, își luă locul în trenul care ducea pasagerii vaporului, îi revenise dintr-o dată.

Concediile în Anglia însemnau altceva. Bani mulți, pe care să-i arunci în toate părțile (sau, oricum, începi să-i risipești!), vechi prieteni pe care să-i vizitezi, întâlniri cu alții, veniți acasă ca și el – o atmosferă lipsită de griji, în genul: „Ei, n-o să dureze. Ar fi cazul să mă și distrez! Curând plec înapoi”.

Acum însă, nu se mai puna problema întoarcerii. Nu vor mai fi nopți toride și înăbușitoare, nici soarele orbitor și frumusețea tropicală a vegetației abundente, nici seri singuratice în care citea și recitea numere vechi din „The Times”.

Era un pensionar onorabil, cu câteva modeste venituri particulare în plus, un domn fără griji, care se reîntorcea în țara sa – Anglia. Oare cum își va petrece timpul?

Anglia! Anglia, într-o zi de iunie, sub un cer întunecat și un vânt tăios și pătrunzător. Nu prea părea să-l întâmpine cu drag printr-o zi ca asta! Și oamenii! Doamne, oamenii! Mulțimi întregi, cu chipurile cenușii ca și cerul – chipuri neliniștite și preocupate. Iar casele răsăreau pretutindeni ca ciupercile! Niște căsuțe revoltătoare! Pe tot parcursul niște cotețe prăpădite cu pretenții!

Cu un efort, Luke Fitzwilliam își mută ochii de la peisajul ce se întindea dincolo de fereastra vagonului și se cufundă în lectura ziarelor pe care tocmai le cumpărase: „The Times”, „The Daily Clarion” și „Punch”.

Începu cu „The Daily Clarion”. „Clarion” vorbea numai de derbiul de la Epsom.

„Păcat că n-am ajuns ieri. N-am mai văzut un derby de când aveam nouăsprezece ani”, se gândi Luke.

Sublinie numele unui cal din formația „Club” și se uită să vadă ce pronostica în ziar corespondentul Clarionu-lui despre el. Dintr-o propozițiune îl

nimicise: „Cât privește ceilalți, Jujube II, Mark's Mile, Santony și Jerry Boy, au puține șanse de calificare. Un posibil învins ar fi și...”

Dar pe Luke nu-l interesa posibilul învins. Privirile i se ațintiseră asupra pariului. În dreptul lui Jujube II era trecută cota modestă de 40 la 1.

Se uită la ceas. Patru fără un sfert: „Ei! Acum s-a terminat!” se gândi el. Regreta că nu a pariat pe Clarigold care era al doilea favorit.

Deschise „The Times” și fu absorbit de probleme mai serioase.

Totuși, asta nu dură mult, deoarece un colonel cu o înfățișare firoasă din celălalt colț al compartimentului atât se enervase de ceea ce citise mai înainte, încât ținu să-și împărtășească indignarea tovarășului de drum. Se scurse o jumătate de oră până când colonelul obosi să-și tot exprime părerea despre: „blestemații aceștia de agitatori comuniști, sir”.

În cele din urmă, colonelul amuți și adormi cu gura căscată. Puțin după aceea, trenul încetini și, în sfârșit, se opri. Luke se uită pe fereastră. Ajunseră într-o gară mare și pustie, cu multe peroane. Zări un chioșc ceva mai departe, pe care atârna o tăbliță: Rezultatele derbyului. Luke deschise ușa, sări jos din tren și alergă spre chioșc. O clipă mai târziu se uita cu un zâmbet de satisfacție la cele câteva rânduri mâzgălite la rubrica „Știri de ultimă oră”.

Rezultatele derbyului.

Jujube II.

Mazeppa.

Clarigold.

Luke zâmbi și mai mult. O sută de lire de cheltuit! Buna Jujube II, respinsă cu atâta dispreț de toți.

Împături ziarul încă zâmbind în sinea sa și se întoarse, trezindu-se... În fața liniei goale. În timp ce se bucurase de victoria lui Jujube II, trenul se strecurase din gară pe neobservate.

— Când dracu a șters-o trenul ăsta? întrebă pe un hamal cu înfățișare mohorâtă.

Acesta răspunse:

— Care tren? N-a mai trecut nici un tren de la 3:14.

— Adineauri a fost un tren aici. Eu m-am dat jos din el. Expresul de Londra.

Răspunsul sosi sec:

— Expresul de Londra nu oprește nicăieri.

— Dar a oprit, îl asigură Luke. Eu am coborât din el.

— Nu oprește până la Londra, repetă hamalul netulburat.

— A oprit chiar la peronul ăsta și eu am coborât din el, să știi!

Pus în fața faptului, hamalul schimbă tactica.

— Nu trebuia să coborâți, spuse el pe un ton de reproș. N-are stație aici.

— Dar a oprit!

— A încetinit. Asta nu înseamnă c-a oprit.

— Nu mă pricep să fac deosebiri așa subtile. Problema este, ce mă fac?

Hamalul, care gândea încet, repetă cu reproș:

— Nu trebuia să coborâți.

— Să zicem că ar fi așa, spuse Luke. „E în zadar, căci ăst necaz s-a întâmplat. Noi nu vom plânge iar, fiindcă trecutu-i mort și nu va reînvia, spuse corbul Nevermore. Mâna care se mișcă scrie, și după ce a scris se mișcă iar, etc. etc. și așa mai departe”. Ce vreau eu să aflu este ce mă sfătuiești să fac, având în vedere că ai experiență în serviciul companiei căilor ferate?

— Adică, să vă spun ce-ar fi mai bine să faceți?

— Exact, confirmă Luke, presupun că există trenuri care au stații oficiale aici?

— Cred că mai bine ați lua pe cel de 4:25.

— Dacă trenul de 4:25 merge la Londra, m-am și urcat în el.

Liniștit din acest punct de vedere, Luke începu să se plimbe pe peron. Un panou mare îl informa că se găsea la încrucișarea drumurilor dinspre Fenny Clayton și Wyechedwood-under-Ashe și, în clipa următoare, un tren cu un singur vagon, împins din spate de o locomotivă mică și antică, intră încet în gară pufăind și trase pe o linie secundară. Cei șase sau șapte oameni care coborâră traversară podul și veniră lângă Luke pe peron. Hamalul cel mohorât se trezi brusc din moleșeală și începu să împingă un cărucior mare cu lăzi și coșuri; sosi și un alt hamal lângă el, zdrăngănind bidoanele cu lapte. Gara Fenny Clayton se trezi din toropeală.

În cele din urmă, mândru nevoie mare, sosi și trenul de Londra. Vagoanele de clasa a treia erau înțesate și nu existau decât trei vagoane de clasa întâi, fiecare cu câte unul sau doi călători. Luke cercetă acest compartiment. În primul, pentru fumători, era un domn cu aspect cazon care fuma un trabuc. Luke se gândi că pe ziua de azi îi ajunsese colonelul anglo-indian. Trecu în compartimentul alăturat, în care se afla o tânără obosită, cu un aer distins, probabil guvernanta, și un băiețel de vreo trei ani, care părea neastâmpărat. Trecu repede mai departe. Ușa de la compartimentul următor era deschisă și înăuntru nu se afla decât o singură pasageră, o doamnă în vârstă. Văzând-o, Luke își aminti de una din mătușile sale, Mildred, care consimțise cu curaj ca el, pe atunci de zece ani, să crească un șarpe de casă. Mătușa Mildred fusese fără îndoială o mătușă bună, așa cum s-ar conveni să fie orice mătușă. Intră în compartiment și luă loc.

După cinci minute de activitate intensă a celor de pe vagoanele de transportat lapte, a celor cu cărucioarele de bagaje și a altor verificări, trenul se puse în mișcare. Luke despături ziarul și-și aruncă privirea asupra știrilor ce ar putea să-l mai intereseze pe un om care a parcurs de acum ziarul de dimineață.

Nu își închipuia că o să poată citi multă vreme. Avea multe mătuși, și era aproape sigur că plăcuta doamnă în vârstă din colțul compartimentului nu intenționa să călătorească până la Londra în tăcere.

Avusese dreptate – geamul trebuia ridicat, umbrela alunecase și bătrâna doamnă îi și declara ce bun era trenul cu care călătoreau.

— Numai o oră și zece minute. E foarte bun, să știți, chiar foarte bun. E mult mai bun decât cel de dimineață, care face o oră și patruzeci de minute.

Continuă:

— Bineînțeles, aproape toți îl iau pe cel de dimineață. Adică, e o prostie să călătorești după-masă, când celălalt e cu tarif redus. Și eu am vrut să plec de dimineață, dar îl pierdusem pe Wonky Pooh – motanul meu persan – o frumusețe, numai că a avut ceva la ureche nu de mult – și că nu puteam să plec până nu-l găseam.

Luke murmură:

— Sigur că nu, și, în mod ostentativ, își aruncă privirea pe ziar. Stratagema nu-i servi la nimic. Torentul de vorbe se porni iar.

— Așa că ar trebui să aleg dintre două rele pe cel mai mic; am luat trenul de după-amiază, și e o plăcere să mergi cu el, pentru că nu e atât de aglomerat – chiar asta nu te interesează când călătorești cu clasa întâi. Sigur că de obicei nu procedez așa. Adică, eu consider că asta e o extravagance, acum, când veniturile au scăzut, impozitele s-au ridicat, iar servitorilor trebuie să le dai salarii mai mari; dar am fost atât de năucită – pentru că, știi mă duc la Londra cu niște treburi importante și vroiam să mă gândesc bine ce o să spun... Știți, am vrut să am puțină liniște... Luke își reținu zâmbetul. Și dacă sunt și alții care călătoresc în aceeași direcție – ce să mai vorbim! Nu poți să fii neprietenoasă – așa că mi-am zis că o dată pot să-mi permit și eu, deși cred că în zilele noastre oamenii cheltuiesc prea mult și nimeni nu mai e strângător și nu se mai gândește la ziua de mâine. Ce păcat că s-a desființat orarul cu secunde la trenuri... era cu totul altceva.

Desigur, continuă repede, aruncând o privire fugară înspre fața bronzată a lui Luke, că militarii în permisie trebuie să călătorească cu clasa întâi. Adică, e de la sine înțeles că ofițerii...

Luke îndură privirea cercetătoare a unei perechi de ochi scăpărători. Capitulă imediat. Tot o să-l întrebe până la urmă.

— Nu sunt militar, spuse el.

— Vai, scuză-mă. N-am vrut să... când v-am văzut așa ars de soare, mi-am închipuit că poate veniți din Orient într-o permisie.

— Da, mă întorc din Orient, dar nu în permisie. Puse capăt cercetărilor ulterioare cu o declarație îndrăzneată: sunt polițist.

— Lucrați la poliție? Nu zău, asta-i foarte interesant. O prietenă bună de-a mea, știți băiatul ei tocmai a intrat în poliția palestiniană.

— Vin din Strâmtoarea Mayang, spuse Luke, intervenind iar cu o precizare.

— Vai, ce interesant. Ce coincidență! Vreau să spun faptul că dumneata călătorești în acest vagon. Pentru că, știți, afacerea cu care am plecat la oraș... Ei bine, de fapt mă duc la Scotland Yard.

— Zău? spuse Luke.

Se gândi: „Oare o să se oprească odată sau o ține așa până la Londra?” De fapt, nu-l deranja prea mult, pentru că ținuse foarte mult la mătușa Mildred și-și aminti cum odată îi dăduse o bancnotă de cinci șilingi când avea mai mare nevoie. Și apoi, doamnele în vârstă, cum era acesta sau mătușa Mildred, aveau ceva foarte plăcut și specific englezesc în ele. În Strâmtoarea Mayang nu găseai așa ceva. Semănau cu puddingul de prune de Crăciun, cu jocul de crichet din sat și cu șemineele în care sălta focul. Lucruri pe care

ajungeai să le apreciezi mult atunci când nu le aveai și te aflai la celălalt capăt al lumii. (Totuși, puteai să te plictisești dacă ai fi stat prea mult în tovărășia lor, dar, după cum am mai spus, Luke abia debarcase în Anglia, de trei-patru ore).

Bătrâna doamnă reluă, voioasă:

— Da, aveam de gând să plec de dimineață, dar pe urmă, cum v-am spus, am fost foarte îngrijorată de Wonky Pooh. Credeți că e prea târziu să mă duc acum? Adică, Scotland Yardul nu acordă audiențe speciale numai la anumite ore.

— Nu cred că închid la ora patru ca magazinele, spuse Luke.

— Și eu cred tot așa. Adică ar trebui ca oricine să poată anunța o crimă serioasă la orice oră, nu?

— Exact, spuse Luke.

O clipă, bătrâna tăcu. Părea preocupată.

— Întotdeauna m-am gândit că cel mai bine e să mergi la sursă, spuse în cele din urmă. John Reed e o persoană drăguță - sergentul nostru din Wychwood - un om plăcut și foarte politicos. Dar, știți, nu cred că ar putea să se ocupe de o problemă serioasă. S-a obișnuit prea mult să aibă de-a face cu bețivani sau să dea amenzi pentru depășiri de viteze, pentru semnalizări greșite sau persoanelor care nu au permis de ținut câini... foarte rar cu câte o spargere. Dar nu cred, de fapt sunt convinsă, că nu e omul să se ocupe de o crimă!

Luke ridică din sprâncene.

— Crimă?

Bătrâna doamnă aprobă din cap cu tărie.

— Da, crimă. Văd că vă surprinde. Și eu am fost, la început... Chiar nu mi venea să cred. M-am gândit că-mi joacă vreo festă imaginația.

— Și într-adevăr... n-a fost imaginația de vină? întrebă Luke cu delicatețe.

— A, nu, scutură din cap hotărâtă. La început, s-ar fi putut, dar nu a doua oară, a treia sau a patra oară. Atunci convingi.

Luke întrebă:

— Vreți să spuneți că... au existat mai multe crime?

Vocea blajină și liniștită răspunse:

— Mă tem că destule. De asta m-am gândit că cel mai bine ar fi să merg direct la Scotland Yard și să le spun. Nu credeți că asta e cel mai bun lucru de făcut?

Luke se uită gânditor la ea și spuse:

— Păi... cred că aveți dreptate.

Se gândi în sine sa: „Cei de la Scotland Yard trebuie să știe cum s-o ia. Probabil că le vin câte o jumătate de duzină de bătrâne pe săptămână și tot sporovăiesc despre o sumedenie de crime comise în sătucurile lor drăguțe și liniștite! Cred că există un departament special pentru bătrânicile astea”.

Și în minte îi apără figura unui superintendent blajin, sau a unui inspector chipeș, care murmură plin de tact:

— Vă mulțumim, doamnă, și vă rămânem îndatorați. Acum însă, întoarceți-vă acasă, lăsați totul pe seama noastră și nu vă mai îngrijiți de povestea asta.

Zâmbi în sinea sa, închipuindu-și scena: „Oare de unde le vin asemenea idei? Presupun că de vină este viața lor monotonă, o dorință nereprimită pentru dramă. Am auzit că multe dintre bătrâne își închipuie că toată lumea le otrăvește mâncarea”.

Se trezi din aceste cugetări când vocea blajină și subțirică continuă:

— Știți, mi-aduc aminte că am citit odată - cred că-i vorba despre cazul Abercrombie - firește că otrăvise pe mulți până să stârneasă bănuiele... Ce spuneam? A, da, cineva spunea că se uita într-un anumit fel la câte unul, și pe urmă, foarte curând după asta, persoana respectivă se îmbolnăvea, n-am crezut că e adevărat, când am citit... dar este adevărat!

— Ce este adevărat?

— Expresia feței unei persoane...

Luke se holbă la ea. Bătrânică doamnă tremura puțin, iar obraji ei rozalii pierduseră ceva din culoare.

— La început, am observat când o privea pe Amy Gibbs - și ea a murit. Apoi a urmat Carter. Și Tommy Pierce. Acum însă - ieri - s-a întâmplat cu doctorul Humbleby - un om atât de cumsecade - un om cu adevărat cumsecade. Carter era un bețivan, într-adevăr, iar Tommy Pierce un băiețel nespus de obraznic și nerușinat, care se bătea cu băieții mai mici, le răsucea mâinile, și îi ciupea. Nu prea mi-a părut rău după ei, dar cu doctorul Humbleby e altceva. Trebuie salvat. Și culmea este că, dacă m-aș duce să-i spun toată povestea, nu m-ar crede! Ar râde de mine! Nici John Reed nu m-ar crede. Dar la Scotland Yard e altceva. Pentru că, firește, acolo sunt obișnuiți cu crimele!

Se uită pe fereastră.

— Vai, dragă, într-o clipă ajungem. Se agită puțin deschizând și închizând geanta, strângându-și umbrela.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc, îi spuse lui Luke, care ridică umbrela pentru a doua oară. M-am liniștit discutând cu dumneata - ați fost foarte drăguț; îmi pare tare bine că sunteți de acord cu ce voi face.

Luke spuse amabil:

— Sunt sigur că veți primi un sfat bun la Scotland Yard.

— Vă sunt foarte recunoscătoare. Scotoci în geantă. Cartea mea de vizită, vai de mine, nu am decât una singură, trebuie s-o păstrez pentru Scotland Yard...

— Desigur, sigur...

— Mă numesc Pinkerton.

— Un nume foarte potrivit, domnișoară Pinkerton, spuse Luke zâmbind, apoi adăugă grăbit, în timp ce bătrâna îl privea puțin descumpănită: Pe mine mă cheamă Luke Fitzwilliam.

Când trenul trăgea la peron adăugă:

— Să vă găsec un taxi?

— Vai, nu, mulțumesc! Domnișoara Pinkerton păru șocată de idee. O să iau metrourl. O să mă ducă la Trafalgar Square și o iau pe Whitehall în jos.

— Bine, atunci mult noroc! îi ură Luke.

Domnișoara Pinkerton îi scutură mâna cu căldură.

— Atât de amabil, murmură ea din nou. Știți, la început, am avut impresia că nu mă credeți.

Luke avu delicatețea să roșească.

— Ei! Atâtea crime! E destul de complicat să săvârșești multe omoruri și pe urmă să ieși basma curată, nu-i așa?

Domnișoara Pinkerton dădu din cap și spuse cu seriozitate:

— Nu, nu, dragul meu, aici greșești. E foarte ușor să ucizi... atâta timp cât nimeni nu te bănuiește. Și știi, persoana în chestiune este chiar ultimul om pe care l-ar suspecta cineva!

— Ei, oricum, vă doresc mult noroc! spuse Luke.

Domnișoara Pinkerton se pierdu în mulțime. El porni în căutarea bagajelor, gândindu-se în sinea sa: „Era cam trăsniță? Nu, nu prea-mi vine să cred. O imaginație prea bogată, asta-i tot. Sper că o să se poarte delicat cu ea. Cu așa o bătrână doamnă!”

Capitolul II.

Anunțul mortuar.

Jimmy Lorrimer era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Luke. Era normal ca Luke să se ducă direct la Jimmy, de îndată ce ajunse în Londra. Cu el ieși în căutare de distracții în seara sosirii. Băuse cafeaua făcută de el a doua zi dimineață, cu capul vâjâind de durere, iar acum auzea vocea lui Jimmy a două oară fără să-i răspundă, căci recitea un paragraf neînsemnat din ziarul de dimineață.

— Scuză-mă, Jimmy, spuse tresărind.

— Erai absorbit de... situația politică?

Luke râse.

— Da de unde. Știi, e ceva ciudat - o bătrânică cu care am călătorit ieri în tren a murit călcată de o mașină.

— O fi luat în serios vreun semafor. Dar, de unde știi că era ea?

— S-ar putea să nu fie ea. Dar e același nume - Pinkerton - a răsturnat-o o mașină și a ucis-o pe când traversa Whitehall-ul. Mașina n-a oprit.

— Urâtă afacere! spuse Jimmy.

— Da, sârmana băbuță. Îmi pare rău. Îmi amintea de mătușa Mildred.

— Oricine ar fi șoferul mașinii, o să răspundă pentru fapta sa. Mai mult ca sigur că o să fie condamnat pentru omucidere. Să-ți spun drept, mi-e grozav de frică să conduc o mașină în ziua de azi.

— Un Ford de opt cilindri în „V”. Să știi, amice, că...

Conversația deveni strict tehnică.

Jimmy se întrerupse să întrebe:

— Ce naiba tot fredonezi?

Luke fredonase încetisor: „Că-i de vină, sau nu-i de vină, musca se mărită cu biata albină.”

Își ceru scuze.

— Un cântecel de când eram copil. Nu știu de ce mi-a venit în cap.
O săptămână mai târziu, Luke care parcurgea neatent prima pagină din „The Times”, exclamă brusc:

— Ei, fir’ar să fie!

Jimmy Lorrimer ridică ochii.

— Ce s-a întâmplat?

Luke nu-i răspunse. Se uită fix la un nume dintr-o coloană.

Jimmy repetă întrebarea.

Luke înălță capul și privi către el. Avea o expresie atât de neobișnuită, încât Jimmy fu surprins.

— Ce e, Luke? Parcă ai fi o fantomă.

Celălalt nu răspunse un minut sau două. Dădu drumul ziarului, se duse până la fereastră și se întoarse. Jimmy îl urmărea din ce în ce mai mirat.

Luke se așeză pe un scaun și se aplecă în față.

— Jimmy, bătrâne, ți-aduci aminte că, în ziua în care am sosit la Londra, am pomenit de o bătrânică cu care am călătorit până aici?

— Cea de care spuneai că-ți amintește de mătușa Mildred? Și care a fost călcată de o mașină?

— Da. Ascultă, Jimmy. Băbuța asta mi-a înșirat o aiureală cu Scotland Yardul; cică se ducea acolo ca să le spună despre niște crime. Avea în satul ei un criminal în stare liberă – asta era povestea... Tipul ăsta ar fi omorât foarte rapid.

— Nu mi-ai spus că era cam scrântită? întrebă Jimmy.

— Nu cred că era.

— Bătrâne, vino-ți în fire! Un șir de crime...

Luke îl întrerupse nerăbdător.

— N-am avut impresia că era dusă cu sorcova. Mi-am închipuit că-i lucrează prea mult imaginația, cum se întâmplă câteodată cu bătrânele.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar probabil că era și puțin cam trăsniță.

— Nu contează ce crezi tu, Jimmy. Deocamdată, eu îți spun ție, pricepi?

— Bine, bine..., zi mai departe.

— A dat foarte multe amănunte, a pomenit numele a vreo două victime și pe urmă a explicat că ceea ce o frământa era că știe cine avea să fie următoarea victimă.

— Zău? spuse Jimmy încurajator.

— Uneori ți se fixează un nume în memorie nu știu din ce motiv prostesc. Numele ăsta mi-a rămas în minte pentru că l-am legat de un cântecel fără noimă, pe care mi-l cântau când eram copil. „Că-i de vină, sau nu-i de vină, musca se mărită cu biata albină”.*

— Foarte inteligent, n-am ce zice, dar de fapt care-i legătura?

— Problema e, măi deșteptule, că pe omul respectiv îl chema Humbleby, doctor Humbleby. Bătrânică mea spunea că doctorul Humbleby va fi următoarea victimă și era afectată pentru că „era un om tare cumsecade”. Numele mi-a rămas în cap din cauza cântecului de care ți-am pomenit.

— Și?

— Ei bine, uite-aici!

Luke întinse ziarul, punând degetul în dreptul unui anunț în coloana cu decese.

— Vezi, Jimmy? Țasta-i numele și locul, iar omul e doctor, ce părere ai? Jimmy nu răspunse imediat. În cele din urmă spuse serios și destul de șovăitor:

— Bănuiesc că nu-i decât o coincidență a naibii de stranie.

— Asta e, Jimmy? Chiar așa o fi? Să fie numai atât?

Luke începu să se plimbe prin cameră.

— Atunci ce altceva să fie? Întrebă Jimmy.

Luke se întoarse brusc pe călcâie.

— Ce ar fi dacă fiecare vorbă debitată de băbuța aia ar fi adevărată!

Ce-ai zice dacă povestea asta fantastică ar fi purul adevăr?

— Ei, liniștește-te, băiete! Ar fi cam încurcată treaba! Lucruri de-astea nu se-întâmplă!

— Dar cazul Abercrombie? El n-a fost bănuit că i-a lichidat pe mulți?

— Mai mulți decât s-au descoperit, spuse Jimmy. Un amic de-al meu avea un văr care era procurorul local. Am aflat multe prin el. L-au condamnat pe Abercrombie pentru că-l otrăvise pe veterinarul de acolo cu arsenic, pe urmă au dezgropat-o pe nevastă-sa care era îmbibată cu arsenic, și mai mult ca sigur că și cumnatul murise în același fel – și asta nu era tot, nici vorbă. Prietenul meu mi-a spus că părerea neoficială era că Abercrombie lichidase cel puțin cincisprezece oameni la vremea sa. Cincisprezece!

— Exact! Deci lucruri de-astea se întâmplă!

— Da, dar nu se-ntâmplă des.

— De unde știi? Poate se întâmplă mai des decât crezi tu.

— A vorbit valahul polițist din tine! Nu poți să uiți că ești polițist, acum, că te-ai pensionat?

— Cred că dacă ai fost odată polițist, toată viața rămâi așa. Ascultă Jimmy, să presupunem că, înainte ca Abercrombie să devină atât de nesăbuit încât să-și vâre crimele sub nasul poliției, vreo bătrânică singură și guralivă ar fi ghicit pur și simplu cine e criminalul și ar fi dat fuga la autorități ca să-i povestească tot. Crezi că ar fi ascultat-o cineva?

Jimmy rânji.

— Aiurea!

— Exact. Ar fi spus că are gărgăuni la cap. Întocmai cum ziceai! Sau ar fi crezut: „Prea multă imaginație. Nimic concret!” Cum am apreciat eu! Și amândoi, Jimmy, ne-am fi înșelat.

Lorrimer medită câteva clipe.

— Care e situația de fapt? Tu ce crezi?

Luke răspunse încet:

— Cazul se prezintă astfel: Mi s-a relatat o poveste – improbabilă, dar nu imposibilă. O dovadă, moartea doctorului Humbleby, care vine în sprijinul întâmplării. Și mai există alt fapt semnificativ. Domnișoara Pinkerton se ducea la Scotland Yard cu povestea ei greu de dovedit. Dar n-a ajuns acolo. A fost călcată de o mașină care n-a oprit.

Jimmy obiectă.

— N-ai de unde să știi că n-a ajuns acolo. Poate a fost accidentată după vizită, nu înainte.

— S-ar putea, da... dar nu cred.

— Asta-i doar o presupunere. Adevărul este că tu... tu crezi în melodrama asta.

Luke dădu din cap energic.

— Nu, nu spun așa ceva. Cred numai că ăsta e un caz care poate fi cercetat.

— Cu alte cuvinte, te duci la Scotland Yard?

— Nu, n-am ajuns acolo - încă nu. După cum ai spus, moartea lui Humbleby poate fi doar o coincidență.

— Atunci, dacă nu te superi, ce ai de gând?

— Să mă duc în localitatea aceea și să intru în miezul problemei.

— Deci așa...

— Nu ești de acord că este singura cale rațională pe care pot să apuc?

Jimmy se holbă la el.

— Chiar vorbești serios, Luke?

— Foarte.

— Și dacă nu-s decât cai verzi pe pereți?

— Ar fi cel mai bine să fie așa.

— Da, sigur... Jimmy se încruntă. Dar tu crezi altceva, nu?

— Dragul meu, mă aștept la orice.

Jimmy tăcu câteva clipe.

— Ți-ai făcut vreun plan? Adică, trebuie să ai un motiv ca să sosești așa, pe neașteptate, în locul acela.

— Da, cred că o să am.

— Nu merge cu „cred”. Îți dai seama ce înseamnă un târgușor de provincie englezesc? Se vede de la o poștă un nou sosit.

— Va trebui să mă deghizez, spuse Luke zâmbind brusc. Ce propui? Pictor? Cam greu... Nu știi să desenez, dar să pictez.

— Ai putea să fii un pictor modern, îi sugeră Jimmy. Și atunci n-ar mai avea importanță.

Dar pe Luke îl interesa problema lui.

— Scriitor? Oare scriitorii colindă hanurile ciudate de țară ca să scrie? S-ar putea. Sau poate pescar amator, dar trebuie să mă interesez dacă există un râu acolo, în apropiere. Un bolnav căruia i s-a recomandat aerul de la țară? Nu prea arăt eu a bolnav și oricum astăzi toată lumea merge la sanatoriu. Aș putea să caut o casă în împrejurimi. Dar nu-i o idee prea bună. La naiba, Jimmy, trebuie să existe vreun motiv plauzibil pentru un străin entuziast, care vrea să meargă într-un sat englezesc!

— Ia stai puțin! Dă-mi ziarul ăla!

După ce-l luă, se uită în fugă și anunță triumfător:

— Știam eu! Luke dragă! ca să rezum, te aranjez eu O. K. Totul e simplu ca bună ziua!

Luke se întoarse.

— Ce-ai spus?

Jimmy continuă mândru dar modest.

— Mi s-a părut mie ceva! Wychwood-under-Ashe. Cum să nu! Exact acolo!

— Nu cumva ai un prieten care-l cunoaște pe procurorul de acolo?

— De data asta nu. Am ceva mai bun, băiete! Natura, după cum știi, m-a înzestrat cu nenumărate mătuși și verișoare, tatăl meu provenind dintr-o familie cu treisprezece copii. Și acum ascultă! Am o rudă la Wychwood-under-Ashe.

— Jimmy, ești un geniu!

— E-n regulă, așa-i? spuse Jimmy modest.

— E cumva un văr?

— O verișoară. O cheamă Bridget Conway. De doi ani este secretara lordului Whitfield.

— Tipul care e proprietarul publicațiilor alea scârboase și prăpădite?

— Așa e. Un individ cam scârbos și el! Afectat. S-a născut la Wychwood-under-Ashe și, fiind tipul de snob, care te bate la cap cu amănunte din viața lui, unde s-a născut și cum a fost educat, și care se fălește că a ajuns cineva prin propriile-i puteri, s-a întors în satul natal, a cumpărat singura casă mai mare din vecinătate (aparține, la origine, familiei lui Bridget, fiindcă veni vorba) și se ocupă cu transformarea ei într-o reședință model.

— Și verișoara ta e secretara lui?

— A fost, spuse Jimmy întunecat. Acum a avansat! E logodită cu el!

— Aha, spuse Luke, destul de surprins.

— E o partidă bună, cum să nu. Se scaldă în bani. Bridget a fost cam zdruncinată după o poveste cu un prieten - i-a cam pierit cheful după povestea de iubire. Asta însă o să-i cânte în strună. Ea, probabil, că o să fie blândă, dar fermă, iar el o s-o asculte orbește.

— Și eu cum să procedez să mă introduc?

Jimmy răspunse prompt.

— Ai să te duci să stai acolo - ar fi bine să treci drept un alt văr. Bridget are atât de mulți, încât unul în plus sau în minus nu mai contează. O să aranjez eu asta cu ea. Am fost întotdeauna prieteni. Și acum, motivul pentru care te duci acolo - vrăjitorie, băiete.

— Vrăjitorie?

— Folclor, superstiții locale - lucruri din astea. Wychwood-under-Ashe are o reputație serioasă în domeniu. Unul dintre ultimele locuri în care s-a ținut un sabat al vrăjitoarelor - în secolul trecut încă se mai ardeau acolo vrăjitoarele - tot felul de tradiții. Tu scrii o carte, înțelegi? Faci o comparație între obiceiurile din Strâmtoarea Mayang și vechiul folclor englezesc - puncte comune și așa mai departe. Te pricepi tu la asemenea chestii. Dai o raită cu un blocnotes și iei un interviu celui mai bătrân locuitor în legătură cu obiceiurile și superstițiile locale. Sunt obișnuiți cu poveștile astea, și dacă stai la Ashe Manor, asta e o garanție.

— Ce o să zică lordul Whitfield?

— Nimic, n-ai grijă. E complet needucat și extrem de credul – crede într-adevăr în lucrurile pe care le citește în propriile lui săptămânale. Oricum, Bridget o să-l aranjeze. Bridget e nemaipomenită. Răspund eu pentru ea.

Luke respiră adânc.

— Jimmy, vulpe bătrână, se pare că totul merge ca pe roate. Ești o minune! Dacă poți aranja cu verișoara...

— Totul o să fie O. K. Lasă pe seama mea.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Tot ce-ți cer este să mă anunți când îl prinzi pe criminal!

Adăugă brusc:

— Ce este?

Luke spuse rar:

— Tocmai mi-am amintit ce-mi zicea bătrâna doamnă. Îi spuneam că e destul de complicat să săvârșești multe crime și să ieși basma curată, și ea mi-a răspuns că mă înșel, ... că e foarte ușor să ucizi... Se opri, și apoi spuse încet:

Mă întreb dacă e adevărat. Jimmy. Oare este...

— Ce anume?

— Dacă e ușor să ucizi...

Capitolul III.

Vrăjitoare fără coadă de mătură.

Soarele strălucea când Luke trecu peste deal spre târgușorul Wychwood-under-Ashe. Își cumpăraseră o mașină la mâna a doua Standard Swallow și staționă o clipă pe culmea dealului oprind motorul.

Ziua de vară era călduroasă și însorită. Sub el se afla satul, rămas neatins de recente schimbări. Se întindea la soare, cuminte și pașnic, alcătuit aproape numai dintr-o singură stradă lungă, care se întortochea pe sub coama ieșită în afară a coastei Ashe.

Părea că se întinde foarte departe și că este nefiresc de ireal. Luke se gândi: „Cred că sunt nebun. Întreaga poveste e fantastică”.

Chiar venise aici pentru a vâna un criminal... numai pe baza unor prostii debitate de o bătrână guralivă, și a unui anunț de deces întâmplător?

Dădu din cap.

„Cu siguranță că astfel de lucruri nu se întâmplă”, murmură el. „Sau se întâmplă? Luke, băiete, depinde de tine să descoperi dacă ești cel mai credul nătărău din lume, sau dacă nasul tău de copoi a simțit ceva”.

Porni motorul, băgă în viteză, conduse cu atenție pe drumul șerpuitor și astfel intră pe strada principală.

După cum s-a mai spus, Wychwood e format aproape numai din strada principală. Pe ea sunt magazine, căsuțe în stil georgian, reci și aristocratice, cu treptele albe și ciocănele lucioase, vile pitorești cu grădini de flori. Era și un hotel „The Bells and Motley”, retras de la stradă. Mai erau o pajiște a satului, și eleșteul pentru rațe; deasupra tuturor trona o casă impunătoare în stil georgian, despre care Luke își închipui imediat că trebuie să fie clădirea unde trebuia să ajungă, Ashe Manor. Dar când se apropie, văzu o firmă mare pictată care anunța „Muzeul și biblioteca”. Ceva mai încolo îi sări în ochi un

anacronism, o clădire mare, modernă, albă, austeră și distonând cu vecinătatea voioasă a celorlalte locuri. Era, după cum observă Luke, un institut local și clubul tinerilor domni.

Aici se opri și întrebă pe unde trebuie s-o ia ca să ajungă la conac.

I se spuse că Ashe Manor se află cam la o jumătate de milă mai departe - că o să vadă porțile pe dreapta.

Luke își continuă drumul. Găsi ușor porțile - erau noi, din fier forjat, cu lucrătură frumoasă. Trecu de ele și desluși frânturi de cărămizi roșii printre copaci, coti la dreapta pe alee și rămase uluit de formidabila și nefireasca îngrămădire în gen de castel, care-i răsări în fața ochilor.

Pe când contempla coșmarul, soarele dispăru. Brusc, deveni conștient de amenințarea pe care o proiecta coasta Ashe. O rafală tăioasă de vânt sufla îndărăt frunzele copacilor, și în clipa aceea o fată apăru de după colțul clădirii stil castel.

Părul negru îi fusese ridicat deasupra capului de pala bruscă de vânt și Luke își aminti de un tablou de Nevinson, pe care-l văzuse odată, intitulat „Vrăjitoarea”. Fața prelungă, delicată și palidă, părul negru, învolburat spre stele. Putea s-o vadă pe fata aceasta călare pe mătură, zburând spre lună...

Se îndreptă direct spre el.

— Probabil că ești Luke Fitzwilliam. Eu sunt Bridget Conway.

Strânse mâna întinsă. Acum, putu s-o vadă așa cum era - nu într-un moment când își dăduse frâu liber imaginației. Înaltă, zveltă, o față prelungă și delicată, cu pomeții ușor proeminenți, sprâncene negre, care-i dădeau un aer ironic, părul și ochii negri. Se gândi că semăna cu o gravură gingașă, bine reliefată și frumoasă.

În decursul călătoriei spre Anglia avusese fixată în minte o imagine, cea a unei englezoaice îmbujorate și bronzate, mângâind coama unui cal, aplecându-se, în fața unui foc de lemn. Fusese o închipuire plăcută și grațioasă...

Acum... nu-și dădea seama dacă îi plăcea Bridget Conway sau nu... dar știa că imaginea tăinuită s-a destrămat și s-a șters... nu-și mai avea înțeles și rost...

Spuse în schimb:

— Bună ziua! Trebuie să-mi cer scuze, pentru că te deranjez. Jimmy susținea că n-o să vă supărați.

— Nu ne supărăm deloc. Suntem încântați. Zâmbi, și zâmbetul brusc, rotunjit, îi ridica colțurile buzelor până la mijlocul obrazilor. Jimmy și cu mine am fost întotdeauna buni prieteni. Și dacă scrii o carte despre folclor, să știi că aici e cel mai potrivit. Tot felul de legende și locuri pitorești.

— Grozav, spuse Luke.

Se îndreptă împreună spre casă și Luke mai cercetă o dată clădirea cu privirea. Acum descoperi în ea urme ale unei locuințe sobre, stil Queen Anne, încărcată și îmbâcsită de o măreție înzorzonată. Își aminti că Jimmy i-a atras atenția că locuința aparținuse la origine familiei lui Bridget. Se gândi posomorât că, pe vremea aceea, casa nu fusese așa de împopoțonată. Se

uită pe furiș la însoțitoarea sa și se minună de profilul și de mâinile lungi și frumoase.

Presupunea că avea vreo douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Și nici nu părea proastă. Era una din acele ființe despre care nu poți ști absolut nimic, decât dacă ele vor ca tu să afli...

Înăuntru, casa era confortabilă și de bun gust – bunul gust al unui decorator de mâna întâi. Bridget Conway îl conduse într-o cameră plină cu rafturi de cărți și scaune comode; lângă fereastră, două persoane stăteau la o măsuță pentru ceai.

Făcu prezentările:

— Gordon, ăsta-i Luke, un fel de văr al unui verișor de-al meu.

Lordul Whitfield era un bărbat scund, pe jumătate chel. Avea o față rotundă și sinceră, cu buze răsfrânte și ochii ca două coacăze fierte. Purta haine de țară neîngrijite. Nu-l avantajau, mai ales că se opreau sub stomac.

Îl salută pe Luke cu căldură.

— Încântat de cunoștință, încântat! Am auzit că abia te-ai întors din Orient. Un loc foarte interesant. Bridget spunea că scrii o carte. Se zice că, în zilele noastre, se scriu prea multe cărți. Eu nu sunt de aceeași părere – întotdeauna se găsește loc pentru o carte bună.

Bridge continuă: Mătușa mea, doamna Anstruther și Luke strânse mâna unei doamne de vârstă mijlocie, cu o expresie a gurii puțin inteligentă.

După cum se află Luke curând, doamna Anstruther se ocupa trup și suflet cu grădinăritul. Nu vorbea niciodată despre altceva și mintea îi era preocupată cu gânduri de soiul dacă vreunei plante rare o să-i priască locul unde intenționa s-o planteze.

După ce-i strânse mâna, spuse:

— Știi, Gordon, locul ideal pentru aranjarea pietrișului e chiar în spatele răzorului trandafirilor și, în felul ăsta, ai avea cea mai splendidă grădină cu fântână în care apa o să țâșnească prin povârnișul acela.

Lordul Whitfield se lăsă pe speteaza scaunului.

— Aranjezi totul cu Bridget, spuse el cu dezinvoltură. După mine, plantele târâtoare sunt niște flecușetețe nearătoase – dar, asta n-are importanță.

— Plantele târâtoare nu sunt destul de impozante pentru tine, Gordon, interveni Bridget.

Îi turnă ceai lui Luke și lordul Whitfield spuse placid:

— Ai dreptate. Cred că nu merită banii. Niște floricele pe care abia poți să le vezi... Mi-ar plăcea să am o seră arătoasă, sau niște straturi sănătoase cu mușcate roșii.

Doamna Anstruther, care poseda par excellence talentul de a-și continua nestingherită subiectul ei de conversație, spuse:

— Cred că soiul ăsta nou de trandafiri agățători o să se adapteze foarte bine la clima de aici și se cufundă din nou în lectura cataloagelor de flori.

După ce își sprijini silueta rotunjoară și îndesată de speteaza scaunului, lordul Whitfield își sorbi ceaiul și îl cântări pe Luke cu privirea, apreciativ:

— Deci scrii cărți, murmură el.

Simțindu-se puțin nervos, Luke era cât pe ce să dea explicații, când își dădu seama că de fapt pe lordul Whitfield nu-l interesau informațiile.

— Deseori m-am gândit că mi-ar plăcea să scriu și eu o carte, spuse lordul plin de sine.

— Da? spuse Luke.

— Aș putea, n-ai nici o grijă! Și ar fi o carte foarte interesantă. Am întâlnit o mulțime de oameni interesanți. Partea proastă e că n-am avut timp. Sunt un om foarte ocupat.

— Fără îndoială, vă cred.

— Nici nu ți-ar veni să crezi câte am eu pe cap. Mă interesez personal de toate publicațiile mele. Socotesc că sunt răspunzător de modelarea minții cititorilor. Săptămâna viitoare, milioane de oameni vor gândi și vor simți exact cum am intenționat eu să-i fac să simtă și să gândească. E un lucru foarte serios. Asta înseamnă responsabilitate. Nu mă sperie, nu-mi fac griji. O scot eu la capăt cu responsabilitatea.

Lordul Whitfield își umflă pieptul, își supse stomacul și-l privi pe Luke prietenos.

Bridget Conway spuse dezinvolt:

— Ești un om de seamă, Gordon. Îți mai torn un ceai?

Lordul Whitfield replică cu simpatie:

— Da, sunt fără îndoială un om de seamă. Nu, nu mai vreau ceai.

Apoi, coborând din propriile lui înălțimi olimpice până la nivelul muritorilor de rând, își întrebă oaspetele cu amabilitate.

— Cunoașteți pe cineva de pe aici?

Luke clătină din cap. Apoi, brusc, simțind că dacă își începe lucrul mai devreme e mai bine, adăugă:

— De fapt, este cineva aici pe care am promis că-l voi căuta, un prieten al unor prieteni de-ai mei. Un domn pe nume Humbleby. E doctor.

— Ah! Lordul Whitfield se foi pe scaun. Doctorul Humbleby? Păcat.

— Cum adică, păcat?

— A murit acum vreo săptămână.

— Ei, Doamne! Îmi pare tare rău.

— A, nu cred că l-ai fi plăcut. Era un țicnit bătrân, cu idei aiurite, încăpățânat și trăsnet rău.

— Ceea ce înseamnă, interveni Bridget, că nu se înțelegea cu Gordon.

— Hm, povestea aia cu rezervorul de apă, spuse lordul Whitfield.

Domnul Fitzwilliam, trebuie să-ți spun că sunt un om cu simț civic. Mi-e gândul numai la bunăstarea acestui oraș. M-am născut aici. Da, m-am născut chiar în orașul ăsta...

Luke observă cu părere de rău că doctorul Humbleby părăsise subiectul și trecuse la subiectul lordul Whitfield.

— Nu mi-e rușine de lucrul acesta și nici nu-mi pasă de cei care știu, continuă lordul. N-am avut parte de niciunul din avantajele de care dumneata ai dispus în mod firesc. Tatăl meu ținea o prăvălioară de pantofi – da, un simplu magazin de pantofi. Și eu am servit acolo când eram copil. M-am ridicat prin propria mea muncă, Fitzwilliam! Mă hotărâsem să ies din rutină, și

am ieșit! Perseverență, muncă zdravănă și ajutorul Domnului – cu asta am învins! Astea m-au făcut ce sunt azi.

Urmără detalii complete ale carierei lordului Whitfield oferite în folosul lui Luke, iar lordul încheie triumfător:

— Iată-mă aici, și toată lumea e bucuroasă să știe cum am ajuns aici! Nu mi-e rușine de începuturile mele, nu, domnule! M-am întors în locurile unde m-am născut. Știi ce se găsește acum acolo unde se afla prăvălia tatei? O nouă clădire ridicată și înzestrată de mine: institutul și clubul tinerilor. Totul de prima calitate și ultramodern. Am angajat pe cel mai bun arhitect din țară! De fapt a făcut o clădire de-a dreptul urâtă – aduce a azil sau închisoare, dar lumea spune că e grozav, așa că presupun că probabil are dreptate.

— Fruntea sus, spuse Bridge. Casa asta cel puțin ai făcut-o după gustul tău!

Lordul Whitfield chicoti aprobator.

— Da, au încercat să mă influențeze și aici! Să continue stilul original al clădirii. Nu! le-am spus eu. Am de gând să locuiesc aici și vreau ceva arătos pentru banii pe care-i dau! Cum nu-mi făcea pe voie câte un arhitect, îl concediam și angajam altul. Individul pe care l-am angajat în cele din urmă mi-a înțeles destul de bine ideile.

— Ți-a încurajat cele mai rele porniri ale imaginației, spuse Bridget.

— Știi că ei i-ar fi plăcut ca locul să rămână cum a fost. Lordul Whitfield o mângâie pe braț.

— N-are rost să trăiești în trecut, dragă. Bătrânii din epoca georgiană nu erau prea pricepuți. N-am vrut să am o casă urâtă, de cărămidă roșie. Întotdeauna am visat un castel – și acum am unul! Știi că n-am gusturi prea rafinate, așa că pentru decorarea interioarelor am dat carte blanche unei firme bune, și trebuie să recunosc că n-au lucrat rău – deși unele lucruri le-au făcut cam șterse.

— De fapt, spuse Luke ca să participe la conversație, e mare lucru să știi ce vrei.

— Eu, de obicei, mă și impun, spuse celălalt, chicotind.

— Nu prea te-ai impus cu planul de canalizare, îi aminti Bridget.

— Ei, aia! Humbleby a fost un prost. Bătrânii ăștia sunt cam încăpățânați. Nu raționează deloc.

— Domnul Humbleby era un om cu gura mare, nu-i așa? se aventură Luke. Îmi închipui că și-a făcut o mulțime de dușmani în felul ăsta.

— Nu, nu știu dacă aș putea să afirm așa ceva, șovăi lordul Whitfield, frecându-și nasul. Tu ce zici, Bridget?

— De fapt, întotdeauna mi s-a părut că era foarte amabil cu toți. Eu personal l-am consultat numai când am avut odată glezna scrântită, dar mi-era tare drag.

— Da, în general era simpatizat, admise lordul Whitfield, deși cunosc vreo câteva persoane care nu-l aveau la inimă. Tot din cauza încăpățânării.

— Niște persoane de pe aici?

Lordul Whitfield dădu din cap aprobator.

— Într-un loc ca ăsta se iscă o mulțime de certuri și se formează grupulețe.

— Da, nu mă îndoiesc, spuse Luke. Ezită, nesigur de următorul pas. Și cam ce fel de oameni trăiesc pe aici?

Era o întrebare cam șubredă, dar răspunsul sosi prompt.

— Mai mult, niște foști, spuse Bridget. Fiice, neveste și surori de preoți. Și de doctori. Cam șase femei la un bărbat.

— Totuși sunt și bărbați? se hazardă Luke.

— Da, cum să nu, domnul Abbot, jurisconsultul, și tânărul doctor Thomas, partenerul doctorului Humbleby, domnul Wake, preotul, și., cine mai e, Gordon? Aha! Domnul Ellsworthy, care ține prăvălia cu antichități și care e și extrem de simpatic! Precum și maiorul Horton cu buldogii lui.

— Mai e cineva aici despre care am impresia că au pomenit prietenii mei, spuse Luke. Ziceau că e o bătrânică plăcută dar tare guralivă.

Bridget izbucni în râs.

— Asta se aplică la jumătate din sat!

— Cum o chema oare? A, mi-am adus aminte, Pinkerton.

Lordul Whitfield chicoti răgușit:

— Chiar că n-ai noroc! Și ea a murit. A călcat-o o mașină la Londra mai zilele trecute. A omorât-o pe loc.

— Am impresia că aveți o mulțime de decese pe-aici, spuse Luke degajat.

Lordul Whitfield se înfrână pe loc.

— Da de unde! Este unul din locurile cele mai sănătoase din întreaga Anglie. Accidentele nu se socotesc. I se pot întâmpla oricui.

Dar Bridget Conway spuse gânditoare:

— De fapt, Gordon, chiar că au fost o mulțime de morți în ultimul an. Tot timpul se fac înmormântări.

— Prostii, draga mea.

Luke interveni.

— Și moartea doctorului Humbleby a fost un accident?

Lordul Whitfield clătină din cap.

— Oh, nu. Humbleby a murit de septicemie acută. Cum li se întâmplă doctorilor. S-a zgâriat la deget cu vreun cui ruginit sau așa ceva... n-a dat importanță și s-a infectat. A murit în trei zile.

— Așa se întâmplă cu doctorii, spuse Bridget. Am impresia că sunt foarte expuși infecției, dacă nu sunt atenți. Totuși, a fost trist. Soția e distrusă.

— N-are rost să te răzvrățești împotriva voinței providenței, spuse calm lordul Whitfield.

„Dar a fost mâna providenței?” se întrebă Luke în sinea sa ceva mai târziu, în timp ce se schimbă pentru masa de seară. „Septicemie? Posibil. Totuși, o moarte foarte bruscă.”

Și cuvintele ușor rostite de Bridget Conway îi răsunară în minte: „Au fost o mulțime de morți în ultimul an”.

Capitolul IV.

Luke începe.

Luke își elaborase planul cu o oarecare grijă și era pregătit să-l pună în practică fără întârziere când coborî a doua zi dimineață la micul dejun.

Mătușa cu grădinăritul nu-și făcuse încă apariția, dar lordul Whitfield mânca ridichi și bea cafea, iar Bridget Conway terminase masa și stătea în picioare lângă fereastră, privind afară.

După ce-și urară bună dimineața, iar Luke se așeză în fața unei farfurii pline vârf cu șuncă și ouă, începu:

— Trebuie să mă apuc de treabă. Lucrul cel mai greu e să-i faci pe oameni să vorbească. Știți ce vreau să spun - nu oameni ca dumneavoastră și... Bridget. (își aminti la timp că nu trebuie să spună domnișoara Conway). Mi-ați spune tot ce știți - dar partea proastă este că nu știți lucrurile pe care vreau să le cunosc, adică, superstițiile locale. Cu greu ați crede câte superstiții mai dăinuie încă în locurile mai retrase ale lumii. De pildă, există un sat în Devonshire. Parohul a trebuit să mute niște vechi menhire de granit care erau lângă biserică pentru că oamenii continuau să le înconjoare într-un vechi ritual ori de câte ori murea cineva. E extraordinar cum încă mai continuă vechile ritualuri păgâne.

— Cred că ai dreptate, spuse lordul. Oamenii au nevoie de încă multă instruire. Ți-am spus că am fondat o bibliotecă grozavă? În locul unde era vechiul conac - a costat o nimica toată - acum e una din cele mai bune biblioteci...

Luke alimentă din plin firul conversației în direcția, realizărilor lordului Whitfield.

— Splendid, spuse el din inimă. O treabă bună. Ați băgat imediat de seamă valul de ignoranță ancestrală care dăinuie aici. Desigur, din punctul meu de vedere, asta și doresc. Vechile obiceiuri, legende, povești, câte ceva din vechile ritualuri, cum ar fi...

Aici Luke înșiră aproape cuvânt cu cuvânt o pagină dintr-o lucrare pe care o citise special pentru această conversație.

— Moartea oamenilor e evenimentul unde pot găsi cel mai mult material, încheie el. Ritualurile și obiceiurile de înmormântare întotdeauna supraviețuiesc mai mult decât oricare altele. Și pe lângă asta, nu știu pentru ce motiv, sătenilor le place întotdeauna să vorbească despre morți.

— Le plac înmormântările, consimți Bridget de lângă fereastră.

— Cred că am să încep chiar cu asta, continuă Luke. Dacă aș putea obține o listă cu morțile recente din parohie, să găsesc apoi rudele și să vorbesc cu ele, nu mă îndoiesc că în curând am să dau peste ceea ce caut. Oare de la cine e mai bine să obțin datele - de la preot?

— Probabil că pe domnul Wake o să-l intereseze grozav, spuse Bridget. E un bătrânel simpatic și îi place să studieze antichitățile. Cred că o să-ți pună la dispoziție o mulțime de material.

Luke, avu un moment de remușcare în timpul căruia speră ca preotul să nu fie chiar atât de priceput la antichități ca să-și expună propriile lui cunoștințe.

Dar cu voce tare spuse din inimă:

— În regulă. Cred că tu habar n-ai de oamenii care au murit în ultimul an.

Bridget murmură:

— Să mă gândesc. A, sigur - Carter. Era patronul de la „Seven Stars”, cârciumioara aia de pe țărmul râului.

— Un bandit bețivan, spuse lordul Whitfield. Una din brutele alea sociabile care te insultă la fiecare pas. Bine că s-a dus pe copcă.

— Și doamna Rose, spălătoreasă, continuă Bridget. Și micuțul Tommy Pierce - era un băiețuș cam neastâmpărat. Și, cum să nu, fata aceea Amy și nu mai știu cum.

Vocea i se schimbă puțin pe când rosti ultimul nume.

— Amy? spuse Luke.

— Amy Gibbs. Era servitoare aici și pe urmă s-a angajat la domnișoara Waynflete. S-a făcut anchetă cu cazul ei.

— De ce?

— Proasta a încurcat niște sticle pe întuneric, spuse lordul Whitfield.

— A băut sodă caustică, crezând că ia sirop de tuse, explică Bridget.

Luke ridică din sprâncene.

— O poveste destul de tragică.

— Se zvonise că ar fi luat-o dinadins. Din cauza unui tânăr.

Vorbea rar, aproape în silă.

Urmă o tăcere. Luke simți instinctiv că plutește o atmosferă apăsătoare. Se gândi: „Amy Gibbs? Da, ăsta era unul din numele menționate de bătrâna domnișoară Pinkerton”.

Mai menționase un băiețel - Tommy nu știu cum - despre care lăsase să se vadă clar că nu avea o părere bună (se părea că asta gândea și Bridget?). Și sigur, nu încăpea îndoială, fusese amintit și numele Carter.

Se ridică, spunând dezinvolt:

— Tot vorbim despre lucruri de astea și am început să mă simt un fel de strigoi, parcă aș fi rătăcit numai prin cimitire. Și obiceiurile de nuntă sunt interesante, dar e ceva mai greu să deschizi o discuție pe nepusă masă.

— Cred că ai dreptate, spuse Bridget mușcându-și ușor buzele.

— Un alt subiect interesant de discuție ar fi blestemele sau deochiul, continuă Luke simulând o nuanță de entuziasm. Deseori dai peste așa ceva prin colțurile astea retrase ale lumii. Știți cumva ce flecărește. lumea pe aici despre astfel de lucruri?

Lordul Whitfield dădu din cap încet. Bridget Conway spuse:

— Noi nu suntem cei mai indicați să auzim lucruri de soiul acesta...

Luke îi luă vorba din gură.

— Nici nu mă îndoiesc, va trebui să mă învârtesc în cercurile de condiție socială inferioară, ca să găsesc ce-mi trebuie. Mă duc întâi pe la vicar, să văd ce pot face. Probabil că după aceea trec pe la... „Seven Stars”, parcă așa ați spus că se cheamă? Și ce e cu băiețelul cu purtări urâte? A lăsat în urmă niște rude care-l plâng?

— Doamna Pierce ține o tutungerie și o papetărie pe High Street.

— Asta-i un lucru providențial. Ei, atunci să-mi văd de lucru.

Bridget se îndepărtă de la fereastră cu o mișcare iute și grațioasă.

— Aș veni și eu cu tine, dacă nu te-ncurc, spuse ea.

— Desigur că nu!

O spusese cât se poate de inimos, dar nu era sigur că ea nu observase o clipă cât de surprins rămăsese.

I-ar fi fost mult mai ușor să tragă singur de limbă un preot de modă veche, fără să aibă lângă el pe cineva cu o minte vioaie și analitică.

„La urma urmei, se gândi el în sinea sa, de mine depinde să mă comport cât se poate de convingător.”

— Luke, vrei să mă aștepti până îmi schimb pantofii?

Luke, numele lui de botez, fusese rostit atât de normal, încât îl umplu de un sentiment ciudat de duioșie. Și totuși, cum ar fi putut să-i spună altfel? Pentru că acceptase planul lui Jimmy cu înrudirea, nu putea să-i spună: „domnule Fitzwilliam”. Brusc, în minte îi veni gândul neplăcut: „Oare ce părere are ea despre toate astea? Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce părere are?” Era ciudat că lucrul ăsta nu-l neliniștise până atunci. Verișoara lui Jimmy fusese o abstracțiune convențională, un manechin. Abia dacă și-o imaginase; acceptase doar sentința prietenului său: „Cu Bridget totul o să fie în regulă”.

Și-o închipuise – atât de puțin cât se gândise la ea – ca o persoană mărunțică, un tip de secretară blondă, suficient de isteță pentru a captiva imaginația unui om bogat.

Și, în loc de asta, găsisese o persoană cu inteligență, putere, și o minte rece și ascuțită, iar el habar n-avea ce părere are ea despre el. Se gândi: „Nu poți s-o duci ușor”.

— Sunt gata.

Se apropie de el așa de încet, încât nici n-o auzise. Nu avea pălărie, și nici fileu pe cap. Pe când ieșeau din casă, o rafală de vânt se abătu dinspre colțul clădirii sumbre și-i zburli nebunește părul lung și negru în jurul feței rotunde.

Bridget îi zâmbi:

— Ai nevoie de mine să-ți arăt drumul.

— Ești foarte amabilă, răspunse el ceremonios.

Nu era sigur dacă ea îi observase zâmbetul ironic care-i fluturase pe buze scurt timp. Se uită înapoi la meterezele din spate și spuse iritat.

— Ce oroare! Oare nimeni n-a putut să-l oprească?

— Căminul unui englez este castel pentru el – în cazul lui Gordon asta se potrivește cuvânt cu cuvânt! Îl adoră.

Luke fu conștient că remarca pe care vroia s-o facă era de prost gust, totuși nu se putu abține:

— E fosta voastră casă, nu-i așa? „Adori” s-o vezi în starea în care se găsește acum?

Îl privi, apoi zâmbi amuzată.

— N-aș vrea să-ți stric tabloul dramatic pe care-l schițezi, murmură ea. Dar, de fapt, eu am plecat din casa asta când aveam doi ani și jumătate, așa

că vezi că povestea cu bătrânul cămin părintesc nu prea merge. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum arăta.

— Ai dreptate. Scuză-mi impolitețea.

Bridget râse:

— Adevărul este rareori învăluit în romantism.

Luke tresări, auzind nota de dispreț amar, care se strecurase brusc în vocea ei. Se înroși puternic sub bronzul pielii, apoi deodată își dădu seama că amărăciunea din glas nu îi era destinată lui. Era propria ei amărăciune, propriul ei dispreț. Luke fu înțelept și tăcu. Dar în cap i se învălmășeau nedumeriri în legătură cu Bridget Conway...

În cinci minute ajunseră la casa parohială de lângă biserică. Îl găsiră pe vicar în camera sa de lucru.

Alfred Wake era un bătrânel scund, adus de spate, cu niște ochi albaștri, blajini, și cu un aer distrat, dar curtenitor. Păru încântat de vizită, dar și puțin mirat.

— Domnul Fitzwilliam stă cu noi la Ashe Manor, spuse Bridget și vrea să te consulte pentru o carte pe care o scrie.

Domnul Wake își îndreptă privirea blajină și întrebătoare către bărbatul mai tânăr, și Luke începu să dea explicații.

Era nervos; de două ori nervos. În primul rând era nervos pentru că omul acesta, fără îndoială, se pricepea mult mai bine la folclor, la ritualuri și superstiții, decât o persoană care învață la repezeală câteva lucruri dintr-o colecție întâmplătoare de cărți. În al doilea rând, era nervos că Bridget Conway stătea lângă el și asculta.

Se simți ușurat când descoperi că pe domnul Wake îl interesau în mod special ruinele romane. Parohul îi mărturisi cu vocea lui blajină că nu se prea pricepe la folclorul și vrăjitoria medievală. Aminti de niște obiceiuri din istoria Wychwood-ului și se oferă să-l conducă pe Luke la un anumit loc de pe deal, unde se spunea că se țineau sabbaturile vrăjitoarelor, dar se scuză că el personal nu poate să mai adauge nimic.

Luke, căruia i se luase o piatră de pe inimă, își exprimă regretul și apoi se porni să întrebe cu amănunțime despre ritualuri de înmormântare.

Domnul Wake dădu ușor din cap.

— Mă tem că sunt ultima persoană care se pricepe la astfel de lucruri. Credincioșii evită în fața mea practicarea unor asemenea obiceiuri păgâne.

— E de la sine înțeleș.

— Dar nu mă îndoiesc, totuși, că mai există o mulțime de superstiții încă în floare. Comunitățile astea sătești sunt foarte înapoiate.

Luke interveni îndrăzneț.

— Am rugat-o pe domnișoara Conway să-mi întocmească o listă cu toate decesele din ultima vreme pe care și le mai amintește. M-am gândit că în felul ăsta pot afla câte ceva. Spuneți-mi, n-ați putea să-mi faceți și dumneavoastră o listă, ca să-mi aleg pe cei mai interesați?

— Da, da, nu-i greu. Giles, paracliserul nostru, un băiat de treabă dar complet surd, ar putea să te ajute. Ia să văd. Au fost o mulțime, o mulțime...

o primăvară înșelătoare și o iarnă aspră și pe urmă accidente cu drumul. Parcă s-ar fi ținut lanț ghinioanele.

— Câteodată, interveni Luke, ghinionul se pune pe seama unei anumite persoane.

— Da, da. Vechea poveste cu Iona. Dar nu mi-aduc aminte să fi fost persoane străine pe aici – adică nimeni care să se facă remarcat în vreun fel, și n-am auzit absolut nici un zvon despre așa ceva, dar după cum v-am spus, poate că eu n-am auzit. Ia să văd – de curând au murit doctorul Humbleby și biata Lavinia Pinkerton. Doctorul Humbleby era un om minunat...

Bridget interveni:

— Domnul Fitzwilliam cunoaște câțiva prieteni de-ai lui.

— Zău? Ce păcat! Îi vor simți mult lipsa. Era un om care avea mulți prieteni.

— Dar cred că și dușmani, spuse Luke. Așa i-am auzit pe prieteni spunând, continuă grăbit.

Domnul Wake suspină.

— Un om care spunea răspicat ce-avea pe suflet – mai bine zis o persoană care nu se purta întotdeauna cu tact...

Dădu din cap.

— Cei bogați nu-l prea aveau la inimă din cauza asta. Dar oamenii simpli țineau mult la el.

Luke spuse nepăsător:

— Știți, întotdeauna am sentimentul că unul dintre lucrurile cu care nu te poți împăca de loc în viața asta este că fiecare moarte înseamnă un profit pentru altcineva – nu mă refer numai la partea financiară.

Vicarul aprobă din cap gânditor.

— Înțeleg ce vrei să spui. Da. Citim în anunțurile mortuare că persoana cutare este regretată de toată lumea, dar tare mă tem că lucrul ăsta este foarte adevărat. În cazul doctorului Humbleby, nu mă îndoiesc că partenerul său, doctorul Thomas, o să se găsească într-o poziție mult mai avantajoasă decât înainte.

— Cum adică?

— Cred că Thomas este un om foarte capabil și Humbleby spunea asta întotdeauna, dar aici nu-i mergea prea bine. Am impresia că era umbrat de Humbleby, care pur și simplu te fermeca. Pe lângă el, Thomas părea cam șters. Nu-și impresiona de loc pacienții. Cred că se necăjea mult și, din cauza asta, în loc să îndrepte lucrurile, le strica și mai mult; devenea mai nervos și nu scotea nici un cuvânt. De fapt am observat că de atunci s-a schimbat simțitor. Are mai mult aplomb, mai multă personalitate, cred că are mai multă încredere în sine. Părerea mea este că Humbleby și cu el nu se înțelegeau întotdeauna. Thomas era pentru metodele mai noi de tratament, iar Humbleby prefera să nu renunțe la cele vechi. De mai multe ori au avut conflicte din cauza asta... și a unei probleme personale... dar, în fine, n-ar trebui să flecăresc...

Bridget spuse încet și limpede:

— Dar cred că domnului Fitzwilliam i-ar face plăcere să flecărească!

Tulburat, Luke îi aruncă o privire furișă.

Domnul Wake dădu din cap cu îndoială, apoi continuă zâmbind puțin dezaprobator.

— Tare mi-e teamă că ne învățăm să ne intereseze prea mult problemele vecinilor. Rose Humbleby este o fată foarte drăguță. Nu e de mirare că Geoffrey Thomas și-a pierdut capul și, bineînțeles că și poziția lui Humbleby a fost cât se poate de normală – fata e tânără și, stând în sătucul ăsta, n-a prea avut ocazia să întâlnească și alți bărbați.

— N-a fost de acord? spuse Luke.

— S-a opus categoric. Spunea că sunt mult prea tineri. Și, bineînțeles, că tinerii nu suportă să li se spună așa ceva! Între cei doi bărbați exista în mod categoric o anumită răceală. Dar sunt sigur că doctorul Thomas a fost foarte mâhnit de moartea neașteptată a partenerului său.

— Septicemie, după cum mi-a spus lordul Whitfield.

— Da, o simplă zgârietură care s-a infectat. Doctorii au de întâmpinat riscuri mari când își exercită profesiunea, domnule Fitzwilliam.

— Într-adevăr, spuse Luke.

Domnul Wake tresări brusc.

— Dar ne-am îndepărtat prea mult de tema discuției noastre. Mă tem că sunt un bătrân prea guraliv. Vorbeam despre supraviețuirea obiceiurilor de înmormântare păgână și despre decesele recente. Printre ele, Lavinia Pinkerton, una din cele mai milostive ajutoare ale bisericii. Apoi au urmat lucruri care te interesează, domnule Fitzwilliam – știi, s-a presupus că a fost sinucidere, și în legătură cu acest tip de deces există anumite ritualuri stranii. Are o mătușă care, în fine, nu e femeie foarte onorabilă, și nici nu a îndrăgit-o prea mult pe nepoata sa, dar e foarte vorbăreață.

— Grozav, spuse Luke.

— Apoi a fost Tommy Pierce – într-o vreme cânta în cor, o voce minunată de tenor, îngerească, dar în alte privințe, mă tem că nu era prea îngeraș. A trebuit să renunțăm la el până la urmă, avea o influență proastă asupra celorlalți băieți. Sărmanul copil, cred că nu prea era simpatizat nicăieri. A fost dat afară și de la Oficiul poștal, unde i-am procurat o slujbă de telegrafist. Un timp a lucrat la biroul domnului Abbot, dar curând a fost din nou concediat – presupun că-și băgase nasul în niște documente confidentiale. Pe urmă, cum să nu, a stat un timp și la Ashe Manor, nu-i așa, domnișoară Conway? Fusese angajat ca ajutor de grădinar, dar lordul Whitfield a trebuit să-l dea afară, pentru că a fost obraznic la culme. Mi-a părut nespun de rău pentru maică-sa, o ființă decentă și muncitoare. Domnișoara Waynfilete a fost cumsecade și l-a angajat să spele geamuri. La început, lordul Whitfield a obiectat, dar brusc a fost de acord... De fapt, păcat că a acceptat.

— De ce?

— Pentru că băiatul a murit în felul ăsta: spăla geamurile de sus de la bibliotecă (sala veche, dacă știi) și se prostea dansând pe marginea ferestrei sau așa ceva; și-a pierdut echilibrul sau a amețit și a căzut. Urâtă treabă! Nu și-a mai revenit niciodată și a murit la câteva ore după ce l-au dus la spital.

— L-a văzut cineva căzând? întrebă Luke curios.

— Nu. Era în aripa dinspre grădină, nu cea frontală. Au socotit că zăcuse întins acolo cam o jumătate de oră până a fost găsit.

— Cine l-a găsit?

— Domnișoara Pinkerton. Dacă-ți amintești de doamna despre care am vorbit că murise într-un accident nefericit de circulație mai zilele trecute. Biata femeie, a fost extrem de necăjită. O experiență cumplită! Căpătase permisiunea să-și taie niște plante, și l-a găsit pe băiat zăcând acolo.

— Probabil că a fost un șoc neplăcut, spuse Luke gânditor.

Își spuse în sinea lui: „Un șoc cu mult mai mare decât îți închipui”...

Bătrânul scutură din cap:

— O viață fragedă, care se sfârșește brusc, este un lucru foarte trist. Poate că Tommy se ținea de năzbâtii pentru că era o fire veselă.

— Era o pacoste, spuse Bridget. Doar știți ce făcea, domnule Wake. Întotdeauna chinuia pisicile și javrele vagaboante, ciupea băiețașii...

— Știu, știu, dădu domnul Wake din cap cu tristețe. Dar, vezi, draga mea domnișoară Conway, câteodată cruzimea nu e înnăscută, ci se datorează faptului că imaginația se încheagă cu greutate. Iată de ce, dacă ne închipuim că un adult posedă mentalitatea unui copil, ne dăm seama că viclenia și brutalitatea unui nebun pot să treacă neobservate de omul respectiv. Sunt convins că, în zilele noastre, cea mai mare parte din cruzimea și brutalitatea prostească are la bază lipsa unei dezvoltări normale dintr-un anumit punct de vedere. Trebuie să renunțăm la copilării...

Clătină din cap și întinse mâinile.

Bridget răspunse brusc, cu un glas răgușit:

— Da, aveți dreptate. Știu ce vreți să spuneți. Cel mai înspăimântător lucru din lume este adultul-copilăros.

Luke o privi oarecum curios. Era convins că ea se gândea la o persoană anume, și cu toate că lordul Whitfield era extrem de copilăros în anumite privințe, nu credea că Bridget se gândea la el. Lordul Whitfield era puțin ridicol, dar fără îndoială că nu era înspăimântător.

Luke Fitzwilliam se gândea foarte mult cine ar fi persoana la care se gândea Bridget.

Capitolul V.

Vizită la domnișoara Waynflete.

Domnul Wake murmură câteva nume pentru sine.

— Ia să văd - biata doamnă Rose și bătrânul Bell, copilul Elkin; Harry Carter - știi, nu sunt toți enoriașii mei. Doamna Rose și Carter erau dizidenți. Și vremea aia rece din martie l-a luat și pe sârmanul Ben Stanbury - avea nouăzeci și doi de ani.

— Amy Gibbs a murit în aprilie, spuse Bridget.

— Da, sârmana fată, a făcut o greșală de neiertat. Luke ridică privirea și o surprinse pe Bridget urmărindu-l. Când îl văzu, își lăsă repede ochii în jos. Luke se gândi agasat: „Aici trebuie să fie ceva în neregulă. Trebuie să fie ceva cu fata asta - Amy Gibbs.”

După ce-și luară rămas bun de la vicar și plecară, îi spuse:

— Cine și ce făcea Amy Gibbs?

Bridget nu răspunde imediat. Luke simți o ușoară rețineră în glasul ei:

— Amy era una din cele mai nepricepute servitoare pe care le-am cunoscut vreodată.

— De asta au dat-o afară?

— Nu. După orele de program obișnuia să plece și să se distreze cu un tânăr. Gordon are niște concepții foarte morale și de școală veche. După părerea lui păcatul nu se întâmplă decât după orele unsprezece seara, iar atunci ia proporții grave. Așa că, a prevenit-o pe fată, iar ea i-a răspuns obraznic!

— Era o fată drăguță?

— Foarte drăguță.

— Ea a înghițit sodă caustică în loc de siropul pentru tuse?

— Da!

— O poveste cam stupidă! se hazardă Luke.

— Foarte stupidă.

— Era proastă?

— Da de unde, era foarte isteată.

Luke o privi pe furiș. Era nedumerit. Răspunsurile pe care le dădea erau rostite pe un ton monoton, fără intonație sau chiar cu oarecare interes. Dar în spatele vorbelor era convins că se ascunde ceva nerostit.

În acel moment, Bridget se opri să vorbească cu un bărbat înalt, care-și scoase pălăria și o salutase vesel din toată inima.

După ce schimbară câteva cuvinte, Bridget îl prezentă pe Luke.

— Vărul meu, domnul Fitzwilliam. Locuiește la conac. A venit aici să scrie o carte. Dumnealui este domnul Abbot.

Luke îl privi pe domnul Abbot cu oarecare interes. Acesta era jurist consultul la care fusese angajat Tommy Pierce.

Luke avea niște prejudecăți ilogice cu privire la avocați în general – bazate pe faptul că mulți politicieni erau recrutați din rândurile lor. Pe lângă asta, îl enerva obiceiul lor de a fi prevăzători, evitând întotdeauna să-și asume riscul unei aprobări sau negări categorice.

Domnul Abbot, totuși, nu era nici pe departe tipul convențional de avocat, nu era nici subțirel, nici slăbuț și nici rezervat. Era un bărbat robust și înfloritor, îmbrăcat într-un costum de tweed și avea un fel inimos și jovial de a se purta. La colțurile ochilor i se iviseră mici riduri, iar privirea era mult mai ageră decât îți puteai da seama la prima vedere.

— Scrieți o carte, deci? Un roman?

— O carte despre folclor, spuse Bridget.

— Ați venit unde trebuie pentru astfel de lucruri. Aici e o regiune extrem de interesantă.

— Așa mi s-a spus, zise Luke. Chiar m-aș încumeta să afirm că mă puteți ajuta. Probabil că ați întâlnit obiceiuri vechi și ciudate, sau poate cunoașteți câteva care sunt interesante și încă mai supraviețuiesc.

— Păi, eu nu prea știu... poate există... poate...

— Lumea de pe aici crede în stafii? întrebă Luke.

— N-aș putea să vă spun. Chiar că n-aș putea.
— Nici despre case bânuite de stafii?
— Nu. Nu cunosc nimic în genul ăsta.
— Trebuie să existe superstiții pentru copii. După moartea unui băiat, adică o moarte violentă, stafia băiatului întotdeauna cutreieră locurile. Dar, e interesant, niciodată nu se întâmplă lucrul ăsta cu stafia unei fete.
— Foarte interesant. N-am mai auzit de așa ceva până acum.
Era și de așteptat, întrucât Luke o inventase pe loc.
— Se pare că există un băiat pe aici Tommy nu știu cum - într-o vreme a lucrat în biroul dumneavoastră.
Am motive să cred că oamenii își închipuie că băiatul cutreieră orașul.
Chipul roșcovan al domnului Abbot se făcu stacojiu.
— Tommy Pierce? Un pierde-vară, o pușlama băgăreață și obraznică.
— Se pare că spiritele răătăcitoare sunt întotdeauna oamenii care au avut firi răutăcioase. Cetățenii cu frica lui Dumnezeu rareori supără lumea aceasta după ce au părăsit-o.
— Cine l-a văzut? ... Ce-i cu povestea asta?
— Sunt lucruri greu de deslușit. Oamenii nu fac deschis o afirmație. Totul plutește în aer, după cum se spune.
Luke schimbă subiectul cu dibăcie.
— Persoana cea mai indicată pentru asta este doctorul comunal. Află multe de la pacienții mai săraci pe care-i îngrijește. Tot felul de superstiții și farmece - probabil elixire de dragoste și toate celelalte.
— Trebuie să mergeți la Thomas. Thomas e băiat bun. Un tip modern din cap până-n picioare. Nu ca sărmanul Humbleby, bătrânul.
— Era cam conservator, nu-i așa?
— Încăpățânat la culme. Un catâr fără pereche.
— Ați avut un scandal în toată regula cu planul de canalizare, nu-i așa? întrebă Bridget.
Chipul lui Abbot fu din nou inundat de un val de roșeață.
— Humbleby se opunea în calea progresului, spuse el tăios. Se împotriva planului! S-a și exprimat cam grosolan. A spus ce i-a venit la gură. Mi-a aruncat niște lucruri bune de-a dreptul să-i intentez proces.
— Dar judecătorii nu apelează niciodată la lege, nu-i așa? murmură Bridget. Știu ei ce știu.
Abbot râse cu poftă. Mânia îi pierise la fel de repede cum apăruse.
— Ești grozavă, domnișoară Bridget! Și nici nu greșești prea mult. Noi ăștia, care lucrăm cu legile, le cunoaștem bine de tot, ha, ha, ha! Ei, trebuie să vă las. Dați-mi un telefon, dacă vreți să vă ajut cu ceva, domnule... ăă...
— Fitzwilliam, spuse Luke. Vă mulțumesc. Am să vă telefonez.
În timp ce-și continuau plimbarea, Bridget spuse:
— După cum observ, metoda ta e să faci o afirmație și să vezi ce stârnești cu ea.
— Metodele mele nu sunt dintre cele mai nimerite, dacă la asta te referi.
— Am observat.

Puțin cam stingherit, Luke ezită să mai spună ceva. Dar, înaintea lui, ea spuse:

— Dacă vrei să afli mai multe despre Amy Gibbs, aş putea să te duc la cineva care să-ți fie de ajutor.

— Cine anume?

— O anume domnișoară Waynflete. Amy a stat acolo după ce a plecat de la conac. Acolo a murit.

— Da, înțeleg... Fusese luat prin surprindere. Ei, îți mulțumesc foarte mult.

— Locuiește la doi pași.

Traversară părculețul satului. Bridget înclină capul în direcția clădirii înalte, în stil georgian, pe care Luke o observase cu o zi înainte:

— Țsta e Wych Hall. Acum e bibliotecă.

Lângă clădire mai era o construcție care față de celelalte părea mai curând o casă de păpuși. Avea treptele uluitor de albe, ciocănașul de la ușa strălucea, iar draperiile de la ferestre se vedeau albe și dichisite.

Bridget deschise poarta și se îndreptă spre trepte. În acea clipă, ușa de la intrare se deschise și o femeie în vârstă își făcu apariția. Luke se gândi că femeia reprezenta tipul de fată bătrână de la țară. Era slăbuță și îmbrăcată curat, într-un taier de tweed, o bluză de mătase cenușie cu broșă veche de familie. Pe capul bine proporționat purta o pălărie de fetru. Avea un chip plăcut, iar ochii priveau inteligent prin pince-nez. Văzând-o, Luke își aminti de caprele negre și sprintene care se întâlnesc în Grecia. Ochii îi exprimau surpriză și o curiozitate rezervată.

— Bună dimineața, domnișoară Waynflete, spuse Bridget. Dumnealui este domnul Fitzwilliam. Luke se înclină. Scrise o carte despre obiceiurile sătești de înmormântare și, în general, despre lucrurile legate de ritualuri.

— Vai de mine, spuse domnișoara Waynflete. Ce interesant!

Și chipul radios se îndreptă încurajator spre Luke.

Lui Fitzwilliam îi amintea de domnișoara Pinkerton.

— M-am gândit, spuse Bridget, și Luke observă din nou acel ton monoton al vocii, că ați putea să-i spuneți câte ceva despre Amy.

— Despre Amy? A, da! Despre Amy Gibbs.

Luke observă o altă notă în expresia feței. Părea că-l cântărește cu grijă.

Apoi, ca și când ar fi luat o hotărâre, făcu câțiva pași înapoi în hol.

— Vă rog să intrați. Pot să ies la plimbare mai târziu. Nu, nu, îi răspunse lui Luke care schițase un gest de protest. N-am nimic important de făcut. Niște mici cumpărături pentru casă.

Micul salonaș era extrem de curat și mirosea slab a levănțică arsă. Pe polița căminului erau câțiva păstori și păstorite din porțelan de Dresda, zâmbind galeș și îmbietor. Pe perete erau înrămate acuarele, niște împletituri și trei goblenuri.

Câteva fotografii reprezentând cu siguranță nepoți și nepoate, și câteva mobile de bună calitate - un birou stil Chippendale, câteva măsuțe din lemn de mahon și un divan urât și destul de incomod, în stil victorian.

Domnișoara Waynfleete oferi oaspeților scaune și apoi se scuză:

— Îmi pare rău, dar eu nu fumez, așa că nu vă pot oferi țigări, dar dacă doriți, vă rog să fumați.

Luke refuză, dar Bridget își aprinse pe loc o țigară.

Domnișoara Waynfleete își studie oaspetele câteva minute, stând dreaptă pe scaunul cu brațe sculptate, apoi, coborând privirea ca și cum ar fi fost mulțumită de examen, spuse:

— Vrei să afli câte ceva despre sărmana Amy? Întreaga poveste a fost foarte tristă și m-a mâhnit tare mult. O greșeală atât de tragică.

— N-a fost cumva vorba de o sinucidere? Întrebă Luke.

Domnișoara Waynfleete scutură din cap.

— Nu, nu, nu pot să cred nici o clipă așa ceva. Nu era genul lui Amy.

— Dar ce gen era fata? Întrebă Luke direct. Aș dori să aflu părerea dumneavoastră.

— Ei, în fine, nu era deloc o servitoare bună. Dar în zilele noastre ești mulțumit să ai pe oricine, numai să ai. Era foarte neglijentă și întotdeauna voia să se plimbe... Sigur, era tânără și așa sunt fetele astăzi. Am impresia că nu-și dau seama că timpul lor aparține stăpânei.

Luke o privi cu înțelegerea necesară și domnișoara Waynfleete continuă:

— Nu era genul de fată de care să mă atașez - era cam îndrăzneată, deși, zău, n-aș vrea să o mai ponegresc acum că a murit. Nu-i creștinește - cu toate că la urma urmei nu cred că ăsta e un motiv ca să ascunzi adevărul.

Luke dădu din cap. Înțelese că domnișoara Waynfleete se deosebea de domnișoara Pinkerton printr-o minte mai logică și o gândire mai organizată.

— Îi plăcea să fie admirată, continuă domnișoara Waynfleete, și înclina să se pună pe primul plan. Domnul Ellsworthy - cel care ține prăvălioara de antichități dar care, de fapt, este un domn - se pricepe puțin la pictură în acuarelă și i-a făcut câteva schițe de portret; cred că povestea asta i s-a cam suit la cap. Era pusă mereu pe ceartă cu tânărul cu care era logodită, Jim Harwey. E mecanic la un garaj și ținea foarte mult la ea.

Domnișoara Waynfleete se opri și apoi continuă:

— N-am să uit niciodată noaptea aceea îngrozitoare. Amy fusese prost dispusă - avea o tuse enervantă, ba una, ba alta (fetele astea poartă ciorapi ieftini de mătase și pantofi cu talpă ca de hârtie - cum să nu răcească?!) și în după-amiaza aceea s-a dus la doctor.

Luke întrebă repede:

— La doctorul Humbleby sau doctorul Thomas?

— La doctorul Thomas. Și acesta i-a dat sticla cu sirop de tuse pe care a adus-o cu ea. Ceva cu totul inofensiv, cred că un sirop obișnuit. S-a dus la culcare devreme și, cam pe la ora unu, a început zarva - un fel de strigăt înăbușit, înfiorător. M-am sculat și m-am dus la ușa ei, dar se încuiase pe dinăuntru. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Bucătăreasa era cu mine și amândouă eram grozav de speriate. Pe urmă ne-am dus la ușa din față și, din fericire, Reed (sergentul nostru), tocmai își făcea rondul de noapte, și l-am strigat. S-a dus în spatele casei și a reușit să se cațere pe acoperișul magaziei și, pentru că fereastra era deschisă, a intrat ușor în cameră și a descuiat ușa.

Biata fată! A fost ceva îngrozitor! N-au putut să facă nimic; a murit la spital peste câteva ore.

— Și băuse - ce anume... sodă caustică?

— Da. Acid oxalic otrăvitor - așa i-au spus. Sticla era la fel de mare ca cea de sirop. Siropul era pe policioara de la baie, iar otrava lângă pat. Probabil că din greșeală a luat cealaltă sticlă și a pus-o lângă ea pe întuneric, gata să bea din ea dacă se simțea prost. Asta a fost explicația la anchetă.

Domnișoara Waynflete se opri. Îl privi cu ochii ei inteligenți și Luke fu conștient că ei exprimau un anume lucru. Avea sentimentul că lăsase ceva nespus - și încă un sentiment, mai puternic, că pentru un motiv oarecare voia ca el să-și dea seama de lucrul ăsta.

Se lăsă tăcere - o tăcere destul de îndelungată și cam penibilă. Luke se simțea ca un actor care nu-și cunoaște replica. Spuse slab:

— Nu credeți că s-a sinucis?

Domnișoara Waynflete răspunse prompt:

— Categorie nu. Dacă fata ar fi fost hotărâtă să-și facă seama, probabil că și-ar fi cumpărat ceva. Sticla era veche, trebuie că o avea de ani de zile. Și oricum, după cum v-am spus, nu era genul de fată care să se sinucidă.

— Deci, care e părerea dumneavoastră? spuse Luke direct.

— Cred că a fost o întâmplare nenorocită.

Tăcu și îl privi cu seriozitate.

Tocmai când Luke avea sentimentul că trebuie să încerce cu disperare să spună anumite lucruri pe care le plănuiise din vreme, interveni ceva. La ușă se auzi un râcâit și un mieunat jalnic.

Domnișoara Waynflete sări de pe scaun și se duse să deschidă ușa; o splendidă pisică persană, cu blana portocalie intră în cameră. Se opri, se uită dezaprobator la oaspete și sări pe brațul scaunului domnișoarei Waynflete.

Domnișoara Waynflete se adresă, gungurind:

— Ei, Wonky Pooh, pe unde-a hoinărit Wonky Pooh toată dimineața?

Numele făcu să vibreze o coardă a memoriei lui Luke. Unde mai auzise despre o pisică persană numită Wonky Pooh?

— E o pisică foarte frumoasă. O aveți de mult?

Domnișoara Waynflete dădu din cap.

— Vai, nu, a fost a unei prietene, domnișoara Pinkerton. A călcat-o o mașină din astea păcătoase și sigur că nu puteam să-l las pe Wonky Pooh să meargă la străini. Lavinia ar fi fost foarte supărată. Pur și simplu îl adora - nu-i așa că-i frumos?!

Luke admiră motanul cu gravitate.

— Ai grijă să-i ferești urechile. L-au durut în ultima vreme, spuse domnișoara Waynflete.

Luke mângâie animalul cu grijă.

Bridget se ridică.

— Trebuie să plecăm.

Domnișoara Waynflete dădu mâna cu Luke.

— Poate ne vom revedea curând.

Luke îi răspunse bine dispus:

— Sper că da... precis!

O vază nedumerită și puțin dezamăgită. Privirea ei lunecă spre Bridget – o privire rapidă, întrucâtva întrebătoare. Luke simți că între cele două femei există o anumită înțelegere la care nu putea fi părtaș. Lucrul ăsta îl supăra, dar își promise în sine să afle totul în scurt timp.

Domnișoara Waynflate ieși să-i conducă. Luke rămase o clipă în capul scării, privind aprobator frăgezimea neștirbită a părculețului și eleșteului.

— Locul ăsta e de o puritate rar întâlnită, spuse el.

Domnișoarei Waynflate i se lumină chipul.

— Într-adevăr! spuse ea energic. Este tocmai cum era pe vremea copilăriei mele. Știi, locuiam la Wych Hall. Dar când a rămas ca moștenire fratelui meu, el n-a vrut să locuiască acolo – de fapt, nu-și mai putea permite – așa că l-a pus în vânzare. Un constructor a făcut o ofertă, și după câte cred eu, chiar avea intenția „să extindă clădirea” (mi se pare că așa s-a exprimat). Din fericire, a intervenit lordul Whitfield care a salvat proprietatea, cumpărând-o. A transformat clădirea în bibliotecă și muzeu, și-n felul acesta aproape că n-a suferit modificări. De două ori pe săptămână lucrez ca bibliotecar acolo – bineînțeles, fără plată – și nici nu pot să vă spun ce plăcere este să te afli în vechiul cămin și să știi că n-o să fie călcat de barbari. Și într-adevăr, casa e foarte potrivită pentru așa ceva – trebuie să veniți să vizitați micul nostru muzeu într-o zi, domnule Fitzwilliam. Sunt câteva exponate locale foarte interesante.

— Sigur că am să vin, domnișoară Waynflate.

— Lordul Whitfield a fost un adevărat binefăcător pentru Wychwood, și mă doare inima când văd că unii sunt atât de nerecunoscători.

Strânse din buze. Din discreție, Luke nu puse nici o întrebare. Își luă din nou la revedere.

Când ieșiră pe poartă, Bridget i se adresă:

— Vrei să mai faci și alte cercetări sau ne întoarcem acasă pe malul râului? E o plimbare plăcută.

Luke răspunse prompt. Nu mai avea chef să-și continue investigațiile având-o alături pe Bridget Conway, cu urechile ciulite.

— Sigur că vreau! Hai să ne întoarcem pe malul râului.

O luară pe High Street. Una dintre ultimele case avea o firmă scrisă cu litere aurite, în vechea ortografie: Antichități. Luke se opri și privi prin una din ferestre interiorul pe jumătate cufundat în întuneric.

— Uite un vas frumos ornament, cu barbotină, comentă el. Ar fi pe gustul unei mătuși de-a mea. Oare cât o fi costând?

— N-ai avea nimic împotrivă dacă am intra și am întreba?

— Nu te superi pe mine? Mie îmi cam place să colind magazinele cu antichități. Câteodată poți să închei un târg foarte convenabil.

— Mă îndoiesc că ai putea să închei și aici, spuse Bridget sec. Pot să spun că Ellsworthy cunoaște la perfecție valoarea mărfii.

Ușa era deschisă. În hol se aflau scaune, canapele, servante, având pe ele vase de porțelan și cositor. De fiecare parte a holului se deschidea câte o încăpere plină cu diferite mărfuri.

Luke intră în încăperea din stânga și luă vasul cu barbotină. În acel moment, din fundul camerei apăru un bărbat cu siluetă cenușie; stătuse la un birou de nuc, stil Queen Anne.

— Vai, domnișoară Conway, ce plăcere să vă văd!

— Bună dimineața, domnule Ellsworthy.

Domnul Ellsworthy era un tânăr foarte rafinat, îmbrăcat în nuanțe de maron roșiatic. Avea o față prelungă și palidă, cu o gură feminină, un păr lung și negru ca de artist, și un mers afectat.

Bridget făcu prezentările și imediat domnul Ellsworthy își mută atenția asupra lui.

— Vechi vase englezești cu barbotină; sunt autentice. Minunat, nu-i așa? Știți, tare mult țin la lucrurile mele. Nu pot să sufăr să le vând. Întotdeauna mi-am dorit să stau la țară și să am un mic magazin. Wychwood e un loc splendid, învăluit într-o atmosferă deosebită, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

— Temperamentul artistic, murmură Bridget.

Ellsworthy se întoarse spre ea, agitându-și mâinile lungi și albe.

— Domnișoară Conway, nu folosiți expresia asta teribilă. Nu! Vă implor n-o folosiți. Să nu-mi spuneți că sunt plin de talente și calități. N-aș putea să suport! Știți doar că eu, de fapt, nu adun stoffe țesute de mână și figurile de plumb și cositor bătut. Sunt doar negustor, atâta tot. Un simplu negustor.

— Dar sunteți într-adevăr un pictor, spuse Luke. Adică lucrați în acuarelă, nu-i așa?

— Ei, asta-i! Cine v-a spus așa ceva? strigă domnul Ellsworthy, plesnindu-și mâinile. Știți, locul ăsta este într-adevăr minunat, dar nu poți să păstrezi nici un secret! Asta-mi place aici, nu seamănă cu viața de la oraș, unde fiecare își vede de ale lui și nu-i pasă de celălalt! Bârfa, răutățile și scandalul sunt de fapt delicioase dacă știi cum să le privești.

Luke se mulțumi să răspundă numai întrebării puse de domnul Ellsworthy, fără să mai dea vreo atenție celorlalte remarci făcute.

— Domnișoara Waynfilet ne-a spus că ați făcut câteva schițe unei fete - Amy Gibbs.

— Ah, Amy! spuse domnul Ellsworthy.

Se dădu înapoi și împinse o halbă de bere care începu să se clatine. Îi opri balansul, plin de grijă.

— Oare i-am făcut? Da, cred că da.

Domnul Ellsworthy își cam pierduse din prestanță.

— Era o fată foarte drăguță, spuse Bridget.

Domnul Ellsworthy își reveni.

— Credeți? Era un gen comun; așa mi s-a părut. Dacă vă interesează barbotina, i se adresă lui Luke, am o pereche de păsări lucrate cu barbotină - niște bijuterii.

Luke nu arată prea mare interes pentru păsări, apoi întrebă de prețul platoului.

Ellsworthy spuse o cifră.

— Mulțumesc, dar deocamdată n-am să vi-l răpesc.

— Dacă ați ști că întotdeauna mă simt ușurat când nu fac vânzare. E un lucru prostesc, ce ziceți? Știți ceva, vi-l dau mai ieftin cu o guinee. Am văzut că sunteți priceput la lucruri de genul ăsta, și asta contează pentru mine. Și la urma urmei, ăsta nu e decât un magazin!

— Nu, mulțumesc.

Domnul Ellsworthy îi conduse până la ușă, făcându-le semn cu mâna – avea niște mâini foarte neplăcute, se gândi Luke – care păreau nu atât albe, cât ușor verzui.

— Domnul Ellsworthy e un tip cam ciudat, remarcă Luke când se îndepărtară.

— Eu aș spune că are o minte și niște obiceiuri cam urâcioase, răspunse Bridget.

— Oare de ce a venit tocmai aici?

— Cred că se ocupă cu magia neagră. Nu chiar ritualuri negre, dar în genul ăsta. Reputația locului ăsta îi e de folos.

Luke răspunse cam stânjenit.

— Doamne, cred că el e tocmai omul de care am nevoie. Trebuie să deschid discuția despre asta.

— Cred că da. Știe multe lucruri.

Luke îi răspunse încurcat:

— O să-l caut altădată.

Bridget tăcu. Ieșiseră din oraș. Cotiră drumul pentru a ajunge pe o potecă și imediat dădură de râu.

Trecură pe lângă un om scund, cu o mustață țeapănă și ochi holbați. Avea trei buldogi, la care țipa pe rând cu o voce răgușită.

— Nero, vino-ncoace, domnule! Nelly, termină! Dă-i drumul, când îți spun. Augustus! Augustus, ia ascultă! ...

Se opri ca să-și ridice pălăria în chip de salut către Bridget, îl privi pe Luke cu o curiozitate devorantă, drept în față, și-și continuă dojenile pe un ton răgușit.

— Maiorul Horton cu buldogii, nu-i așa?

— Ai dreptate.

— De fapt, am impresia că în dimineața asta am văzut mai toate persoanele importante din Wychwood.

— Cam așa e.

— Într-adevăr, am impresia că sunt cam îndrăzneț, spuse Luke.

Bănuiesc că atunci când un străin sosește într-un sat englezesc se știe cale de o poștă, adăugă el amintindu-și înciudat remarcile lui Jimmy Lorrimer.

— Maiorul Horton nu-și ascunde niciodată prea bine curiozitatea. Într-adevăr, te-a privit foarte insistent.

— E genul de om despre care poți să afirmi fără greșală că a fost maior, ripostă Luke răutăcios.

Bridget îl întrerupse brusc.

— Vrei să stăm puțin pe mal? Avem timp berechet.

Se așezară confortabil pe un copac doborât. Bridget continuă:

— Da, maiorul Horton e cam milităros - are un gen foarte cazon. Cu greu ai putea crede că acum un an era omul cel mai terorizat de nevastă!

— Cine?! Individul ăla?!

— Da. Era însurat cu cea mai nesuferită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Avea avere și niciodată nu-și făcea scrupule când sublinia acest fapt în public.

— Sărmanul dobitoc! Mă refer la Horton.

— El se purta foarte frumos cu ea - întruchiparea desăvârșită a ofițerului și a gentlemanului. Personal mă mir cum de nu a ridicat toporul asupra ei.

— Bănuiesc că nu era prea simpatizată.

— Nimeni nu putea s-o sufere. Îl jignea pe Gordon, pe mine mă trata de sus, și în general se făcea nesuferită oriunde mergea.

— Dar probabil că providența cea milostivă a luat-o la sine.

— Da, cam acum un an. Gastrită acută. A făcut viața un iad pentru bărbatu-său, doctorul Thomas și două infirmiere, dar, până la urmă, tot a murit! Bulldogii și-au revenit imediat.

— Inteligente animale!

Urmă o tăcere. Bridget smulgea alene fire lungi de iarbă, Luke se încruntă, pe neobservate, privind malul opus. Haina romantică pe care o îmbrăca misiunea sa îl obseda din nou. Oare cât era adevăr și cât era imaginație? Oare nu greșea, considerând fiecare nouă persoană întâlnită drept un ucigaș potențial și studiindu-l ca atare? Era ceva înjositor în felul ăsta de a privi lucrurile.

„La naiba, se gândi Luke. Am fost prea mult timp polițist!”

Deodată vocea clară și rece a lui Bridget îl scoase din meditație.

— Domnule Fitzwilliam, de fapt, de ce ai venit aici?

Capitolul VI.

Vopsea de pălării.

Luke tocmai își aprindea țigara. Remarca neașteptată îi paraliză pentru o clipă mâna.

Câteva secunde rămase nemișcat, chibritul arse până la capăt și-i fripse degetele.

— Ei, fir-ar să fie, spuse Luke aruncând chibritul și scuturându-și mâna cu putere. Scuză-mă, te rog. M-ai luat prin surprindere. Zâmbi trist.

— Nu zău?!

— Da, spuse el oftând. Ei, de fapt, presupun că orice om deștept ar fi putut să mă prindă! Bănuiesc că n-ai crezut nici o clipă povestea cu scrisul unei cărți de folclor.

— Până în clipa în care te-am văzut.

— Până atunci ai crezut?

— Da.

— Oricum nu era o poveste plauzibilă, spuse Luke critic. Adică, oricine poate să vrea să scrie o carte, dar chestia cu venitul aici și prezentarea în calitate de văr cred că asta te-a pus pe gânduri.

Bridget dădu din cap.

— Nu. Aveam o explicație pentru asta, mai bine zis credeam că o duci greu, și am o mulțime de prieteni, de altfel ca și Jimmy, care sunt în situația asta și m-am gândit că el ți-a sugerat povestea cu vărul ca să nu te simți stânjenit.

— Dar când am sosit, înfățișarea mea ți-a sugerat atâta bunăstare încât explicația anterioară nu mai era plauzibilă?

Gura lui Bridget schiță încet obișnuitul zâmbet.

— Ah, nu. N-a fost așa. Pur și simplu, m-am gândit că nu ești omul potrivit pentru un scriitor.

— Adică nu mă duce capul să scriu o carte? Nu mă cruța. Prefer să mi-o spui în față.

— Ai putea să scrii, dar nu cărți de genul ăla, vechi superstiții, scormonirea trecutului, nu așa ceva! Nu ești omul potrivit pentru care trecutul să însemne prea mult – poate nici viitorul – numai prezentul.

— Hm... Înțeleg. Făcu o grimasă. La naiba cu toate, m-ai călcat pe nervi de când am ajuns aici! Pari atât de isteată!

— Îmi pare rău, răspunse Bridget sec. La ce te așteptai?

— De fapt, nu mă gândisem la așa ceva.

Continuă calmă:

— O creatură mărunțică și vapoasă, care să aibă atâta minte cât să se folosească de ocazia care i se oferă și să se căsătorească cu șeful?

Luke tuși încurcat. Ea îl privi amuzată și distantă.

— Înțeleg și nu mă supăr. Nu-i nimic.

Luke alese impertinența.

— Păi, poate că mi-am închipuit cam așa ceva. Dar n-am stat să mă gândesc prea mult.

Bridget spuse răspicat:

— Într-adevăr. Nu ești omul care să spui „hopa” până n-ai sărit.

Dar Luke era descurajat.

— Sunt sigur că mi-am jucat rolul prost de tot! Și lordul Whitfield a băgat de seamă, nu?

— Nu. Dacă lui Gordon i-ai fi spus că ai venit aici să studiezi obiceiurile gândacilor de apă și că vrei să scrii o monografie despre ei, tot te-ar fi crezut. E credul de tot.

— Oricum, tot n-am fost câtuși de puțin convingător!

— Ți-am cam pus bețe-n roată. Te-am observat! spuse Bridget. Mi-e teamă că toată povestea asta m-a cam amuzat.

— Normal. Femeile care au ceva în cap sunt de obicei crude și cu sânge rece.

Bridget murmură:

— Fiecare trebuie să se bucure într-un fel în viața asta! Se opri o clipă și apoi spuse: De ce ai venit aici, domnule Fitzwilliam?

Se întorseseră după un ocol la întrebarea inițială. Luke fusese conștient că asta trebuia să se întâmple. În ultimele secunde încercase să ia o hotărâre.

Ridică privirea și îi întâlnește ochii – niște ochi cercetători și ageri, care îl priveau calm, fix. Luke nu se aștepta să-i vadă plini de gravitate.

— Cred că ar fi mai bine să nu-ți mai înșir și alte minciuni, spuse el gânditor.

— Mult mai bine.

— Dar adevărul e cam greu de spus... Ascultă, ți-ai făcut vreo părere, adică ți-a trecut prin cap de ce am venit aici?

Aprobă din cap gânditoare.

— Și ce anume crezi? Vrei să-mi spui? Cred că mi-ar fi de folos.

Bridget spuse molcom:

— Cred că ai venit aici în legătură cu moartea fetei aceleia, Amy Gibbs.

— Deci asta e! Asta observasem - simțisem - ori de câte ori i se pomenea numele! Știam eu că se întâmplă ceva. Deci te-ai gândit că pentru asta am venit?

— Și nu-i adevărat?

— Într-un fel este.

Luke tăcu încruntat. Lângă el, fata stătea la fel de tăcută, fără să facă nici o mișcare. Nu spuse nimic, ca să nu-i tulbure șirul gândurilor.

Luke luă o hotărâre.

— Am venit aici după cai verzi pe pereți, bazându-mă pe o presupunere fantastică și, probabil, complet absurdă și melodramatică. Amy Gibbs face parte din această poveste. Mă interesează să aflu exact cum a murit.

— Da, mi-am închipuit.

— Dar, la naiba cu toate, de fapt ce ți-ai închipuit? Ce a fost cu moartea ei de ți-a stârnit interesul?

— M-am gândit toată vremea că ceva n-a fost în regulă. De aceea te-am dus s-o vezi pe domnișoara Waynfilete.

— De ce?

— Pentru că și ea gândește la fel.

— Aha! Luke își aminti cu repeziciune scenele anterioare.

Acum înțelegea aluziile discrete ale acelei fete bătrâne și inteligente.

— Și ea crede ca și tine că ceva nu era în regulă?

Bridget aprobă din cap.

— De fapt, ce anume?

— În primul rând vopseaua de pălării.

— Ce vrei să spui cu vopseau de pălării?

— Păi, oamenii își vopseau pălăriile cam acum douăzeci de ani, când, într-un anotimp, purtau o pălărie de pai roz, și-n sezonul următor, o sticlură cu vopsea de pălării o făcea bleu-marin. Apoi, poate o altă sticlă, și o pălărie neagră! Dar, în zilele noastre, pălăriile sunt ieftine, din materiale de duzină, pe care poți să le arunci când nu mai sunt la modă.

— Și fetele ca Amy Gibbs își pot permite să le arunce?

— Cred că eu aș fi avut mai multe rețineri ca ea. Nu făcea economii. Și altceva: vopseaua era roșie.

— Ei și?

— Și Amy Gibbs era roșcată ca un morcov!

— Adică nu se potrivesc culorile?

Bridget aprobă din cap.

— Nu poți să porți o pălărie roșie, când ai părul roșu ca un morcov.
Bărbații nu prea se pricep la lucrurile astea, dar...

Luke o întrerupse cu înțeleas adânc în priviri.

— Nu, un bărbat nu se pricepe. Se potrivește, totul se potrivește.

— Jimmy are niște prieteni cam ciudați la Scotland Yard. Nu cumva tu...

Luke spuse repede:

— Nu sunt detectiv oficial și niciunul particular care locuiește pe Baker Street. Sunt exact ceea ce ți-a spus Jimmy despre mine, un polițist în rezervă care s-a întors din Orient. M-am vârat în afacerea asta, din cauza unei întâmplări petrecute în trenul de Londra.

Îi povesti pe scurt conversația cu domnișoara Pinkerton și evenimentele ulterioare care l-au determinat să sosească în Wychwood.

— Așa că înțelegi. E ceva fantastic! Caut un om - un ucigaș tainic, un om de aici din Wychwood - poate cineva bine cunoscut și respectat. Dacă domnișoara Pinkerton avea dreptate, și dacă tu și domnișoara cutare aveți dreptate - atunci omul acela a ucis-o pe Amy Gibbs.

— Înțeleg.

— Am impresia că ucigașul putea pătrunde în casă.

— Da, cred că da, spuse Bridget rar; Reed, sergentul a intrat pe fereastra ei, urcându-se pe o magazie alăturată. Fereastra era deschisă. Trebuia să te cațeri puțin, dar un bărbat agil se urcă fără nici o greutate.

— Și după ce criminalul s-a cățarat, ce-a făcut?

— A înlocuit sticla cu sirop de tuse cu vopseaua de pălării.

— Cu condiția ca fata să fi făcut exact ceea ce se crede. S-a sculat, a băut și toată lumea și-a închipuit că ea a încurcat sticlele sau s-a sinucis.

— Da.

— Nimeni n-a avut nici un dubiu la anchetă? N-au bănuit, cum scrie în cărți „ceva dubios”?

— Nu.

— Am impresia că erau bărbați. Problema cu vopseaua de pălării nu s-a pus?

— Nu.

— Dar ție ți-a trecut prin cap?

— Da.

— Și domnișoarei Waynflete? Ați discutat amândouă?

Bridget zâmbi slab.

— A nu - nu în sensul în care crezi. Adică n-am spus lucrurilor pe nume. De fapt, nu știu cât de departe a judecat cu mintea ei bătrânica. La început, cred că o cam neliniștea povestea aia și îi dădea de gândit. E foarte deșteaptă, ai văzut; în tinerețe a urmat Girtonul sau a vrut să urmeze. A fost un copil precoce. N-are capul încâlcit, cum au majoritatea celor de pe aici.

— Domnișoara Pinkerton îmi închipui că avea. De aceea nici nu mi-am făcut iluzii că o să pot scoate ceva din povestirea ei, cu care să pornesc la drum.

— Eu personal am considerat-o întotdeauna o persoană foarte isteată. Majoritatea băbuțelor astea trăsnete au în anumite privințe o minte ascuțită ca briciul. Spuneai că a pomenit și alte nume?

Luke dădu din cap aprobator.

— Da. Un băiețel - era vorba de Tommy Pierce - mi l-am amintit imediat ce i-am auzit numele. Și sunt aproape sigur că a pomenit și de un anume Carter.

— Carter, Tommy Pierce, Amy Gibbs, doctorul Humbleby, spuse Bridget gânditoare. După cum spuneai, e ceva prea fantastic ca să fie adevărat! De ce naiba să-i omori pe oamenii ăștia? Erau atât de deosebiți!

— Ai vreo idee de ce ar fi vrut s-o înlăture pe Amy Gibbs?

Bridget scutură din cap.

— Habar n-am.

— Dar pe ceilalți? Carter, ce zici? Apropo, cum a murit?

— A căzut în râu și s-a înecat. Se întorcea acasă, era o noapte cețoasă și el era beat turtă. Avem un pod cu balustradă numai pe o parte. Toată lumea a fost convinsă că a alunecat, a pus piciorul greșit.

— Dar s-ar fi putut ca cineva să-l împingă în apă cu ușurință.

— Da, cum să nu.

— Și tot cineva ar fi putut ușor să-i dea un brânci năzdrăvanului de Tommy când spăla geamurile?

— Și de data asta s-ar fi putut.

— Deci am ajuns la concluzia că este destul de ușor să lichidezi trei ființe fără să te bănuiască nimeni.

— Domnișoara Pinkerton avea bănuieli, aminti Bridget.

— Avea, săraca de ea, și eu care credeam că ia lucrurile în tragic sau că-și închipuie fel de fel de lucruri.

— Întotdeauna îmi repeta că lumea este un colțișor plin de păcate.

— Și-mi închipui că tu zâmbeai atunci îngăduitoare?

— Chiar cu superioritate!

— Îți propun ceva: cine e-n stare să-și imagineze șase lucruri imposibile până la micul dejun, câștigă jocul!

Bridget aprobă din cap.

Luke spuse:

— Cred că n-are rost să te mai întreb dacă bănuiești și tu ceva. Nu există nici o persoană anume în Wychwood care-ți face pielea de găină când o vezi, care are o privire ciudată și gălbejită sau un chicotit aparte, de maniac?

— Toată lumea din Wychwood mi se pare complet sănătoasă, respectabilă și extrem de obișnuită.

— Mi-a fost frică de răspunsul ăsta.

— Crezi că omul respectiv este nebun cu adevărat?

— Da, așa se pare. Un nebun într-adevăr, dar unul viclean. Probabil ultima persoană la care te-ai gândit, un stâlp al societății cum este, de pildă, directorul de la bancă.

— Domnul Jones? Mi-e imposibil să mi-l închipui ucigând cu nemiluita.

— Atunci, probabil că el e tocmai cel pe care-l căutăm.
— Ar putea fi oricine. Măcelarul, brutarul, băcanul, un lucrător la fermă, un muncitor la drumuri sau chiar cel care distribuie laptele.
— S-ar putea, cred totuși că aria este ceva mai restrânsă.
— De ce?
— Domnișoara Pinkerton a mea vorbea de privirea din ochii lui când își alegea următoarea victimă. Din felul în care vorbea, am avut impresia – bagă de seamă, numai impresia – că omul despre care vorbea era cel puțin de aceeași condiție socială ca și ea. Sigur, s-ar putea să mă înșel.
— Poate că ai perfectă dreptate! Acele nuanțe din conversație nu pot fi definite cu precizie, dar aruncă multă lumină în anumite privințe.
— Știi, tare ușurat mă simt că și tu cunoști acum toate astea.
— Poate c-ai să poți lucra nestingherit. Și poate am să-ți dau și o mână de ajutor.

— Ar fi un ajutor neprețuit. Chiar ai de gând să te ocupi de povestea asta?

— Sigur că da.

Luke îi spuse brusc, ușor încurcat:

— Dar cum rămâne cu lordul Whitfield. Crezi că...?

— Sigur că lui Gordon n-o să-i spunem nimic.

— Ai impresia că n-o să ne creadă?

— A, ba ar crede! Gordon poate să creadă orice. Probabil că întreaga poveste l-ar electriza și ar insista să împânzească toate drumurile învecinate cu tinerii lui descurcăreți. S-ar da în vânt după așa ceva!

— Atunci îl lăsăm deoparte.

— Da, tare mă tem că n-o să-i putem permite să-și satisfacă micile plăceri.

Luke o privi și vru să-i spună ceva, apoi se răzgândi. Se uită în schimb la ceas.

— Da, spuse Bridget, trebuie să ne întoarcem acasă. Se ridică. Între ei se lăsase o stânjeneală bruscă, de parcă vorbele nerostite ale lui Luke pluteau neplăcute în aer.

Se îndreptară spre casă tăcuți.

Capitolul VII.

Posibilități.

Luke ședea în dormitorul său. În timpul mesei avusese o conversație cu domnișoara Anstruther cu privire la florile pe care le avea în grădina de lângă Strâmtoarea Mayang. Pe urmă ascultase sfaturile cu privire la ce flori ar fi putut să cultive acolo. Ascultase chiar, după aceea, „Discuții avute cu tinerii despre persoana mea” de la lordul Whitfield. Acum, slavă Domnului, era singur. Luă o foaie de hârtie și scrise câteva nume. Sunau cam așa:

Doctorul Thomas.

Domnul Abbot.

Maiorul Horton.

Domnul Ellsworthy.

Domnul Wake.

Domnul Jones.
Tânărul lui Amy.
Măcelarul, brutarul, lumânărarul etc.

Apoi mai luă o foaie de hârtie și scrise pe ea VICTIME. Sub acest titlu, scrise:

Amy Gibbs – Otrăvită.
Carter – Împins de pe pod (beat? drogat?)

Doctorul Humbleby:
— Septicemie.

Domnișoara Pinkerton:
— Călcătă de mașină.

Adăugă:

Doamna Rose?

Bătrânul Ben?

Și apoi, după un spațiu liber:

Doamna Horton?

Se mai uită o dată pe liste, fumă un timp și apoi luă din nou creionul:
Doctorul Thomas – Înviniere posibilă.

Motiv categoric în cazul doctorului Humbleby. Se potrivește cu felul în care a murit acesta – adică, otrăvire pe cale științifică cu ajutorul microbilor. Amy Gibbs l-a vizitat în după-amiaza zilei în care a murit. (A fost ceva între ei? Șantaj?)

Tommy Pierce? Nu reiese nici o legătură. (Tommy știa de legătura dintre el și Amy Gibbs?)

Harry Carter? Nu reiese nici o legătură.

Doctorul Thomas a lipsit din Wychwood în ziua în care domnișoara Pinkerton a plecat la Londra?

Luke oftă și începu un nou paragraf:

Domnul Abbot – Înviniere posibilă. (Am sentimentul că avocații sunt întotdeauna persoane suspecte. Poate e o prejudecată.) Înfațișarea sa înfloritoare, simpatică, etc. ar fi evident suspecte într-o carte – oamenii simpatici și entuziaști trebuie suspectați întotdeauna.

Obiecții: asta nu e o carte, ci viața reală.

Motiv pentru uciderea doctorului Humbleby. Antagonism categoric între ei. H. îl sfida pe Abbot. Motiv suficient pentru o minte dezzechilibrată. Acest antagonism putea fi observat cu ușurință de domnișoara Pinkerton.

Tommy Pierce? Și-a vârât nasul în hârtiile lui Abbot. A găsit ceva care nu trebuia să afle?

Harry Carter? Nu reiese nici o legătură.

Amy Gibbs? Nu cunosc nici o legătură. Vopseaua de pălării se potrivește perfect cu mentalitatea lui Abbot – o minte demodată.

Abbot n-a fost în sat în ziua uciderii domnișoarei Pinkerton?

Maiorul Horton – Înviniere posibilă.

Nu reiese nici o legătură cu Amy Gibbs, Tommy Pierce sau Carter.

Dar doamna Horton? Moartea ei pare să fi fost otrăvire cu arsenic. Dacă e adevărat, s-ar putea ca alte crime să fie rezultatul unui... șantaj? N. B.

— Thomas o îngrijea. (Din nou bănuiala cade asupra lui.)

Domnul Ellsworthy - Învinuire posibilă.

Mărfuri ciudate - se ocupă cu magia neagră. Sar putea să fie un ucigaș însetat de sânge. A avut de-a face cu Amy Gibbs. A avut vreo legătură cu Tommy Pierce? Carter? Nu reiese. Humbleby? Poate că a descoperit starea mintală a lui Ellsworthy. Domnișoara Pinkerton? Ellsworthy nu era în Wychwood când a fost ucisă domnișoara Pinkerton?

Domnul Wake: - învinuire posibilă.

Foarte puțin probabilă. Poate vreo manie religioasă? O misiune de omor? în cărți, cei vizați sunt preoți, bătrâni și sfinți, dar (ca mai sus), aici e vorba de realitate.

Notă: Carter, Tommy, Amy - toți sunt evident niște persoane dezagreabile. Mai bine să fie îndepărtați printr-un decret divin?

Domnul Jones.

Date: niciuna.

Tânărul lui Amy.

Poate are toate motivele s-o ucidă pe Amy - dar n-are temei pentru celelalte crime.

Ceialți?

Nu-mi pot imagina.

Reciti tot ce scrisese.

Apoi scutură din cap.

Murmură încet: „...ceea ce este absurd! Cât de frumos a demonstrat Euclid!”

Rupse foile și le arse. Își spuse în gând: „N-o să fie prea ușor”.

Capitolul VIII.

Doctorul Thomas.

Doctorul Thomas se sprijini de speteaza scaunului și-și trecu mâna lungă și fină prin părul blond și des. Era un bărbat a cărui înfățișare nu te lăsa să-i ghicești vârsta. Deși avea peste treizeci de ani, dacă îl priveai în fugă, i-ai fi dat vreo douăzeci și ceva, dacă nu chiar sub douăzeci. Chica de păr blond, răvășit, expresia de ușoară mirare și tenul alb-trandafiriu îi conferea o înfățișare irezistibilă de școlar. Dar oricât de nematurizat ar fi putut să pară, diagnosticul pe care-l pronunțase pentru genunchiul reumatic al lui Luke se potrivea la perfecțiune cu cel dat cu o săptămână în urmă de un specialist eminent din Harley Street.

— Vă mulțumesc, spuse Luke. Ei, m-am liniștit, dacă dumneavoastră credeți că tratamentul electric o să-mi ajute. N-aș vrea să ajung infirm la vârsta mea.

Doctorul Thomas zâmbi copilărește.

— Ei, domnule Fitzwilliam, să n-aveți nici o grijă.

— Vai, mi-ați luat o piatră de pe inimă. Mă gândeam să mă adresez unui specialist - dar sunt sigur că acum nu mai e nevoie.

Doctorul Thomas zâmbi din nou.

— Duceți-vă, dacă vreți să fiți cu cugetul împăcat. La urma urmei nu strică niciodată să ceri și părerea unui expert.

— Nu, nu, am deplină încredere în dumneavoastră.

— Vă spun sincer că aveți ceva foarte simplu la genunchi. Dacă îmi urmați sfatul, sunt sigur că n-o să vă mai necăjească.

— Nici nu știți cum m-ați liniștit doctore.

Îmi închipuiam că o să fac artroză și că nu peste mult timp o să mă lege buștean și n-am să mă mai pot mișca.

Doctorul Thomas dădu din cap zâmbind îngăduitor.

Luke spuse repede:

— Oamenii se sperie foarte ușor cred că v-ați dat seama? Întotdeauna mi-am închipuit că un doctor trebuie să se simtă „vraci” - un fel de vrăjitor pentru majoritatea pacienților.

— Elementul încredere are un mare rol.

— Știu. „Așa a spus doctorul” este o remarcă ce se rostește întotdeauna cu respect.

Doctorul Thomas ridică din umeri.

— Dacă ar ști pacienții! murmură el cu umor în glas.

Apoi continuă:

— Scrieți o carte despre magie, nu-i așa, domnule Fitzwilliam?

— Ei, cum de ați aflat? exclamă Luke, poate pe un ton prea exagerat de surprins.

Doctorul Thomas păru amuzat.

— Vai, domnule dragă, știrile se răspândesc repede într-un loc ca ăsta. Avem așa de puține subiecte de discuție.

— Probabil că se și exagerează. O să auziți că am stârnit duhurile și că am întrecut-o pe Vrăjitoarea din Endor.

— Afirmați niște lucruri foarte ciudate.

— De ce?

— Păi, s-a iscat zvonul că ați stârnit stafia lui Tommy Pierce.

— Pierce? Pierce? Asta e băiețelul care a căzut de pe fereastră?

— Da.

— Dar cum s-a ajuns să... Sigur, am făcut niște comentarii față de avocat. Cum îl cheamă? ... Abbot.

— Da, povestea a pornit de la Abbot.

— Să nu-mi spuneți că am convertit un avocat realist să creadă în stafii?

— Deci dumneavoastră credeți în stafii?

— După ton, s-ar părea că dumneavoastră nu credeți, doctore. Nu, nu pot să spun că, într-adevăr, „cred în stafii” - ca să vorbim pe șleau. Dar am cunoscut fenomene curioase, legate de moartea violentă sau bruscă. Mă interesează diferitele superstiții legate de morțile violente - de exemplu, că un om asasinat nu-și găsește odihna în mormântul lui. Și credința interesantă că sângele victimei începe să curgă dacă îl atinge ucigașul. Mă întreb cum s-au născut asemenea superstiții?

— Foarte curios, spuse Thomas. Dar cred că puțini oameni își mai aduc aminte de lucrurile astea în zilele noastre.

— Nici nu vă închipuiți ce mulți își amintesc. Sigur, cred că n-ați avut prea multe crime pe aici, așa că e greu să judecați.

Luke zâmbise în timp ce vorbea, ochii îi rămăseră ațintiți pe chipul doctorului cu o nepăsare prefăcută. Dar doctorul Thomas păru netulburat și îi zâmbi și el.

— Nu, nu cred că am mai avut vreo crimă, de... hm, foarte mulți ani – și fără îndoială, nu de când sunt eu aici.

— Sigur că nu; ăsta este un colțișor liniștit, nu îndeamnă la mârșăvii. Doar că Tommy... Nu știu dacă n-a fost împins cumva de pe fereastră.

Luke râse. Din nou doctorul Thomas îi răspunse cu un zâmbet firesc, plin de o undă de uimire copilărească.

— Mulți ar fi dorit să sucească gâtul puștiului. Dar nu cred că au ajuns chiar până acolo încât să-l arunce de pe fereastră.

— Se pare că a fost un copil extrem de obraznic, îndepărtarea ar fi fost considerată ca o datorie publică.

Păcat că teoria asta nu se poate aplica suficient de des. Întotdeauna mi-am închipuit că întreaga comunitate ar profita de pe urma unor crime comise în serie, spuse Luke. Un pisălog care frecventează cluburile, de exemplu, ar trebui să fie dat gata cu un pahar de brandy otrăvit. Pe urmă sunt femeile care se entuziasmează când te văd, și-și toacă toate prietenele cu limbile lor ascuțite. Fete bătrâne, bârfitoare. Conservatori înrăiți, care se pun de-a curmezișul progresului. Dacă ar fi îndepărtați fără să sufere, ce schimbată ar fi viața societății!

Zâmbetul doctorului Thomas se transformă în rânjet.

— De fapt, pledați pentru crimă pe scară largă?

— Eliminare judicioasă. Nu sunteți de acord că ar fi folositoare?

— Da, fără îndoială.

— A, dar nu sunteți serios, spuse Luke. Eu sunt. Nu respect viața omenească în măsura în care o respectă englezul obișnuit. Orice om care stă ca un bolnav în calea progresului, ar trebui să fie eliminat – așa văd eu lucrurile!

Trecându-și mâna prin părul blond și scurt, doctorul Thomas spuse:

— Da, dar cine să judece dacă omul trebuie sau nu să moară?

— Sigur, asta e greutatea, recunosc Luke.

— Catolicii consideră că un agitator comunist nu merită să trăiască – agitatorul comunist l-ar condamna pe preot la moarte ca pe un protector al superstiției, doctorul ar elimina pe cel bolnav, pacifistul ar condamna soldatul, și așa mai departe.

— Ar trebui ca judecătorul să fie un om de știință. Cineva care să judece fără părtinire și să aibă o minte extrem de specializată – de exemplu, un doctor. Fiindcă veni vorba, cred că dumneavoastră ați fi un bun judecător, doctore.

— Să judec pe cei care nu merită să mai trăiască?

— Da.

Doctorul Thomas dădu din cap.

— Meseria mea este să-i fac pe cei inapți apți. Recunosc că nu întotdeauna este o muncă ușoară.

— Ei, ca să avem subiect de discuție, spuse Luke, să luăm pe cineva – de exemplu, răposatul Harry Carter...

Doctorul Thomas spuse tăios:

— Carter? Vă referiți la proprietarul de la „Seven Stars”?

— Da, chiar la el. Nu l-am cunoscut personal, dar verișoara mea, domnișoara Conway, mi-a povestit de el. Se pare că într-adevăr a fost un ticălos de ultima speță.

— Păi, spuse celălalt, de, era bețiv. Se purta urât cu nevastă-sa și-bătea fiica. Se certa cu toată lumea, insulta și se ținea de scandaluri.

— De fapt, fără el, lumea pare mai bună?

— Da, s-ar părea că așa este.

— Iar dacă l-a împins cineva în râu în loc să-l lase să moară singur, acel cineva este o persoană care a acționat în interesul public?

Doctorul Thomas spuse sec:

— În Strâmtoarea Mayang presupun ca ați aplicat metodele astea pe care le susțineți aici?

Luke râse.

— Vai, nu, eu nu fac decât teorii. Nu pun nimic în practică.

— Într-adevăr, nu cred că aveți stofă de criminal.

— De ce nu? Am fost destul de cinstit când mi-am exprimat părerile.

— Exact. Prea cinstit.

— Vreți să spuneți că dacă eram într-adevăr o persoană care-și ia legea în propriile mâini nu și-ar fi împărtășit nimic din teoriile mele?

— Exact.

— Dar s-ar putea să am o anumită credință după care să mă conduc. Aș putea să fiu un fanatic al crimei.

— Chiar și în acest caz ar lucra instinctul de conservare.

— De fapt, când cauți un criminal, trebuie să ai în atenție genul de om care n-ar omorî nici o muscă.

— Poate e puțin cam exagerat, dar în orice caz nu e foarte departe de adevăr.

Luke spuse brusc:

— Spuneți-mi, vă rog, mă interesează, ați dat vreodată peste un om pe care l-ați bănuit de crimă?

Doctorul Thomas spuse tăios:

— Nu zău! Ce întrebare neobișnuită!

— Credeți? La urma urmei, doctorii întâlnesc atâtea persoane ciudate. De exemplu, ar putea să descopere mai bine semnele incipiente de manie ucigașă la un om, atunci când nu sunt încă vizibile pentru ceilalți.

Thomas îi răspunse destul de enervat:

— Dumneavoastră v-ați format o anumită imagine de profan despre un maniac ucigaș – un om care aleargă cuprins de amoc, cu un cuțit în mână, cu sau fără spume la gură. Dacă vreți să mă ascultați, lucrul cel mai greu din lume este să descoperi un nebun criminal. După înfățișare ar putea să fie

confundat cu oricare altă persoană normală – posibil un om care se sperie ușor – care, poate, se plânge că are dușmani. Nimic mai mult. O persoană liniștită, inofensivă.

— Într-adevăr?

— Bineînțeles. Un nebun criminal omoară, după cum gândește el, pentru a se apăra, dar fără îndoială că mulți criminali sunt indivizi obișnuiți și sănătoși ca dumneavoastră și ca mine.

— Doctore, mă alarmați! Ia închipuiți-vă că ați descoperi peste câțva timp că am la activ vreo cinci-șase crime mititele săvârșite pe tăcute.

Doctorul Thomas zâmbi.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, domnule Fitzwilliam.

— Nu credeți? Vă înapoiez complimentul. Nici eu nu cred că dumneavoastră aveți cinci sau șase crime la activ.

Doctorul Thomas spuse voios:

— N-ați pus la socoteală eșecurile profesionale.

Râseră amândoi.

Luke se ridică și-și luă rămas bun.

— Tare mă tem că v-am răpit mult timp, se scuză.

— A, nu sunt ocupat. Wychwood e un loc destul de sănătos. E o plăcere să discuți cu cineva din afară.

— Tocmai mă întrebam..., spuse Luke și se opri.

— Ce anume?

— Domnișoara Conway mi-a spus când m-a trimis la dumneavoastră ce... ce om minunat sunteți. Mă întrebam dacă n-aveți senzația că aici sunteți ca și îngropat? Nu prea se ivește ocazia să vă desfășurați talentul.

— Dimpotrivă, medicina generală, pe care o practic aici, e tocmai ceea ce trebuie pentru început. Capeți o experiență valoroasă.

— Dar cred că n-ați fi mulțumit să vă închideți aici toată viața? Fostul dumneavoastră asociat, doctorul Humbleby, era o persoană neambițioasă, după cum am auzit – era mulțumit de postul lui. Presupun că se stabilise aici de mulți ani.

— De fapt – pentru totdeauna.

— Am auzit că era un doctor priceput, dar de modă veche.

— Uneori era cam dificil... Era foarte reținut față de toate inovațiile moderne, dar era un bun exemplu al vechii școli de doctori.

— Mi s-a spus că are o față foarte drăguță, spuse Luke glumeț.

Avu plăcerea să observe cum chipul doctorului Thomas trece de la roz spre purpuriu.

— Aaa, hm... da. Luke îl privi cu duioșie. Era mulțumit la gândul că-l va șterge pe doctorul Thomas de pe lista suspectilor.

Thomas își revenise la culoarea normală și spuse deodată:

— Fiindcă vorbeam de crime, aș putea să vă împrumut o carte destul de bună, dacă vă interesează acest subiect! E o traducere din germană, „Inferioritatea și crima” de Kreuzhammer.

— Vă mulțumesc, răspunse Luke.

Doctorul Thomas își plimbă degetul pe un raft și extrase cartea respectivă.

— Poftim. Câteva teorii sunt destul de surprinzătoare - și bineînțeles nu sunt decât teorii, dar sunt interesante. Viața timpurie a lui Menzheld, de exemplu, măcelarul din Frankfurt - cum îl numește autorul - și capitolul despre Anna Helm, micuța doică ucigașă, sunt extrem de interesante.

— Nu-i așa că a făcut o duzină de victime până s-o descopere autoritățile? spuse Luke.

Doctorul Thomas aprobă din cap.

— Da. Era o persoană extrem de plăcută - devotată copiilor - și în aparență la fiecare moarte i se sfâșia inima într-un mod foarte mișcător. Psihologia este uluitoare.

— Uluitor e cum oamenii ăștia reușesc să treacă neobservați, spuse Luke.

Era acum în pragul ușii. Doctorul Thomas ieșise să-l conducă.

— Nu e chiar uluitor. E extrem de simplu, să știți.

— Ce anume?

— Să omori fără să trezești bănuieli. Zâmbea din nou - un zâmbet de băiețandru, încântător.

— Cu condiția să fii prudent. Trebuie să fii prudent - asta-i tot. Doar cine e deștept are grijă să nu facă vreo greșală. Asta-i tot secretul.

Zâmbi și se-ntoarse în casă.

Luke rămase privind fix scările. Zâmbetul doctorului avusese o nuanță condescendentă. În tot timpul conversației, Luke fusese conștient că în comparație cu el - un om maturizat pe deplin - doctorul Thomas era un tânăr plin de avânt și ingeniozitate.

Dar pentru o clipă simțise că rolurile se inversaseră. Zâmbetul doctorului fusese cel al unui adult, pe care îl amuza istețimea unui copil.

Capitolul IX.

Vorbește doamna Pierce.

Luke cumpărase din micul magazin de pe High Street un pachet de țigări și numărul de azi al neobositului săptămânal „Good Cheer”, cu care lordul Whitfield își întregea în mod substanțial venitul. Citind rubrica campionatelor de fotbal, Luke mormăi pentru sine părerea de rău că scăpase un câștig de o sută douăzeci de lire.

Doamna Pierce își arătă numaidecât înțelegerea și-i vorbi despre dezamăgirea similară suferită de soțul ei. Relațiile de prietenie fiind stabilite, lui Luke nu-i fu greu să prelungească conversația.

— Domnul Pierce e mare amator de fotbal, spuse soția sa. Când citește ziarul, întâi la asta se uită. Și, după cum vă spuneam, a avut mare supărare, dar nu se poate să câștige toți, eu așa cred, și vă spun că norocului nu poți să-i comanzi.

Luke o aprobă din inimă și trecu la un alt subiect, ceva mai profund, și anume că necazurile nu vin niciodată singure.

— Vai, nu, domnule Fitzwilliam, într-adevăr, asta o știu pe pielea mea, suspină doamna Pierce. Și când o femeie are un soț și opt copii – șase în viață și doi în pământ – apoi asta înseamnă că știe ce-i aia necaz.

— Cred și eu că știe, ce mai! Spuneați că ați îngropat doi?

— N-a trecut nici o lună de când l-am îngropat pe unul din ei, spuse doamna Pierce cu un fel de însuflețire amestecată cu tristețe.

— Vai de mine, ce păcat!

— N-a fost numai păcat, domnule. M-a lovit ca trăsnetul, așa am simțit, ca trăsnetul! Mi s-au tulburat mințile când mi-au spus. Nu m-am așteptat niciodată ca Tommy să pățească așa ceva; când un copil îți face necazuri, nu-i firesc să te gândești că poate îl ia Domnul Dumnezeu. Și Emma Jane, pușorul meu drag. „N-o să mai apuci s-o crești”. Așa mi-au spus. „Dumnezeu îi ia la sine pe cei dragi”. Și a fost adevărul gol-goluț, domnule. Dumnezeu le știe pe ale lui.

Luke aprobă și asta și se străduie să mute conversația de la subiectul cu îngerașul de Emma Jane la cel al drăcușorului de Tommy.

— Băiatul a murit de curând? A fost un accident?

— Da, un accident, domnule. Spăla geamurile la vechea sală a conacului, care acum e bibliotecă, și probabil că s-a clătinat nițel și a căzut de sus de pe fereastră; așa s-a întâmplat.

Doamna Pierce vorbește pe larg și dădu amănunte cu privire la accident.

— Nu cumva a circulat povestea că țopăia pe pervazul ferestrelor?

Doamna Pierce spuse că băieții sunt băieți, dar fără îndoială că l-a pus pe gânduri pe maior, care și așa este un domn cam agitat.

— Maiorul Horton?

— Da, domnule, domnul cu buldogii. După ce s-a petrecut accidentul, s-a întâmplat să pomenească că l-a văzut pe Tommy al nostru lucrând foarte neatent, și bineînțeles că dacă l-ar fi speriat cineva, ar fi putut să cadă foarte ușor. Necazul cu Tommy e că a fost o fire prea veselă. Nu o dată mi-a dat bătaie de cap, dar vina n-o avea decât firea lui – nimic decât o fire veselă – așa cum poate să aibă orice băiat. Dar n-avea inimă rea, să știți.

— Nu, nu. Sunt sigur că nu avea, dar știți, uneori, doamnă Pierce, oamenilor – oamenilor mai în vârstă și serioși – le vine foarte greu să-și amintească că au fost și ei tineri odată.

Doamna Pierce suspină.

— Niște vorbe tare adevărate, domnule. Nu pot să mă abțin să nu sper că anumitor domni, pe care aș putea să-i numesc, dar nu vreau, le-a părut rău că s-au purtat urât cu băiatul, numai pentru că era o fire veselă.

— Le juca feste stăpânilor, nu? Întrebă Luke, zâmbind cu indulgență.

Doamna Pierce răspunse repede:

— Se distra și el, domnule, atât. Tommy se pricepea tare bine să imite. Ne făcea să ne strâmbăm de răs când îl imita pe domnul Ellsworthy de la prăvălia cu antichități sau pe bătrânul Hobbs, paznicul de la cimitir. Și tocmai când făcea pe stăpânul de la conac, de râdeau cele două ajutoare ale grădinarului, hop c-a sosit tiptil și stăpânul și l-a dat afară pe Tommy chiar

atunci – știu eu că nici nu se putea aștepta la altceva; a fost drept, iar stăpânul nu i-a purtat pică și l-a ajutat pe Tommy să-și găsească altă slujbă.

— Dar alții nu au fost la fel de mărinimoși, nu?

— Nu prea, domnule. Nu vreau să dau nume și nici nu v-ar trece prin cap că domnul Abbot poate să se poarte în felul ăsta, când este un om atât de simpatic și întotdeauna are câte o vorbă bună sau câte o glumă la îndemână.

— Tommy l-a supărat?

— Sunt sigură că băiatul n-a avut nici un gând rău și, la urma urmei, dacă ai acte secrete și nu trebuie citite de toată lumea, apoi nici nu trebuie lăsate pe masă – eu așa cred.

— Chiar așa, spuse Luke, într-un birou de avocat documentele persoanele ar trebui păstrate în seif.

— Da, domnule. Eu așa cred, și soțul meu e de acord cu mine. Și Tommy nici măcar n-a citit mult din ele.

— Ce era, un testament?

Se gândise probabil pe bună dreptate că întrebarea cu privire la natura documentului respectiv ar fi jenat-o pe doamna Pierce. Dar întrebarea pusă direct declanșă un răspuns instantaneu.

— A, nu, domnule, nici vorbă. Nimic important. Doar o scrisoare personală de la o doamnă, și Tommy nici n-a văzut ce doamnă era. Prea multă zarvă pentru un fleac – eu așa zic.

— Probabil că domnul Abbot e o persoană care se supără foarte repede.

— Ei, cam așa s-ar părea, nu? Deși, după cum ziceam, e un domn cu care îți face plăcere să stai de vorbă; mereu îți spune câte o glumă sau te îmbărbătează, dar e adevărat că am auzit că nu-i prea bine să i te pui contra; el și cu doctorul Humbleby erau la cuțite, după cum se spune, numai că bătrânul domn a murit. Și nici domnului Abbot nu i-a venit prea bine după aia, când se gândea cum se aveau. Fiindcă atunci când moare cineva nu-ți mai place să te gândești că s-au rostit niște vorbe aspre și nu mai poți să ți le iei înapoi.

Luke dădu din cap solemn și murmură:

— Foarte adevărat, foarte adevărat. O mică coincidență povestea asta. A avut un schimb de cuvinte cu doctorul Humbleby, și doctorul a murit – s-a purtat rău cu Tommy al dumneavoastră, și băiatul moare! Cred că experiența asta repetată o să-l facă pe domnul Abbot mai grijuliu de felul cum va vorbi pe viitor.

— Păi la fel a fost și cu Harry Carter de la „Seven Stars”, spuse doamna Pierce. Numai cu o săptămână înainte de a se îneca a avut niște vorbe cu el – dar nimeni nu poate să-l acuze pe domnul Abbot pentru asta. Carter a fost de fapt cu ocară, s-a dus la domnul Abbot acasă, fiindcă era băut, și a strigat în gura mare niște vorbe murdare. Biata doamnă Carter trebuia să înghită multe și eu cred că i s-a luat o piatră de pe inimă când s-a dus bărbatu-său.

— Parcă a rămas și o fiică după el, nu?

— A, eu nu bârfesc.

Era ceva neașteptat dar promițător. Luke ciuli urechile și așteaptă.

— N-au fost decât vorbe goale. Lucy Carter e o fată arătoasă în felul ei și, dacă ar fi avut și ea bani ca domnul Abbot, cred că nimeni n-ar mai fi băgat de seamă povestea asta. Dar au fost vorbe, nu pot să zic – mai ales după ce Carter s-a dus acasă la el, țipând și înjurând.

Luke prinse implicațiile discursului cam confuz.

— Se pare că domnului Abbot îi place să se uite la câte o fată drăguță.

— Așa se întâmplă adesea cu bărbații, spuse doamna Pierce. Nu se gândesc la prostii, aruncă o vorbă-două, dar lumea-i lume și tot se observă până la urmă. Poți să te aștepți la așa ceva aici, într-un loc liniștit ca ăsta.

— E un loc încântător. Atât de ferit de rele.

— Așa spun pictorii întotdeauna, dar eu cred că nu suntem în pas cu vremurile. Păi, n-avem nici o construcție nouă cu care să ne mândrim. Dincolo, la Ashevale, de exemplu, au o mulțime de case noi, unele cu acoperișuri verzi și cu ferestre cu vitralii.

Luke se scutură ușor.

— Aveți aici un institut nou de toată frumusețea.

— Da, se spune că e o clădire frumoasă, zise doamna Pierce, tară prea mult entuziasm. Sigur că stăpânul a făcut multe pentru orașelul ăsta. Îi vrea numai binele, asta o știm cu toții.

— Dar nu credeți că strădaniile lui sunt încununare de succes? spuse Luke amuzat.

— Păi, sigur, domnule, dumnealui nu face parte din lumea bună, nu-i ca domnișoara Waynflete, de exemplu, sau domnișoara Conway. Păi, tatăl lordului Whitfield a avut o prăvălioară de încălțăminte numai la câteva case mai încolo. Maică-mea își aduce aminte de Gordon Ragg, care servea în prăvălie – și-l amintește foarte bine. Ei, acum e lord și e bogat – dar nu e niciodată același lucru, nu-i așa, domnule?

— Sigur că nu.

— Mă scuzați că am amintit de asta, domnule. Știu că locuiți la conac și scrieți o carte. Dar mai știu că sunteți vărul domnișoarei Bridget, și asta schimbă lucrurile. Tare ne-am bucura să devină stăpână la Ashe Manor.

— Nu mă îndoiesc.

Plăți țigările și ziarul foarte brusc. Se gândi: „Elementul personal. Trebuie să-l las să se strecoare! La naiba, sunt în căutarea unui criminal. Ce contează dacă vrăjitoarea aia cu părul negru se mărită sau nu? Ea n-are nici un amestec...”

Mergea încet pe stradă. Făcu un efort să nu se mai gândească la Bridget.

„Ei, și acum, Abbot. Zarurile se întorc asupra lui Abbot. L-am legat de trei victime. S-a certat cu Humbleby, cu Carter și cu Tommy Pierce – și toți trei au murit. Dar ce-i cu fata, Amy Gibbs? Oare ce scrisoare intimă a văzut băiatul ăla zăpăcit? Știa de la cine a fost primită. Sau nu știa? S-ar putea să nu-i fi spus maică-și. Dar dacă știa? Dacă Abbot s-a gândit că era necesar să-i închidă gura. S-ar putea! Deci asta-i tot ce pot să spun. S-ar putea! Nu mă mulțumește.”

Luke grăbi pasul, uitându-se în jur cu o exasperare subită.

„Satul ăsta blestemat mă scoate din minți. Atât de zâmbitor și liniștit – atât de inocent – și tot timpul nebunia asta cu crima trece prin el. Sau eu sunt cel nebun? Sau Lavinia Pinkerton a fost smintită? La urma urmei, toată povestea ar putea fi o coincidență, da, moartea lui Humbleby și toate...”

Se uită în josul străzii principale și fu cuprins de sentimentul puternic că plutește undeva în ireal.

Își spuse în sine: „Lucrurile astea nu se întâmplă...” Apoi ridică ochii spre marginea lungă și apăsătoare a coastei Ashe – și deodată senzația de ireal se spulberă. Coasta Ashe era reală – cunoștea lucrurile stranii – vrăjitorie, cruzime și pofte de sânge uitate, ritualuri drăcești...

Privirea îi rămase nemișcată. Două siluete mergeau pe culmea dealului. Le recunosc cu ușurință – Bridget și Ellsworthy. Tânărul gesticula cu mâinile lui curioase și neplăcute. Capul îi era plecat spre Bridget. Arătau ca două siluete desprinse dintr-un vis. Parcă ar fi călcat prin iarbă cu pași ușori de pisică. Îi văzu părul negru învolburându-se în spate din cauza unei rafale de vânt. Din nou fu cuprins de strania ei vrajă.

„Sunt vrăjit, ce mai! Sunt vrăjit!” își spuse în gând.

Stătu nemișcat – învăluit de o senzație de moleșeală.

Se gândi cu părere de rău: „Cine o să rupă vraja? Nu e nimeni”.

Capitolul X.

Rose Humbleby.

Un zgomot ușor din spate îl făcuse să se întoarcă brusc. Era o fată, o fată deosebit de drăguță, cu păr castaniu buclat și cu ochi albastru-închis care priveau timid. Se înroși stânjenită înainte de a vorbi.

— Sunteți domnul Fitzwilliam, nu-i așa?

— Da, eu...

— Eu sunt Rose Humbleby. Bridget mi-a spus că ați cunoscut niște prieteni de-ai tatei.

Luke avu bunul simț să roșească ușor sub bronzul pielii.

— A, de mult, spuse el neconvingător. L-am cunoscut, hm, când era tânăr, înainte de a se căsători.

— Aha, înțeleg.

Rose Humbleby păru puțin dezamăgită. Dar continuă:

— Scrieți o carte, nu-i așa?

— Da. Îmi strâng însemnări. Despre superstițiile locale. Tot felul de lucruri de genul ăsta.

— Înțeleg. Pare grozav de interesant.

— O să fie probabil o carte plictisitoare la culme, o asigură Luke.

— A, nu, sunt sigură că nu va fi.

Luke zâmbi. Se gândi: „Doctorul Thomas e un om norocos!”

Apoi spuse:

— Există oameni care pot face subiectul cel mai captivant infernal de plictisitor. Tare mă tem că eu fac parte dintre aceștia.

— Vai, dar de ce?

— Nu știu. Dar am convingerea asta.

Rose Humbleby spuse:

— S-ar putea să faceți parte dintre acei oameni care fac subiectele plictisitoare extrem de captivante!

— Sunteți drăguță. Vă mulțumesc.

Rose Humbleby îi înapoiase zâmbetul. Apoi spuse.

— Credeți în superstiții și în lucruri de astea?

— Asta-i o întrebare complicată și grea și, de fapt, nu este esențială. Se poate să te intereseze anumite lucruri, în care să nu crezi.

— Da, cred că da, spuse fata, cu oarecare îndoială.

— Sunteți superstițioasă?

— Nu, nu, nu prea. Dar am credința că lucrurile ți se întâmplă valuri, valuri.

— Valuri?

— Da, valuri de noroc sau ghinion. Vreau să spun, am senzația că în ultima vreme Wychwood a fost parcă sub o vrajă aducătoare de nenorociri. Tata a murit, pe domnișoara Pinkerton a călcat-o o mașină și băiețelul ăla a căzut de pe fereastră. Am sentimentul, nu știu... dar parcă aș urî locul ăsta; parcă ar trebui să plec de aici!

Începu să respire repede. Luke o privi dus pe gânduri.

— Deci aveți acest sentiment?

— Ah! Știu că e o prostie. Cred că e numai din cauza morții neașteptate a bietului meu tată - totul s-a petrecut atât de brusc. Se cutremură. Și apoi, domnișoara Pinkerton... spunea...

Fata se opri.

— Ce spunea? Era o bătrânică încântătoare așa cum am cunoscut-o eu; semăna foarte bine cu una din mătușile mele preferate.

— Ați cunoscut-o? Chipul i se luminează. O îndrăgeam foarte mult și ea era foarte devotată tatei. Dar uneori mă întrebam dacă nu cumva era ceea ce scoțienii numesc „fey”*.

— De ce?

Pentru că, ciudat, dar ei îi era frică să nu i se întâmple ceva aici. Aproape m-a prevenit. Mai ales să-l feresc de accidente. Și pe urmă, în ziua aceea, chiar înainte de a pleca la Londra, s-a purtat tare ciudat, era agitată la culme. Domnule Fitzwilliam, eu personal cred că făcea parte dintre oamenii care au presimțit. Cred că știa că i se va întâmpla ceva. Probabil a știut că și tatei o să i se întâmple ceva. Este... este înspăimântător!

Făcu un pas către el.

— Uneori poți să prevezi viitorul, spuse Luke. Dar asta nu ține totdeauna de supranatural.

— Într-adevăr, trebuie să fie ceva foarte firesc - o facultate pe care nu o au toți oamenii. Totuși... mă îngrijorează...

— N-aveți de ce să fiți îngrijorată, spuse Luke cu blândețe. Gândiți că acum a trecut totul. N-are rost să vă mai preocupe trecutul. Trebuie să trăiți pentru viitor.

— Cred. Dar sunt și alte lucruri, nu știu dacă înțelegeți...

Rose ezită.

— Mai era ceva, în legătură cu verișoara dumneavoastră.

— Verișoara mea? Bridget?

— Da. Domnișoara Pinkerton era cam îngrijorată în privința ei. Mereu îmi puneam întrebări... Cred că se temea și pentru ea.

Luke se întoarse, scrutând coama dealului. Îl încerca un sentiment illogic de teamă. Bridget - singură cu un om cu mâinile de culoare nesănătoasă, cu o carnație verzuie, în descompunere! Imaginație - pură imaginație! Ellsworthy era un biet diletant inofensiv care făcea pe negustorul.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Rose spuse:

— Domnul Ellsworthy vă e simpatic?

— Categorie nu.

— Nici Geoffrey... știți, doctorul Thomas nu-l place.

— Dar dumneavoastră?

— Ah! ... Eu îl consider îngrozitor.

Se dădu puțin mai aproape.

— Toată lumea vorbește de el. Am auzit că a oficiat nu știu ce ritualuri în poiana vrăjitoarelor și i-au venit o mulțime de prieteni din Londra - niște persoane oribile la înfățișare. Tommy Pierce era și el un fel de acolit.

— Tommy Pierce? Întrebă Luke deodată.

— Da. Avea niște odăjdii și o sutană roșie.

— Când s-a întâmplat asta?

— A, mai de mult, cred că prin martie.

— Se pare că Tommy Pierce a fost amestecat în tot ce s-a petrecut în satul ăsta.

— Era tare băgăcios. Întotdeauna trebuia să știe ce se petrece.

— Probabil că până la urmă a aflat prea multe, spuse Luke sever.

Rose acceptă cuvintele așa cum fură rostite.

— Era un băiețel destul de nesuferit. Îi plăcea să taie viespile în bucăți și să stârneasă câinii.

— Genul de copil a cărui moarte nu e prea regretată.

— Da, cred că aveți dreptate. Totuși, a fost sfâșietor pentru maică-sa.

— Știu că i-au rămas alți șase brotăcei care s-o consoleze. Femeia asta e bună de gură.

— Vorbește cam mult, nu-i așa?

— După ce am cumpărat câteva țigări de la ea, aveam impresia că știu întreaga istorie a oricui de pe aici!

Rose spuse întristată:

— Asta-i lucrul cel mai rău la noi. Toată lumea știe totul despre fiecare în parte.

— Nu, nu cred, spuse Luke.

Fata îl privi întrebătoare. Luke îi spuse cu înțeles:

— Nici o ființă nu cunoaște întregul adevăr despre o alta.

Chipul lui Rose deveni grav. Se cutremură ușor, involuntar.

— Da, spuse ea încet. Cred că așa este.

— Nici despre cine ți-e mai drag și mai apropiat.

— Nici chiar... Începu ea, dar se opri. Ah, poate aveți dreptate, însă n-aș fi vrut să spuneti lucruri atât de îngrozitoare, domnule Fitzwilliam.

— Vă sperie?

Dădu din cap încet.

Apoi schimbă vorba.

— Trebuie să plec. Dacă n-aveți altceva mai bun de făcut, adică dacă veți putea, treceți pe la noi. Mamei i-ar face multă plăcere, mai ales că ați cunoscut niște foști prieteni de-ai tatei.

Rose coborî ușor drumul. Ținea capul puțin plecat, de parcă ar fi purtat pe el o povară de necazuri sau nedumeriri.

Luke rămase pe loc, uitându-se după el. Îl învălui o undă de grijă. Simțea o dorință să o apere și să o protejeze pe fata asta.

De ce anume s-o apere? În timp ce-și puneă întrebarea, dădu din cap ușor nerăbdător. Era adevărat că lui Rose Humbleby îi murise de curând tatăl, dar avea o mamă și era logodită cu un tânăr fermecător care era foarte potrivit pentru a o apăra. Și atunci, de ce el, Luke Fitzwilliam, să fie cuprins de complexe și să simtă nevoia s-o apere? Iar intervenea vechiul sentimentalism, se gândi Luke. Instinctul de protecție al masculului! Fusese în floare în epoca victoriană, a fost la putere în cea edwardiană și încă mai dă semne de viață, în ciuda prietenului nostru lordul Whitfield, care ar numi asta „solicitare nervoasă a vieții moderne!” „Oricum, își spuse îndreptându-se spre amenințătoarea siluetă a coastei Ashe, îmi place fata asta. E prea bună pentru Thomas – diavolul ăsta rece și arogant.”

Îi reveni în memorie ultimul zâmbet al doctorului, când se aflau pe scările de la intrare. Fusese fără îndoială un zâmbet de om mulțumit de sine! Automulțumire!

Deasupra capului auzi un sunet de pași care-l trezi pe Luke din meditațiile lui ușor iritante. Privirea întâlni silueta tânărului domn Ellsworthy care cobora pe cărare. Ținea privirea în pământ și zâmbea ca pentru sine. Expresia feței îl impresionează pe Luke neplăcut. Ellsworthy aproape că nu pășea, țopăia – ca un om care saltă în ritmul unei melodii drăcești ce-i răsună în minte.

Zâmbetul era de fapt o strâmbătură stranie și tăinuită a buzelor – avea o șiretenie triumfătoare care era vădit neplăcută.

Luke se oprise și Ellsworthy ajunse aproape în dreptul lui până să-l vadă. Înainte de a-l recunoaște, ochii săi răutăcioși și fără astâmpăr prinseră privirea lui Luke. Apoi, sau cel puțin așa i se păru lui Luke, se petrecu o schimbare totală. În locul satirului zglobiu, stătea acum un tânăr întrucâtva efeminat și pedant.

— Ah, bună dimineața, domnule Fitzwilliam.

— Bună dimineața, spuse Luke. Ați admirat frumusețile naturii?

Mâinile lungi și palide ale domnului Ellsworthy se ridicară într-un gest de reproș.

— Vai, nu, nu! Ah, vai de mine, nu! Urăsc natura! E o stricată vulgară și fără pic de imaginație! Întotdeauna am fost de părere că nu te poți bucura de viață până nu pui natura la locul ei.

— Și dumneavoastră cum ați sugera să procedăm?

— Sunt fel de fel de căi! într-un loc ca ăsta, un colțișor de provincie delicios, poți să găsești cele mai plăcute distracții dacă ai acel goût – flerul. Eu mă bucur de viață, domnule Fitzwilliam.

— Și eu la fel, spuse Luke.

— Mens sana în corpore sano, spuse domnul Ellsworthy.

Vocea sa căpătase slabe inflexiuni ironice. Sunt convins că dumneavoastră urmați întocmai zicala, continuă el.

— Sunt și alte lucruri mai grave.

— Dragă prietene! Sănătatea mintală este ceva extrem de plictisitor. Trebuie să fii nebun, delicios de nebun, pervertit, ușor zăpăcit, atunci vezi viața dintr-un unghi nou, amețitor.

— Prin ferestruica din biserică rezervată leproșilor, sugeră Luke.

— A, foarte bine, foarte bine. Spiritul. Dar știți, mai e și altceva. Un unghi de vedere interesant. Dar nu vreau să vă rețin. Trebuie să faceți mișcare, oamenii trebuie să facă mișcare la propriu.

— Exact, spuse Luke, și cu o scurtă înclinare a capului își continuă drumul.

Se gândi: „A început să-mi lucreze prea mult imaginația. Individul ăsta nu-i decât un dobitoc de rând. Atâta tot.”

Dar un sentiment nedeslușit de neliniștit îl făcu să grăbească pasul. Zâmbetul acela ciudat, viclean, triumfător, pe care Ellsworthy îl avusese pe figură, nu fusese oare decât rezultatul fanteziei lui Luke? Și-apoi impresia următoare – zâmbetul dispăruse ca șters de un burete la vederea lui – oare ce însemna asta?

Și cu o neliniște crescândă, se gândi: „Bridget! Oare e în siguranță? Au venit aici amândoi și s-a întors numai el.”

Grăbi pasul. Cât timp vorbise cu Rose Humbleby, soarele apăruse de după nori. Acum dispăruse din nou. Cerul era mohorât și amenințător, iar vântul trimitea rafale iuți și întâmplătoare. Luke avu senzația că pășise din viața de toate zilele într-o lume fermecată și stranie; își dăduse seama de asta din viața de toate zilele într-o lume fermecată și stranie; își dăduse seama de asta din ziua în care pusese piciorul în Wychwood.

Coti după un colț și ieși într-o poiană cu multă iarbă, ce-i fusese arătată de jos și care, după cum știa, purta numele de Poiana Vrăjitoarelor. Tradiția spunea că aici își țineau vrăjitoarele orgiile în nopțile walpurgice și de Hallowe'en.

În clipa următoare se simți ușurat. Bridget era acolo. Se sprijinea de o stâncă a dealului. Stătea aplecată cu capul între mâini.

Se îndreptă grăbit spre ea. Călca pe iarba frumoasă, primăvăratecă, ciudat de proaspătă și de verde.

— Bridget!

Își ridică fața din mâini. Chipul ei îl răscoli. Arăta de parcă s-ar fi întors dintr-o lume îndepărtată, de parcă i-ar fi fost greu să se adapteze lumii de aici, din acel moment.

Luke întrebă, nu fără stângăcie.

— Ascultă, n-ai pățit nimic, așa-i?

Trecuseră vreo două minute până să-i răspundă – ca și cum încă nu revenise din lumea aceea îndepărtată care o găzduise.

Luke avu sentimentul că vorbele sale parcurseseră cale lungă până să-i ajungă la ureche.

— Sigur că n-am pățit nimic. Adică de ce aș fi pățit ceva?

Vocea îi devenise ascuțită și aproape ostilă. Luke rânji.

— Să mă ia naiba dacă știi. Mi s-a năzărit așa deodată.

— De ce?

— Mai întâi, cred că din cauza atmosferei melodramatice în care trăiesc zilele astea. Văd toate lucrurile în alte dimensiuni. Dacă te scap din vedere o oră sau două, în mod firesc îmi închipui că-ți voi găsi cadavrul însângerat în vreun șanț. Parcă ar fi într-o piesă sau într-un roman.

— Eroinele nu sunt ucise.

— Da, dar...

Luke se opri la timp.

— Ce-ai vrut să spui?

— Nimic.

Slavă Domnului că se oprise la timp. Parcă nu prea-ți vine să spui unei tinere atrăgătoare: „Dar tu nu ești eroină”.

Bridget continuă:

— Eroinele sunt răpite, întemnițate, lăsate să moară, asfixiate cu gaze sau înecate în pivnițe – sunt tot timpul în pericol, dar nu mor niciodată.

— Nici nu se topesc în aer.

Apoi continuă:

— Deci asta e Poiana Vrăjitoarelor?

— Da.

O privi.

Îți lipsește coada de mătură, spuse el cu blândete.

— Îți mulțumesc! Domnul Ellsworthy s-a exprimat cam la fel.

— Tocmai m-am întâlnit cu el.

— Ați stat de vorbă?

— Da. Cred că a vrut să mă scoată din sărite.

— Și a reușit?

— A folosit metode cam copilărești.

Se opri, apoi continuă brusc.

— E un individ ciudat. O clipă ai senzația că nu e decât un zăpăcit și pe urmă brusc te întrebi dacă totuși nu e altceva mai mult decât atâta.

Bridget îl privi.

— Deci și tu ai simțit?

— Nu cumva gândim la fel?

— Da.

Luke așteptă. Bridget spuse:

— Are ceva straniu în el. Știi, m-am tot întrebat... Azi-noapte n-am închis un ochi tot frământându-mi mintea. M-am gândit la întreaga poveste. Dacă într-adevăr e vorba de un criminal, cred că eu ar trebui să știu cine anume e! Adică așa ar fi firesc având în vedere că locuiesc aici și toate

celelalte. M-am gândit și m-am răzgândit și am tras concluzia că dacă într-adevăr există un criminal, atunci el trebuie să fie fără discuție nebun.

Aducându-și aminte de cuvintele doctorului Thomas, Luke o întrebă:

— Nu crezi că respectivul criminal ar putea fi la fel de sănătos ca noi toți?

— Genul ăsta de criminal nu! După părerea mea, criminalul ăsta trebuie să fie nebun. Și asta, cum vezi, m-a îndreptat spre Ellsworthy. Dintre toți cei care stau aici, el e singurul care este categoric un tip ciudat. Și este ciudat. Nu poți să negi!

Luke spuse cu îndoială:

— Sunt mulți ca el - diletanți, pozeuri, care de obicei sunt total inofensivi.

— Da. Dar el cred că e altfel. Are niște mâini atât de scârboase.

— Deci ai băgat de seamă? Ce caraghios lucru, și eu observasem.

— De fapt nu sunt albe, sunt verzi.

— Da, asta-i senzația pe care o încerci. Totuși, nu poți să învinovățești pe cineva de crimă pentru nuanțele pielii.

— Într-adevăr. Avem nevoie de dovezi.

— Dovezi? mormăi Luke. Exact ceea ce ne lipsește cu desăvârșire.

Individul a fost prea prevăzător. Un criminal prevăzător! Un nebun prevăzător.

— Am încercat să te ajut, spuse Bridget.

— În cazul Ellsworthy?

— Da. M-am gândit că eu aș putea să-l trag mai bine de limbă. Am reușit puțin.

— Povestește-mi!

— Ei bine, se pare că are o mică coterie - o gașcă de prieteni nesuferiți. Vin din când în când aici să-și desfășoare ritualurile.

— Adică fac ceea ce se numește orgii de neînchipuit?

— Nu știu dacă sunt de neînchipuit, dar fără discuție că sunt orgii. În realitate, totul sună extrem de prostesc și pueril.

— Presupun că divinizează pe necuratul și execută dansuri obscene.

— Cam așa ceva. După câte s-ar părea, se distrează grozav.

— Aș putea să adaug și eu ceva. Tommy Pierce a luat parte la una din ceremonii. Era un acolit. Avea o sutană roșie.

— Deci știa?

— Da. Și asta ar putea să-i explice moartea.

— Vrei să spui că a vorbit despre ce-a văzut?

— Da, sau poate a încercat un soi de șantaj.

Bridget spuse gânditoare:

— Știu că toate sunt atât de rupte de realitate, totuși, când le aplic la Ellsworthy, nu mai par așa fantastice.

— Da, sunt de acord; toată povestea se transformă din una ireală într-una posibilă.

— Am făcut deci legătura cu două dintre victime, spuse Bridget, Tommy Pierce și Amy Gibbs.

— Și unde-i plasăm pe Humbleby și pe cârciumar?

— Pentru moment, nicăieri.

— Poate cârciumarul. Dar în cazul lui Humbleby mă gândesc la un motiv pentru care a fost îndepărtat. Era doctor și probabil că descoperise starea anormală a sănătății lui Ellsworthy.

— Da, e posibil.

Apoi Bridget izbucni în râs.

— M-am descurcat bine dimineața asta. Se pare că am mari posibilități psihice, iar când i-am spus că una dintre stră-stră-străbunicile mele a scăpat ca prin urechile acului să nu fie arsă pentru vrăjitorie, mi-au crescut acțiunile. Cred chiar că voi fi invitată la una dintre orgiile de la întrunirea viitoare, cu prilejul Jocurilor Satanice.

— Bridget, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă.

Îl privi surprinsă. Luke se ridică.

— Tocmai m-am întâlnit cu fiica doctorului Humbleby. Am vorbit despre domnișoara Pinkerton. Și ea mi-a spus că domnișoara Pinkerton era tare îngrijorată în privința ta.

Bridget, care tocmai se scula în picioare, încremeni ca și cum ar fi fost imobilizată.

— Cum adică? Domnișoara Pinkerton să fie îngrijorată în privința mea?

— Așa mi-a spus Rose Humbleby.

— Rose Humbleby?

— Da.

— Și ce-a mai spus?

— Atât.

— Precis?

— Absolut precis!

Urmă o tăcere, apoi Bridget spuse:

— Înțeleg.

— Domnișoara Pinkerton a fost îngrijorată în privința lui Humbleby și el a murit. Acum aud că era îngrijorată și în privința ta...

Bridget râse. Se ridică și scutură din cap, iar părul lung și negru i se undui în jurul capului.

— Nu fii îngrijorat. Necuratul are grijă de ai lui.

Capitolul XI.

Viața de familie a maiorului Horton Luke se sprijini de speteaza scaunului aflat de cealaltă parte a mesei directorului băncii.

— Ei, cam asta ar fi tot, spuse el. Tare mă tem că v-am răpit destul de mult timp.

Domnul Jones își scutură mâna dezaprobat. Pe fața durdulie, oacheșă și mignonă se așternuse o expresie de bucurie.

— Da de unde, domnule Fitzwilliam! Știți doar că localitatea asta e un locșor liniștit. Suntem bucuroși întotdeauna să vedem câte un străin.

— E un colțișor fascinant. Plin de superstiții.

Domnul Jones oftă și spuse că ar fi nevoie de mult timp pentru a stârpi superstițiile. Luke observă că în ziua de azi învățământului i se dă o prea mare importanță, iar domnul Jones fu cam șocat de această afirmație.

— Lordul Whitfield este un mare binefăcător pentru noi. Și-a dat seama de dezavantajele pe care le-a avut el ca băiat și este hotărât ca tineretul de azi să fie mai bine pregătit.

— Dezavantajele din copilărie nu l-au împiedicat să facă o avere considerabilă, spuse Luke.

— Nu. Pesemne că a fost foarte priceput.

— Sau norocos.

Domnul Jones păru cam surprins.

— Norocul e singurul lucru care contează, spuse Luke. Să luăm de exemplu un criminal. Cărui fapt datorează un criminal scăparea? Priceperii? Sau pur și simplu norocului?

Domnul Jones admise că probabil norocului. Luke continuă:

— Să luăm un individ ca acest Carter, proprietarul uneia din cârciumi. Tipul ăsta probabil că era beat șase nopți din șapte, și totuși într-o noapte cade de pe pod în râu. E vorba din nou de șansă.

— Pentru unii este într-adevăr un noroc, spuse directorul băncii.

— Pentru cine anume?

— Pentru soție și fiică.

— A, da, sigur.

Un funcționar ciocăni la ușă; intră aducând niște hârtii. Luke dădu două semnături model și primi un carnet de cecuri. Se ridică.

— Ei, mă bucur că s-a rezolvat. Anul ăsta am avut noroc la derbi.

Domnul Jones spuse zâmbind că nu-i plăcea să parieze. Mai adăugă că doamna Jones avea niște păreri foarte categorice cu privire la cursele de cai.

— Atunci, presupun că nu participați la derbi?

— Nu, într-adevăr.

— Dar cine a mers de pe aici?

— Maiorul Horton. E chiar foarte priceput la curse. Și de obicei și domnul Abbot își ia liber. Totuși, de data asta n-a pariat pe câștigător.

— Cred că nici nu l-au sprijinit mulți, spuse Luke și-și luă rămas bun.

Ieșind din bancă, își aprinse o țigară. N-avea nici un motiv să-l păstreze pe domnul Jones pe lista suspectilor, doar dacă nu ținea cont de teoria cu „persoana cea mai puțin probabilă”. Directorul băncii nu manifestase nici o reacție deosebită la întrebările de încercare puse de Luke. Se părea că este imposibil să ți-l imaginezi în chip de criminal. Ba mai mult, nici nu lipsise în ziua derbiului. Din întâmplare, vizita lui Luke nu fusese irosită în zadar, căci reținuse două mici informații. Atât maiorul Horton cât și domnul Abbot, avocatul, lipsiseră din Wychwood în ziua derbiului. Deci, amândoi ar fi putut să fie la Londra când a călcat-o mașina pe domnișoara Pinkerton.

Cu toate că Luke nu-l bănuia pe doctorul Thomas, simțea că ar fi încercat o și mai mare mulțumire dacă ar fi știut că fusese reținut în acea zi la Wychwood pentru îndatoririle sale profesionale. Își însemnă mental să verifice.

Și pe urmă era Ellsworthy. Oare Ellsworthy fusese la Wychwood în ziua derbiului? Dacă da, presupunerea că el ar fi criminalul cădea de la sine.

Totuși, se gândi Luke, era posibil ca moartea domnișoarei Pinkerton să nu fi fost nimic altceva decât un simplu accident, așa cum de altfel se presupuse.

Dar respinse această teorie. Moartea survenise prea la.

Luke se urcă în mașina sa, trasă lângă bordură, și porni spre garajul Pipwell care se afla la celălalt capăt al străzii principale.

Vroia să discute niște probleme mărunte cu privire la mașină. Un mecanic tânăr și chipeș, plin de pistrui, îl ascultă privindu-l cu ochi inteligenți. Cei doi oameni ridicară capota și se adânciră într-o discuție tehnică.

Se auzi o voce:

— Jim, vino-ncoa puțin!

Mecanicul cel pistruiat se supuse.

Jim Harvey. Într-adevăr era Jim Harvey, prietenul lui Amy Gibbs. Se întoarse într-o clipă, cerându-și scuze și discuția luă din nou o întorsătură tehnică. Luke consimți să lase mașina acolo.

Pe când se pregătea să plece, întrebă ca din întâmplare:

— Ți-a mers bine cu derbiul anul ăsta?

— Nu, domnule. Am pariat pe Clarigold.

— Am impresia că puțini au pariat pe Jujube II.

— Într-adevăr, cred că nici ziarele n-au socotit că are vreo șansă.

Luke aprobă din cap.

— Cursele de cai sunt jocuri nesigure. Ai văzut vreodată un derbi?

— Nu domnule, dar tare mi-ar plăcea. Am cerut și eu o zi liberă anul ăsta. A fost un bilet ieftin până la Londra și de acolo la Epsom, dar șeful nici n-a vrut să audă. De fapt, eram puțini în ziua aceea, și aveam mult de lucru.

Luke dădu din cap și se îndepărtă. Jim Harvey fu tăiat de pe listă.

Băiatul chipeș nu era un ucigaș tainic, și nici nu era cel care o călcase cu mașina pe Lavinia Pinkerton.

Se îndreptă agale spre casă pe malul râului. Ca și mai înainte, îl întâlnește aici pe maiorul Horton cu buldogii. Maiorul continuă să strige în același mod violent.

— Augustus, Nelly, Nelly, ia ascultă! Nero, Nero, Nero!

Din nou ochii bulbucăți se ațintiră asupra lui Luke. De data asta întâlnirea nu se limitează numai la atât. Maiorul Horton spuse:

— Scuzați-mă, sunteți domnul Fitzwilliam, dacă nu mă înșel?

— Da.

— Eu sunt Horton; maiorul Horton. Credeam că am să vă întâlnesc mâine la conac, la o partidă de tenis. Domnișoara Conway a fost foarte drăguță și m-a invitat. Este verișoara dumneavoastră, nu-i așa?

— Da.

— Mi-am închipuit. Îi ghicesc ușor pe noii veniți.

Aici interveni o digresiune, căci doi buldogi se repeziseră asupra unei javre albe, cu o furie de nedescris.

— Augustus, Nero. Ia poștește aici, domnule! Vino-ncoa, auzi ce spun?

Când, în cele din urmă, Augustus și Nero se supuseră, nu tocmai încântați, ordinului, maiorul Horton reluă discuția. Luke o mângâie pe Nelly, care îl privi blândă.

— E o cățea frumoasă, așa-i? spuse maiorul. Îmi plac buldogii. Întotdeauna am ținut câțiva. Îi prefer oricărei alte rase. Locuiesc prin apropiere; hai să bem ceva!

Luke fu de acord și cei doi porniră împreună, iar maiorul Horton continuă subiectul despre câini și despre inferioritatea tuturor celorlalte rase față de cea favorită.

Luke ascultă povestindu-i despre premiile câștigate de Nelly, despre comportarea infamă a unuia din juriu care-i acordase lui Augustus numai un premiu de consolare, și despre victoriile lui Nero în arenă.

Ajunseră în dreptul casei maiorului. Deschiseră ușa din față, care nu era încuiată, și intrară. După ce-l conduse într-o cameră plină de rafturi cu cărți, care avea un slab miros de câine, maiorul Horton se ocupă de băuturi. Luke privi în jur. Văzu fotografii cu câini, niște numere din „Field” și „Country Life” și două fotolii uzate. Pe rafturi erau aranjate cupe de argint. Deasupra poliței căminului se afla o singură pictură în ulei.

— Soția mea, spuse maiorul, lăsând la o parte sifonul și urmărind direcția privirii lui Luke. O femeie remarcabilă. Nu crezi că figura ei exprimă tărie de caracter?

— Da, într-adevăr, spuse Luke privind-o pe fosta doamnă Horton.

Era pictată într-o rochie de atlas roz, iar în mână ținea un buchet de lăcrămioare. Părul castaniu era pieptănat cu cărare la mijloc, iar buzele erau strânse într-un mod neplăcut. Ochii, de un cenușiu rece, priveau neprietenos.

— O femeie remarcabilă, spuse maiorul, întinzând un pahar lui Luke. A murit acum un an. De atunci nu mai sunt același om.

— Cred, spuse Luke puțin cam încurcat.

— la loc, spuse maiorul arătându-i unul din scaunele de piele.

Se așeză și el pe celălalt și continuă să vorbească, în timp ce-și bea whisky-ul cu sifon.

— Nu mai sunt același.

— Probabil că îi simțiți lipsa, spuse Luke încurcat.

Mayorul Horton dădu din cap cu un aer întunecat.

— Bărbatul are nevoie de o soție care să-l mențină la linia de plutire. Altfel se prostește, da, se prostește. Se lasă la voia întâmplării.

— Dar sigur că...

— Dragă domnule, eu știu ce spun. Bagă de seamă, eu nu susțin că la început căsătoria nu te pune rău la încercare. Te pune. Bărbatul își spune, la dracu cu toate, nu mai ai nimic al tău. Dar se obișnuiește. Totul ține de disciplină.

Luke se gândi că mariajul maiorului Horton semănase probabil mai mult cu o campanie militară decât cu o idilă a unei fericiri conjugale.

— Femeile, începu să monologheze maiorul din nou, sunt o tagmă stranie. Uneori ai impresia că nu e chip să le intri în voie. Dar, zău, îl țin pe bărbat în formă.

Luke păstră o tăcere respectoasă.

— Ești căsătorit? întrebă maiorul.

— Nu.

— Ei, nu-i nimic, ai să fii. Și bagă de seamă, băiete, nu se compară cu nimic.

— Este foarte încurajator să auzi pe cineva vorbind frumos despre mariaj. Mai ales în zilele noastre, când toți divorțează așa de ușor.

— Pff! Tinerii îmi provoacă silă! Nu au rezistență, nu au nici pic de răbdare. Nu pot să suporte nimic. N-au de loc curaj.

Lui Luke îi stătea pe limbă să întrebe de ce era nevoie de un curaj atât de mare, dar se stăpâni.

— Și nu uita, spuse maiorul, Lydia era o femeie dintr-o mie, dintr-o mie! Toți de pe aici o respectau și o stimau!

— Da?

— Nu se încurca cu toate prostiile. Avea obiceiul să fixeze pe cineva cu privirea, și acel cineva se făcea mic, într-adevăr, se împuțina. Niște fete d-astea necoapte, care azi își dau numele de cameriste. Au impresia că le treci cu vederea orice obrăznicie. Le-a arătat ea, Lydia! Știi că am avut cincisprezece bucătărese și slujnice într-un singur an? Cincisprezece!

Luke avu sentimentul că asta nu prea aducea a omagiu pentru simțul gospodăresc al doamnei Horton, dar deoarece se părea că nu avea aceeași părere cu a gazdei, murmură ceva nedeslușit.

— Le lua de guler și le zvârlea afară dacă nu erau bune, asta e.

— Întotdeauna s-a întâmplat așa?

— Ei, unele au plecat singure. „Călătorie sprâncenată”, așa le ura Lydia.

— Era un suflet ales, spuse Luke, dar nu era cumva cam greu de suportat uneori?

— A, nu-mi bat eu capul cu fleacuri și nici nu mă dau în lături de la o treabă. Sunt un bucătar destul de bun, iar când e vorba de făcut focul, pot să mă iau la întrecere cu oricine. Nu prea-mi place mie să spăl vasele, dar, de! trebuie s-o faci și pe-asta, n-ai ce face!

Luke îl aprobă. Îl întreabă dacă doamna Horton fusese pricepută la treburile gospodărești.

— Nu sunt genul de bărbat care să-și lase toate treburile în seama soției. Și oricum, Lydia era mult prea delicată pentru gospodărie.

— Deci nu era prea rezistentă?

Maiorul Horton dădu din cap.

— Avea un spirit încântător. Nu se lăsa bătută. Dar câte a avut de suferit femeia asta! Iar doctorii n-o înțelegeau. Doctorii sunt niște brute fără simțire. Înțeleg numai durerea fizică, atât. Tot ceea ce iese din comun îi depășește, să-l luăm pe Humbleby, de exemplu, toată lumea avea impresia că e un doctor bun.

— Dumneavoastră nu aveți aceeași părere?

— Omul era un ignorant desăvârșit. Habar n-avea de descoperirile moderne. Mă îndoiesc să fi auzit vreodată de nevroză! Poate că se pricepea la pojar, la oreion, la fracturi. Dar atât. Până la urmă am avut un mic scandal cu el. Dar atât. Până la urmă am avut un mic scandal cu el. Nu înțelegea de loc boala Lydiei. I-am spus-o de la obraz și nu i-a plăcut. S-a supărat și mi-a spus

să chem alt doctor dacă nu-mi convine. Până la urmă l-am chemat pe Thomas.

— V-a făcut o altă impresie?

— Era mult mai priceput. Dacă cineva a împins-o din răspuțeri să biruie boala, apoi acel cineva e Thomas. De fapt, chiar îi mergea mai bine, dar a avut un colaps brusc.

— A avut dureri?

— Hm, da. Gastrită. E o boală cu dureri mari, foarte grea. Cât a suferit femeia asta! A fost un martir, ce mai! Și o duzină de surori de caritate prin casă, care erau la fel de înțelegătoare ca niște pendule cu cuc! Pentru ele fiecare ființă nu-i nimic altceva decât un pacient.

Maiorul dădu din cap și-și goli paharul.

— Nu pot să sufăr surorile de caritate. N-au pic de minte! Lydia susținea că o otrăvesc. Nu era adevărat, bineînțeles, închipuiri de bolnav. Mulți au asemenea închipuiri – așa spunea Thomas – dar îndărătul lor se ascundea mult adevăr: femeile alea nu puteau s-o sufere. Astea-s genul cel mai rău de femei, care-și calcă în picioare semenele.

— Cred, spuse Luke cu sentimentul că ceea ce spunea foarte stângaci, dar nu vedea cum ar fi spus-o altfel, cred că doamna Horton avea o mulțime de prieteni adevărați în Wychwood?

— Oamenii au fost foarte amabili, spuse maiorul cam în colțul buzelor. Whitfield i-a trimis niște struguri și piersici din sera lui proprie. Și bătrânicile obișnuiau să vină să stea cu ea. Honoria Waynflete și Lavinia Pinkerton.

— Domnișoara Pinkerton venea des, nu-i așa?

— Da. O fată bătrână cu tabieturi, dar o ființă blajină! Era foarte îngrijorată de Lydia. Se interesa mereu de dietă și medicamente. Nu cu vreo intenție rea, totuși eu consider că făcea prea mare tevatură.

Luke aprobă înțelegător din cap.

— Nu suport tevatura, spuse maiorul. Pe aici sunt prea multe femei. E greu să joci golf așa cum trebuie.

— Dar tânărul de la prăvălia de antichități?

Maiorul pufni:

— Nu joacă golf. E ca o cuconiță.

— E de mult în Wychwood?

— De vreo doi ani. Un individ antipatic. Nu pot să sufăr indivizii cu părul lung și cu o voce mieroasă. Ciudat totuși că Lydia îl simpatiza. Nu poți să pui nici o bază pe felul cum îi judecă femeile pe bărbați. Pot merge până la niște limite de neînchipuit. Chiar a insistat să luăm și noi niște leacuri băbești de-ale lui. Niște ierburi puse într-un vas de sticlă roșu cu semnele zodiacului pe el. Cică ar fi niște ierburi culese la lumina lunii... Aiureli! Dar femeile înghit chestiile astea, pur și simplu le înghit, ha, ha, ha!

Simțind că schimbă subiectul prea brusc, Luke spuse totuși, socotind pe bună dreptate că maiorul nu-și va da seama:

— Ce fel de individ e Abbot, avocatul local? Cunoaște bine legile? Am nevoie de o consultație juridică și mă gândeam să mă adresez lui.

— Se spune că e foarte priceput, recunosc maiorul Horton. Eu personal nu știu. De fapt am avut o discuție cu el. Nu l-am mai văzut de când a venit aici să-i întocmească testamentul nevesti-mi, chiar înainte de a muri. După părerea mea, individul e un ticălos. Dar, sigur că asta nu-i micșorează meritele de avocat.

— Nu, sigur că nu. Totuși pare un om certăreț. Am auzit că s-a certat cu foarte mulți oameni.

— Partea proastă este că e grozav de susceptibil. Are impresia că e Dumnezeu atotputernic și că cine nu-i de acord cu el săvârșește „lčse majesté”. Ai auzit de scandalul cu Humbleby?

— Deci au avut un scandal?

— Clasa-ntâi! De fapt, să știi că nu mă miră! Humbleby era un nătărău încăpățânat! Asta e.

— A avut o moarte foarte tristă.

— Humbleby? Da, cred că da. l-a lipsit cea mai elementară prudență. Infecția sângelui este un lucru al naibii de periculos. Întotdeauna trebuie să pui iod pe rană - eu pun! E un mijloc simplu de precauție. Humbleby, care era doctor, nu făcea așa. S-a văzut!

Luke nu prea înțelese ce anume s-a văzut, dar nu întrebă. Uitându-se la ceas, se ridică.

Maiorul Horton îi spuse:

— Te duci la masă? Ai dreptate. Ei, mă bucur ca am stat puțin de vorbă. Îmi place să cunosc oamenii care au colindat prin lume. Altădată poate o să discutăm mai mult. Pe unde ai fost? În Strâmtoarea Mayang? N-am fost pe acolo niciodată. Am auzit că scrii o carte? Despre superstiții și lucruri d-astea.

— Da, eu... Dar maiorul Horton nu-l băga în seamă.

— Aș putea să-ți spun câteva lucruri foarte interesante. Când eram în India, dragul meu...

Luke reuși să scape abia după zece minute, timp în care suportă obișnuitele istorii cu fachiri, trucuri cu frânghia și mangotierul, atât de dragi unui anglo-indian în retragere.

leșind din casă, Luke auzi vocea maiorului care tuna și fulgera împotriva lui Nero. Se minună de miracolul mariajului. Se părea că maiorul Horton regreta cu adevărat o soție, care după toate probabilitățile, inclusiv ipotezele sale proprii, semăna cu un tigru mâncător de oameni.

„Sau poate - Luke își puse brusc întrebarea - poate era un bluf extrem de abil?”

Capitolul XII.

Disputa.

După-amiaza partidei de tenis a fost, din fericire, frumoasă. Lordul Whitfield era într-o dispoziție excelentă, îndeplinindu-și rolul de gazdă cu multă plăcere. Mereu aducea aminte de descendența sa modestă. Jucătorii erau în total opt: lordul Whitfield, Bridget, Luke, Rose Humbleby, domnul Abbot, doctorul Thomas, maiorul Horton și Hetty Jones, o femeie veselă, fiica directorului băncii.

În cel de-al doilea set, după-amiază, Luke juca împreună cu Bridget împotriva lordului și a lui Rose Humbleby. Rose juca bine, avea un serviciu puternic și luase parte la meciurile districtuale. Compensa greșelile lordului Whitfield, iar Luke și Bridget, care nu erau niște jucători excepționali, reușeau totuși să le țină piept cu succes. Scorul era de trei, dar Luke, prinzând o ocazie neașteptată, împinse scorul, împreună cu Bridget, la cinci-trei.

Abia observă că lordul Whitfield începuse să-și iasă din fire. Se certă pentru o minge care atinse tușa, susținu că un serviciu era greșit, în ciuda lui Rose care tăgădui, și se comportă ca un copil urâcios. Egalaseră, dar Bridget trimise o lovitură ușoară în plasă și imediat după aceea servi greșit.

Ghinion. Mingea următoare le fu servită spre mijlocul liniei, și când Luke se pregătea s-o ia, se lovi de Bridget. Apoi Bridget mai servi de două ori greșit și partida fu pierdută.

Bridget își ceru scuze.

— Îmi pare rău, dar nu mai puteam să-mi controlez mișcărilor.

Se părea ca asta era adevărul. Loviturile ei erau la întâmplare și parcă nu mai putea să facă nimic. Partida se încheie cu victoria lordului Whitfield și a partenerei sale, cu scorul de opt la șase.

Urmă o discuție scurtă cu privire la componența pentru următoarea partidă. În cele din urmă, Rose jucă din nou alături de domnul Abbot, având ca adversari pe doctorul Thomas și domnișoara Jones.

Lordul Whitfield, căruia îi revenise voia bună, luă loc pe un scaun tamponându-și fruntea și zâmbind cu vanitate, începu o discuție cu maiorul Horton cu privire la niște articole din ziarul său, care se ocupau intens de problema pregătirii fizice în Marea Britanie.

Luke i se adresă lui Bridget:

— Vrei să-mi arăți grădina de legume?

— Pasiunea mea e varza.

— Mazărea nu-ți place?

— Și mazărea merge.

Se îndepărtă de terenul de tenis și ajunseră în grădina de legume, împrejmuită cu un gard. În după-amiază aceea de sâmbătă, grădinarii nu erau acolo, și totul părea pașnic și tihnit în lumina soarelui.

— Uite-ți mazărea! spuse Bridget.

Luke nu dădu nici o atenție obiectului în chestiune.

— De ce naiba le-ai dat partida?

Pentru o fracțiune de secundă, Bridget ridică din sprâncene.

— Îmi pare rău. Nu puteam să-mi controlez mișcărilor. Joc prost tenis.

— Nu chiar atât de prost ca azi! Serviciul acela greșit de două ori n-ar fi dus de nas nici un copil! Și loviturile alea la întâmplare - trimeteai mingea la o jumătate de milă.

Bridget spuse calm:

— Pentru că sunt o jucătoare de tenis nepricepută. Dacă aș fi mai bună, poate că aș fi reușit să fac jocul mai plauzibil. Dar așa, când trimit mingea în afara tușei se vede atât de clar că mi se poate reproșa imediat.

— Deci recunoști?

— În mod evident, dragul meu Watson.
— Și care e motivul?
— Cred că e la fel de evident. Lui Gordon nu-i place să piardă.
— Dar eu? Dacă mie mi-ar plăcea să câștig?
— Tare mă tem, dragă Luke, că lucrul ăsta nu este la fel de important.
— N-ai vrea să vorbești ceva mai deslușit?
— Ba da, dacă ții neapărat. Nu trebuie să te pui rău niciodată cu pâinea de toate zilele. Gordon e pâinea mea de toate zilele. Tu nu ești.

Luke respiră adânc, apoi izbucni:

— Și ce vrei să dovedești, dacă te măriți cu pipernicitul ăla caraghios?
De ce te măriți?

— Pentru că în calitate de secretară am șase lire pe săptămână, iar ca soție o să am o sută de mii depuși pe numele meu, o casetă de bijuterii plină cu perle și diamante, o rentă minunată și alte prerogative ale unei căsătorii.

— Dar pentru cu totul alte îndatoriri.

Bridget spuse rece:

— Oare trebuie să ne luăm în viață atitudinea asta melodramatică față de fiecare lucru în parte? Dacă îți închipui că Gordon este tipul soțului atent cu soția lui, te înșeli. După cum ți-ai dat seama, Gordon este un băiețel care n-a crescut încă. Are nevoie de o mamă, nu de soție. Din nefericire, mama lui a murit când avea patru ani. Are nevoie de cineva apropiat, în fața căruia să se laude, cineva care să-i spulbere micile necazuri și care este pregătit să-l asculte la nesfârșit pe lordul Whitfield cuvântând despre el însuși!

— Vorbești cu amărăciune, nu-i așa?

Bridget îi replică tăios:

— Eu nu mă încânt cu basme, dacă la asta te referi! Sunt o femeie cu o oarecare inteligență, nu prea drăguță și cu nici o lețcaie. Am intenția să-mi câștig cinstită existența. Slujba mea în chip de soție a lui Gordon va fi categoric aceeași cu cea de secretară a lui. Mă îndoiesc dacă peste un an de zile mă va mai săruta înainte de culcare. Singura deosebire constă în salariu.

Se priviră. Amândoi erau palizi de mânie. Bridget spuse batjocoritor:

— Dă-i drumul! Sunteți cam demodat, domnule Fitzwilliam, nu-i așa?

N-ar fi mai bine să-mi azvârli în obraz vechile clichés - să spunem că mă vând pentru bani? - cred că asta are succes întotdeauna.

— Ești un diavol cu sânge rece!

— E mult mai bine decât să fii un prostănac cu sânge fierbinte!

— Crezi?

— Da. Știu precis.

Luke rânji batjocoritor:

— Ce știi?

— Știu ce înseamnă să ții la cineva. L-ai întâlnit vreodată pe Johnnie Cornish? Am fost logodită cu el trei ani. Era un om minunat și eram nebună după el, atât de nebună încât mă durea inima cu adevărat. Ei bine, m-a aruncat cât colo și s-a căsătorit cu o văduvă durdulie și nostimă care vorbea cu accent nordic și avea trei rânduri de guși și un venit de treizeci de mii pe an! Lucrurile de genul ăsta îți taie pofta de romantism, nu crezi?

Luke se întoarse mormăind în sine. Spuse:

— S-ar putea...

— S-a putut! ...

Tăcură. Liniștea deveni apăsătoare. În cele din urmă, Bridget rupse tăcerea. Vorbea cu o ușoară notă de nesiguranță:

— Cred că-ți dai seama că n-ai absolut nici un drept să-mi vorbești în felul ăsta. Stai în casa lui Gordon și pur și simplu nu se cade!

Luke își impuse să fie calm.

— Oare asta nu-i altă formulă? Întrebă el politicos.

Bridget se îmbujoră.

— Oarecum, e adevărat!

— Nu este. Eu am dreptul să vorbesc așa.

— Prostii!

Luke o privi; chipul îi era ciudat de palid, ca un om care suferă de o durere fizică.

— Am dreptul! Am dreptul să-mi pese de ce se întâmplă cu tine - cum spunea adineauri? - să-mi pese atât de mult încât să mă doară inima cu adevărat!

Bridget făcu un pas înapoi.

— Tu...

— Da, e caraghios, nu-i așa? O poveste care ar trebui să-ți stârnească râsul! Am venit aici pentru a rezolva o problemă, și tu ai apărut după colțul casei și... cum să-ți spun... m-ai vrăjit! Asta e sentimentul pe care-l încerc. Ai amintit adineauri de basme. Sunt în mrejele unui basm! M-ai fermecat. Am senzația că dacă arăți cu un deget spre mine și-mi spui „Prefă-te în broască”, am să pornesc la drum țopăind cu ochii ieșiți din cap.

Se apropie de ea.

— Te iubesc cu disperare, Bridget Conway. Și, iubindu-te cu disperare, nu poți să te aștepti să mă vezi bucurându-mă că te măriți cu un nobilaș afectat și burduhănos care-și iese din fire când pierde la jocul de tenis.

— Și ce mă sfătuiești să fac?

— Te-aș sfătui să te măriți cu mine în schimb! Dar fără îndoială că sfatul meu va stârni hohote de râs.

— Cascade de râs. Te cred!

— Exact. Ei, acum cel puțin știu cum stau lucrurile. Ne întoarcem pe terenul de tenis? Poate de data asta voi fi un partener care știe să joace pentru a câștiga!

— Nu zău, am impresia că și tu te superi la fel ca și Gordon, când pierzi, spuse Bridget dulce.

Luke o prinse brusc de umeri.

— Ai limbă de diavoliță, Bridget.

— Tare mă tem, Luke, că nu mă suferi prea mult oricât de mare ți-ar fi pasiunea pentru mine.

— Cred că nu te sufăr de loc!

Bridget îi răspunse urmărindu-l cu privirea:

— Ți-ai pus în gând să-ți întemeiezi un cămin când te întorci acasă, nu-i așa?

— Da.

— Dar nu împreună cu cineva ca mine?

— Niciodată nu m-am gândit la cineva care să semene cu tine cât de puțin.

— Nu, ție ți-ar fi fost imposibil. Nu ești genul. Sunt sigură.

— Tare mai ești isteată, scumpă Bridget.

— Te gândeai la vreo fată drăguță, o englezoaică get-beget, căreia îi place viața la țară și se pricepe la câini... Probabil că ți-ai închipuit-o într-o fustă de tweed, scormonind un foc de vreascuri cu vârful pantofului.

— Imaginea pare să fie atrăgătoare.

— Nu mă îndoiesc că e! Ne întoarcem pe terenul de tenis? Poți să joci împreună cu Rose Humbleby. Joacă atât de bine încât mai mult ca sigur că ai să câștigi.

— Fiindcă sunt de modă veche, trebuie să-ți dau voie să ai ultimul cuvânt.

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi Luke își luă încet mâinile de pe umerii ei. Rămaseră amândoi nehotărâți, de parcă între ei zăbovea ceva nespus.

Apoi Bridget se întoarse brusc și o luă înaintea. Setul următor tocmai se terminase. Rose nu mai voia să joace.

— Am jucat două seturi la rând.

Totuși Bridget insistă.

— Mă simt obosită, spuse Rose. Nu vreau să joc.

— Joacă împreună cu domnul Fitzwilliam contra domnișoarei Jones și maiorului Horton.

Dar Rose continuă să protesteze și până la urmă fură aranjate două echipe formate din bărbați. Sosi ceaiul.

Lordul Whitfield conversă cu doctorul Thomas, căruia îi descriesese pe larg, și dându-și multă importanță, o vizită pe care o făcuse de curând în laboratoarele de cercetări Wellerman Kreitz.

— Am vrut să mă dumiresc singur ce e cu ultimele descoperiri științifice, explică el cinstit. Eu răspund de ceea ce apare în ziarele mele. Nu-i floare la ureche! Epoca noastră e o epocă a științei. Știința trebuie să fie ușor asimilată de mase.

— Știința în proporții mici ar putea fi dăunătoare, spuse doctorul Thomas ridicând ușor din umeri.

— Știința la domiciliu, asta ne e scopul, spuse lordul Whitfield. Minte științifică...

— Conștiința în eprubetă, spuse Bridget cu gravitate.

— Am rămas impresionat, spuse lordul. Bineînțeles că Wellerman m-a condus peste tot personal. L-am rugat să mă lase pe seama unui funcționar, dar n-a vrut.

— Era de la sine înțeles, spuse Luke.

Lordul Whitfield părea mulțumit.

— Și mi-a explicat foarte clar - cultura, serul, tot principiul pe care se bazează. A consimțit să întocmească el primul articol din această serie.

Doamna Anstruther murmură:

— Cred că se folosesc de cobai. Câtă cruzime! Dar mai bine că nu se folosesc de câini sau chiar de pisici.

— Indivizii care folosesc câinii ar trebui să fie împușcați, spuse maiorul Horton răgușit.

— Horton, cred că tu ții mai mult la viața canină decât la cea omenească, i se adresă domnul Abbot.

— Așa e! spuse maiorul. Câinii nu-ți pot face răul pe care ți-l fac oamenii, n-ai să auzi niciodată o vorbă urâtă de la un câine.

— Nu, nu poți decât să te trezești cu un colț înfipt într-un picior, spuse domnul Abbot. Ce zici, Horton?

— Câinii știu să aprecieze caracterul omenesc.

— Una din dihăniile tale era cât pe ce să mă înhațe de picior săptămâna trecută. La asta ce ai de zis, Horton?

— Exact ce-am spus mai înainte.

Bridget interveni plină de tact:

— Ce-ar fi să mai jucăm o partidă?

Se jucară încă vreo câteva seturi. Apoi, în timp ce Rose Humbleby își luă la revedere, Luke veni lângă ea.

— Vă conduc până acasă. Dați-mi racheta. N-aveți mașină, nu?

— Nu, dar nu sunt departe.

— Mi-ar face plăcere să mă plimb puțin.

Luke tăcu. Îi luă racheta și pantofii de tenis. Porniră de-a lungul șoselei fără să vorbească. Apoi, Rose spuse câteva lucruri banale. Luke îi răspundea destul de monosilabic, dar fata se părea că nu observă.

Când ajunseră la poarta casei, fața lui Luke se luminează.

— Acum mă simt mai bine, spuse el.

— Nu v-ați simțit bine înainte?

— Sunteți tare drăguță - v-ați prefăcut că n-ați observat. Totuși ați alungat indispoziția din mine. Ce nostim! Mă simt ca și cum aș fi ieșit în plin soare, după un nor întunecat.

— Așa s-a întâmplat. Un nor acoperise soarele când am plecat de la conac, și acum s-a destrămat.

— Deci putem să luăm expresia și în sens propriu și în sens figurat. Ei, la urma urmei, lumea nu-i chiar atât de imposibilă.

— Sigur că nu.

— Domnișoara Humbleby, îmi dați voie să fiu mai îndrăzneț?

— Sunt sigură că nu puteți fi.

— Ah, nu fiți prea singură. Voiam să spun că doctorul Thomas e un om foarte norocos.

Rose se înroși și zâmbi.

— Deci ați auzit și dumneavoastră?

— Era o taină? Îmi pare rău.

— Ah! Aici nu se poate păstra un secret, spuse Rose cu necaz.

— Deci e adevărat, sunteți logodiți?

Rose aprobă din cap.

— Numai că n-am anunțat oficial. Știți, tata n-a vrut; și mi se pare că nu-i frumos s-o facem acum când tata nu mai e.

— Tatăl dumneavoastră nu era de acord?

— Ei, nu că nu era de acord. De fapt, dacă mă gândesc, poate că ăsta era adevărul.

Luke spuse blând:

— Se gândea că sunteți prea tineri?

— Da, așa spunea.

Luke interveni tăios:

— Dar dumneavoastră credeți că mai era și altceva la mijloc?

Rose dădu din cap încet și cu inima îndoită.

— Da, mă tem că partea proastă era că tata... ei, de fapt, nu-l plăcea pe Geoffrey...

— Nu se prea înțelegeau?

— Uneori... Da, tata era o ființă dragă, dar cu multe prejudecăți.

— Și presupun că vă iubea foarte mult și nu putea să se împace cu gândul că vă va pierde?

Rose aprobă, totuși avu o umbră de rezervă.

— Se opunea mai serios? Chiar nu voia sub nici un chip ca Thomas să vă fie soț?

— Nu. Știți, tata și Geoffrey erau foarte deosebiți, și, într-un fel, discutau mereu în contradictoriu. Geoffrey avea multă răbdare și bunătate; dar știind că tata nu-l plăcea, devenise mai reținut și mai timid, așa că tata n-a ajuns să-l cunoască mai bine.

— E foarte greu să te lupți cu prejudecățile, spuse

— Era ceva absolut illogic!

— Tatăl dumneavoastră nu v-a dat nici o explicație?

— Ah, nu. Nu putea! Sigur, de fapt n-avea ce să spună împotriva lui Geoffrey, în afară de faptul că nu-l agreea.

— Vorba cântecului: „Nu te plac, nu te plac, doctorașule, Însă n-aș putea să-ți spun de ce”.

— Întocmai.

— N-aveți nimic precis de care să vă legați?

Adică, Geoffrey nu e nici băutor, nici nu joacă la curse?

— A, nu. Nici nu cred că știe cine a câștigat la derbi.

— Nostim, spuse Luke. Știți ceva, aș putea să jur că l-am văzut pe doctorul Thomas la Epsom în ziua derbiului.

O clipă rămase cam încurcat pentru că nu-și amintea dacă spusese în treacăt că sosise în Anglia chiar în ziua derbiului. Dar Rose răspunse pe loc, fără nici o bănuială.

— Aveați impresia că l-ați văzut pe Geoffrey la derbi? A, nu se poate. N-ar fi putut să ajungă. A stat la Ashewold aproape toată ziua, ocupat cu cazul ăla greu de naștere.

— Ce memorie!

Rose râse.

— Am ținut minte pentru că Geoffrey spunea că au poreclit copilășul Jujube!

Luke dădu din cap absent.

— Oricum, spuse Rose, Geoffrey nu merge la cursele de cai. S-ar plictisi la culme.

Adăugă, cu vocea schimbată:

— Nu vrei să intrăm puțin? Cred că mamei i-ar face plăcere să vă vadă.

— Sunteți sigură?

Rose îl conduse într-o cameră unde amurgul de afară atârna în umbre triste. Într-un fotoliu, o femeie stătea înconvoiată într-o poziție curioasă.

— Mamă, dumnealui este domnul Fitzwilliam. Doamna Humbleby tresări și întinse mâna. Rose ieși ușor din cameră.

— Mă bucur că te văd, domnule Fitzwilliam. Rose mi-a spus că niște prieteni de-ai dumitale l-au cunoscut pe soțul meu.

— Da, doamnă Humbleby.

Aproape îi făcea rău să repete minciuna în fața văduvei, dar n-avea încotro.

Doamna Humbleby spuse:

— Tare aș fi vrut să-l fi cunoscut și dumneata. Era un om deosebit și un mare doctor. A vindecat pe mulți care pierduseră orice speranță numai datorită personalității lui deosebite.

Luke spuse cu blândețe.

— Am auzit mult vorbindu-se despre el, de când am sosit aici. Multă lume se gândește la el.

Nu putea să deslușească precis figura doamnei Humbleby. Avea o voce monotonă, dar tocmai această lipsă de nuanțe emoționale părea să întărească faptul că adevăratele sentimente se găseau în interior, înfrânate puternic. Spuse pe neașteptate:

— Domnule Fitzwilliam, e multă ticăloșie pe aici... Știi?

— Da, s-ar putea. Insistă:

— Știi sau nu? E important. Multă ticăloșie mai este... Trebuie să fii pregătit - să te lupți cu ea! John era pregătit. El știa. Ținea cu dreptatea.

Luke spuse blajin:

— Sunt sigur.

— Știa de toată ticăloșia de pe aici. Știa... Brusc izbucni în lacrimi.

Luke murmură:

— Îmi pare rău... și se opri.

Doamna Humbleby se stăpâni la fel de brusc cum izbucnise.

— Te rog să mă ierți.

Îi întinse mâna.

— Te rog să mai vii cât timp mai stai pe aici. Ar fi tare bine pentru Rose. Te place foarte mult.

— Și eu o plac. Cred că fiica dumneavoastră e cea mai drăguță fată pe care am întâlnit-o în ultima vreme, doamnă Humbleby.

— Se poartă frumos cu mine.

— Doctorul Thomas e un om norocos.

— Da.

Doamna Humbleby lăsă să-i cadă mâna. Vocea i se aplatizase din nou.

— Nu știu - totul e așa de complicat.

Luke o lăsă stând în picioare în semiîntuneric, frământându-și nervoasă mâinile.

În timp ce se îndrepta spre casă, Luke medită asupra diferitelor aspecte ale discuției.

Doctorul Thomas lipsise din Wychwood o bună parte din ziua derbiului. Plecase cu mașina. Wychwood se afla la treizeci și cinci de mile de Londra.

Dacă am presupune că a avut un caz de naștere. Oare aruncase doar o vorbă? Lucrul putea fi verificat. Se gândi iar la doamna Humbleby.

Ce voise să spună insistând asupra propoziției: „E multă ticăloșie pe aici...”?

Oare era doar nervoasă și copleșită de șocul morții soțului? Sau era ceva mai mult?

Oare știa ceva? Ceva care aflase doctorul Humbleby înainte de a muri?

„Trebuie să merg pe pista asta, își spuse Luke. Trebuie să continui.”

Își impusese să nu se gândească la disputa pe care o avusese cu Bridget.

Capitolul XIII.

Domnișoara Waynflete vorbește.

Luke luă o hotărâre a doua zi dimineață. Până acum nu folosise decât întrebări indirecte, în măsura în care considerase că se pot folosi. Era inevitabil ca mai curând sau mai târziu să fie nevoie să se deconspire. Acum simțea că sosise timpul să se debaraseze de acoperirea de scriitor și să dea pe față scopul precis cu care venise la Wychwood.

Pentru a-și urmări planul de campanie, se hotărî să-i facă o vizită Honoriei Waynflete. Fusese impresionat favorabil de aerul de discreție al bătrânei domnișoare și de o anumită perspicacitate, dar, în același timp, își închipuia că s-ar putea să găsească și alte informații care-i puteau fi de folos. Era convins că îi spusese tot ce știa. Dar voia s-o facă să-i destăinuie ceea ce bănuia. Flerul lui îi spunea că domnișoara Waynflete ar fi putut fi foarte aproape de adevăr în bănuielile ei.

Trecu pe la ea imediat după slujba de dimineață.

Domnișoara Waynflete îl primi fără să fie câtuși de puțin surprinsă. În timp ce lua loc lângă el, își încrucișă mâinile într-o atitudine reținută, iar ochii ei inteligenți - atât de asemănători cu ai unei capre blajine - se fixară pe chipul lui. Luke descoperi că nu era prea greu să explice obiectul vizitei. Spuse:

— Domnișoară Waynflete, îndrăznesc să afirm că v-ați dat seama de scopul venirii mele, care nu este numai de a scrie o carte despre obiceiurile locale.

Domnișoara Waynflete dădu din cap și continuă să asculte.

Luke nu era încă hotărât să intre în miezul lucrurilor. Domnișoara Waynflete ar fi putut fi discretă - chiar îi dăduse această impresie - dar atunci

când era vorba de fete bătrâne, nu era convins că putea să se încreadă că vor rezista ispitei de a împărtăși o poveste palpitantă câtorva băbuțe de nădejde. Așadar, își propuse să adopte o cale de mijloc.

— Am venit aici pentru a cerceta împrejurările morții acelei sărmâne fete, Amy Gibbs.

— Adică ai fost trimis din partea poliției?

— A, nu... nu sunt un polițist sadea.

Adăugă apoi cu o ușoară inflexiune umoristică: Tare mă tem că sunt binecunoscutul personaj din romane: detectivul particular.

— Înțeleg. Deci Bridget Conway te-a adus aici?

Luke ezită o clipă. Apoi se hotără s-o lase să creadă așa. Ar fi fost greu să-și justifice prezența fără să fi intrat în amănuntele întregii povestiri a domnișoarei Pinkerton. Domnișoara Waynflete continuă, cu o ușoară notă de admirație în glas.

— Bridget e atât de practică - atât de pricepută! Cred că dacă povestea asta ar fi fost lăsată în seama mea, m-aș fi îndoit de propria mea judecată - adică, e greu să-ți impui o anume conduită când nu ești absolut sigur de un lucru.

— Dar dumneavoastră sunteți sigură, nu-i așa?

Domnișoara Waynflete spuse cu gravitate:

— Nu, nici vorbă, domnule Fitzwilliam. Nu poți fi sigură de un asemenea lucru! Adică totul ar putea să țină de domeniul fanteziei. E ușor să devii melodramatic și să-ți închipui lucruri care n-au nici un temei real, când trăiești de unul singur și nu ai cu cine să te consulți sau să stai de vorbă.

Luke aprobă imediat, simțind adevărul acestor cuvinte, dar adăugă cu blândețe:

— Dar în sinea dumneavoastră credeți ca e adevărat?

Domnișoara Waynflete opuse oarecare rezistență chiar și la această întrebare.

— Sper că avem în vedere același scop? spuse ea cu modestie.

Luke zâmbi.

— Ați vrea să mă exprim mai clar? Foarte bine. Credeți că Amy Gibbs a fost ucisă?

Honorina Waynflete tresări puțin la auzul vorbelor categorice.

— Mă tulbură mult moartea ei. Foarte mult. După părerea mea toată povestea este complet nemulțumitoare.

Luke spuse răbdător:

— Dar nu credeți ca a murit de moarte bună?

— Nu.

— Nici că a fost un accident?

— Mi se pare foarte puțin probabil. Sunt atâtea...

Luke îi tăie vorba:

— Nu credeți că s-a sinucis?

— Categoric nu.

— Atunci, spuse Luke cu blândețe, credeți într-adevăr că e o crimă la mijloc?

Domnișoara Waynflete ezită, respiră adânc și apoi se avântă cu curaj:

— Da. Cred!

— Bine. Acum putem sta de vorbă.

— Dar n-am realmente nici o dovadă pentru presupunerea mea, explică îngrijorată domnișoara Waynflete. Este pur și simplu o idee!

— Foarte adevărat. Nu facem decât să conversăm. Vorbim doar despre ceea ce credem și ceea ce bănuim. Bănuim că Amy Gibbs a fost ucisă. Și cine credem că a ucis-o?

Domnișoara Waynflete dădu din cap. Părea foarte tulburată.

Luke spuse urmărind-o cu privirea:

— Cine avea vreun motiv s-o omoare?

Domnișoara Waynflete îi răspunse rar:

— Cred că se certase cu prietenul ei la garaj, Jim Harvey, un tânăr serios, superior ei. Știu că ziarele scriu despre tineri care-și atacă iubitele și alte lucruri îngrozitoare, dar nu pot să cred că Jim ar face așa ceva.

Luke dădu din cap.

Domnișoara Waynflete continuă:

— Apoi, nu pot să cred că ar fi făcut-o în modul acela. Să se cațere pe fereastra ei și să înlocuiască sticla de sirop cu cea de otravă. Adică, nu pare...

Luke o ajută să nu mai ezite.

— Nu-i opera unui iubit înfuriat? De acord. După părerea mea, putem să-l ștergem pe Jim Harvey de pe listă. Amy a fost ucisă (am fost de acord că a fost ucisă) de cineva care a vrut s-o elimine și care a plănuit crima cu grijă ca să apară ca un accident. N-aveți vreo idee - nu adulmecați, ca să zicem așa, cine ar putea fi persoana aceea?

— Nu. Într-adevăr nu știu. N-am nici cea mai mică idee!

— Precis?

— Mmda, precis.

Luke o privi gânditor. Simțise că negarea ei nu sunase prea adevărat.

Continuă:

— Nu cunoașteți nici un motiv?

— Absolut niciunul.

Sunase ceva mai hotărât.

— A lucrat pe la multă lume în Wychwood?

— A fost în serviciu la familia Horton un an, apoi a plecat la lordul

Whitfield.

Luke rezumă rapid:

— Deci, lucrurile stau așa. Cineva a vrut să înlăture fata. Din datele pe care le avem, presupunem că, în primul rând, e vorba despre un bărbat, și anume unul de vârstă potrivită, cu concepții învechite (ținând cont de vopseaua de pălării), iar în al doilea rând, probabil că e vorba de un atlet serios, deoarece e clar că a urcat pe acoperișul vecin până la fereastra fetei. Sunteți de acord până aici?

— Întru totul, spuse domnișoara Waynflete.

— Vă supărați dacă am să ies în curte și o să încerc să procedez cum a procedat criminalul?

— Cătuși de puțin. Cred că e o idee foarte bună.

Îl conduse pe o ușă laterală până în curtea interioară. Luke reuși să ajungă pe acoperișul magaziei alăturate fără prea multă greutate. De acolo putu să ridice ușor cadrul ferestrei și cu puțin efort sări în cameră. Câteva minute mai târziu i se alătură domnișoarei Waynflete pe cărarea din curte, ștergându-și mâinile cu o batistă.

— În realitate e mai ușor decât pare, spuse el. Ai nevoie de mușchi puternici, atât. Nu s-au găsit urme pe pervazul ferestrei sau în afară?

Domnișoara Waynflete scutură din cap.

— Nu cred. Dar de fapt și sergentul nostru s-a urcat pe acolo.

— Așa că, dacă s-au găsit urme, au fost considerate ca fiind ale lui.

Cum mai ajută poliția criminalul! Ei, asta e!

Domnișoara Waynflete îl conduse înapoi în casă.

— Amy Gibbs avea un somn adânc?

Domnișoara Waynflete îi răspunse caustic:

— Era foarte greu s-o trezești dimineața. Uneori, o strigam și ciocăneam de nu știu câte ori, până să răspundă. Dar știi, domnule Fitzwilliam, e o vorbă care spune că nimeni nu-i mai surd ca cel care nu vrea să audă!

— Într-adevăr! aprobă Luke. Ei, și acum, domnișoară Waynflete, ajungem la problema motivului. Și pentru a porni cu cel mai evident – credeți că a existat ceva între Ellsworthy și fată? Adăugă grăbit: Nu vă cer decât părerea. Atât.

— Dacă e vorba numai de părere, eu aș spune da.

Luke dădu din cap.

— După părerea dumneavoastră, Amy l-ar fi putut șantaja în vreun fel?

— Din nou, ca o părere, spun că s-ar fi putut.

— Știți cumva dacă avea bani mulți la vremea când a murit?

Domnișoara Waynflete se gândi.

— Nu cred. Dacă ar fi avut mai mult ca de obicei, cred că aș fi aflat.

— Și nici nu s-a dedat la tot felul de extravagante înainte de a muri?

— Nu cred.

— Asta vorbește împotriva teoriei cu șantajul. De obicei victima plătește o dată înainte de a trece la extreme. Iată altă teorie – fata ar fi putut să știe ceva.

— Ce anume?

— Să fi știut ceva care reprezenta un pericol pentru cineva din Wychwood. Să luăm un caz absolut ipotetic. A servit în multe case. Să presupunem că știa ceva care i-ar fi făcut rău din punct de vedere profesional, de exemplu domnului Abbot.

— Domnului Abbot?

Luke spuse repede:

— Sau poate o neglijență, vreo greșeală profesională de-a doctorului Thomas.

Domnișoara Waynflete începu:

— Dar precis..., și apoi se opri.

Luke continuă:

— Spuneți că Amy Gibbs a fost servitoare la familia Horton în timpul când a murit doamna Horton.

Urmă o tăcere scurtă, apoi domnișoara Waynfilete spuse:

— Vrei să-mi spui, domnule Fitzwilliam, de ce-i amesteci și pe Hortoni aici? Doamna Horton a murit de peste un an.

— Dar, și Amy a fost acolo în acel timp.

— Înțeleg. Dar ce legătură au Hortonii cu asta?

— Nu știu. Mă întrebam și eu. Doamna Horton a murit de gastrită acută, nu-i așa?

— Da.

— A fost o moarte complet neașteptată?

Domnișoara Waynfilete spuse rar:

— Pentru mine, da. Știi, mergea spre însănătoșire, se simțea mult mai bine, și pe urmă a avut un colaps brusc și a murit.

— Doctorul Thomas a fost surprins?

— Nu știu. Presupun că da.

Surorile ce ziceau?

— Din propria mea experiență pot să afirm că surorile medicale nu se miră niciodată dacă îți merge mai prost! S-ar mira dacă ți-ar merge mai bine.

— Dar pe dumneavoastră v-a surprins moartea ei? insistă Luke.

— Da. Stătusem împreună cu o zi înainte și părea că se simte mult mai bine; vorbea și arăta chiar voioasă.

— Ea ce părere avea despre boală?

— Se plângea că surorile o otrăvesc. Concediașe una dintre ele, dar spunea că celelalte două erau la fel de proaste!

— Cred că n-ați dat prea mare importanță celor spuse?

— Ei, nu, m-am gândit că se datorau bolii. Era o femeie foarte bănuitoare și, poate că sunt rea că spun, dar îi plăcea să fie centrul atenției. Nici un doctor nu-i înțelegea boala - și la ea nu era ceva obișnuit - ori era vorba de o boală foarte aparte sau cineva încerca „s-o elimine din drumul său”.

Luke încercă să vorbească cât mai natural.

— Nu-l bănuia pe soțul ei că ar încerca s-o elimine?

— Ah, nu! Nu i-a trecut niciodată prin cap!

Domnișoara Waynfilete se opri o clipă, apoi întrebă calmă:

— Dumneata asta crezi?

Luke răspunse rar:

— Au mai fost cazuri când soții au făcut astfel de lucruri și n-au pățit nimic. Doamna Horton, după câte mi s-a relatat, era o femeie de care ar fi vrut să scape orice bărbat! Și înțeleg că a intrat în posesia unei mari sume de bani după moartea ei.

— Da, așa e.

— Dumneavoastră ce credeți, domnișoară Waynfilete?

— Îmi ceri părerea?

— Da, numai părerea.

Domnișoara Waynflete răspuse apăsător și calm:

— După părerea mea, maiorul Horton era devotat trup și suflet soției și nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă așa ceva.

Luke o privi și-i întâlni ochii blajini cu sclipiri de chihlimbar. Nu clipiră.

— Ei, să spunem că aveți dreptate. Poate că dacă n-ar fi fost așa, ați fi știut.

Domnișoara Waynflete își îngădui să zâmbească.

— Crezi că noi, femeile, avem spirit de observație?

— De mâna întâi. Ce părere aveți, domnișoara Pinkerton ar fi fost de acord cu dumneavoastră?

— Nu cred că am auzit-o vreodată pe Lavinia exprimându-și părerea despre asta.

— Ce credea despre Amy Gibbs?

Domnișoara Waynflete se încruntă puțin ca și cum s-ar fi gândit.

— E greu de spus. Lavinia avea o părere foarte ciudată.

— Care anume?

— Credea că aici în Wychwood se petrece ceva straniu.

— Credea, de exemplu, că Tommy Pierce a fost împins de cineva de pe fereastră?

Domnișoara Waynflete îl privi uluită.

— De unde știți, domnule Fitzwilliam?

— Mi-a spus chiar dânsa. Nu cu cuvintele astea, dar mi-a dat o idee generală.

Domnișoara Waynflete se aplecă înainte, îmbujorată de emoție.

— Când anume, domnule Fitzwilliam?

Luke spuse încet:

— În ziua în care a murit. Am călătorit împreună spre Londra.

— Ce v-a spus exact?

— Mi-a spus că au prea multe morți în Wychwood. A amintit de Amy Gibbs și Tommy Pierce și de omul acela, Carter. Mi-a mai spus că doctorul Humbleby trebuia să fie următoarea victimă.

Domnișoara Waynflete clătină încet din cap.

— V-a spus și cine era răspunzător de toate astea?

— Un bărbat cu o anumită expresie în privire, spuse Luke înnegurat.

După cum spunea, o privire de care ești absolut sigur. A văzut expresia în privirea celui care vorbea cu Humbleby. Din cauza asta spunea că Humbleby era următoarea victimă.

— Și chiar a fost, șopti domnișoara Waynflete. Ah, Doamne, Doamne!

Se lăsă înapoi pe scaun. În ochi i se citea spaima.

— Cine era bărbatul acela? spuse Luke. Hai, domnișoară Waynflete, știți doar, trebuie să știți!

— Nu știu. Nu mi-a spus.

— Dar puteți ghici, spuse Luke insistent. Știți bine ce gândea.

Domnișoara Waynflete plecă capul.

— Atunci spuneți-mi!

Dar domnișoara Waynflete dădu din cap cu tărie.

— Nu, fără discuție nu! Îmi ceri ceva ce nu se cuvine, îmi ceri să ghicesc ce-ar fi putut - bagă de seamă - ce-ar fi putut să fie în mintea unei prietene care acum e moartă. N-aș putea să fac o acuzație de genul ăsta!

— Dar nu e o acuzație, e numai o părere.

Dar domnișoara Waynflete fu neașteptat de categorică.

— N-am ce să-ți spun, absolut nimic. Lavinia nu mi-a spus nimic niciodată. Aș putea să-mi închipui că avea anumite bănuieli, dar vezi, aș putea să greșesc în întregime. Și pe urmă aș putea să te pun pe o pistă greșită și lucrul acesta ar avea urmări grave. Ar fi foarte infam și necinstit să dau un nume și aș putea chiar să mă înșel! De fapt, probabil ca mă înșel!

Și domnișoara Waynflete strânse din buze cu încrâncenare și-l privi fix pe Luke cu un zâmbet hotărât.

Luke știa să accepte înfrângerea.

Își dăduse seama că sentimentul de corectitudine și un alt sentiment mai neclar al domnișoarei Waynflete, un sentiment pe care nu-l defini, erau îndreptate împotriva lui.

Acceptă înfrângerea cu politețe și se ridică să-și ia rămas bun. Intenționa să o descoasă mai târziu, dar nu făcu nici o aluzie la asta.

— Trebuie să procedați după cum socotiți că e corect, fără discuție. Vă mulțumesc pentru ajutorul dat.

Domnișoara Waynflete păru să fie ceva mai puțin sigură de ea când îl însoți până la ușă.

— Cred că nu-ți închipui..., începu ea, apoi schimbă subiectul. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, te rog mult să-mi spui.

— Așa voi face. Nu veți repeta discuția noastră, nu-i așa?

— Sigur ca nu. N-am să suflu un cuvânt nimănui.

Luke spera ca lucrul ăsta să se adeverească.

— Transmite complimente lui Bridget, spuse domnișoara Waynflete. E o fată atât de nostimă, nu-i așa? Și deșteaptă. Sper că va fi fericită.

Și fiindcă fața lui Luke luă o expresie întrebătoare, ea adăugă:

— Adică să fie fericită împreună cu lordul Whitfield. Diferența de vârstă e atât de mare!

— Da, este.

Domnișoara Waynflete suspină.

— Știi că pe vremuri am fost logodită cu el? spuse ea pe neașteptate.

Luke o privi uluit. Dădea din cap și zâmbea destul de trist.

— De mult. Era un băiat tare promițător. Știi, l-am ajutat să-și facă educația, și eram atât de mândră de el - de inteligența lui și de felul hotărât în care voia să reușească.

Suspină din nou.

— Ai mei, bineînțeles, erau scandalizați. Diferențele de clasă pe vremea aceea erau foarte puternice. După câteva minute adăugă: întotdeauna i-am urmărit cariera cu mult interes. Cred că părinții mei s-au înșelat.

Apoi, zâmbind, dădu din cap în semn de la revedere și intră în casă.

Luke încercă să-și adune gândurile. O clasificase pe domnișoara Waynflete drept „bătrână”. Acum își dădea seama că probabil n-avea șaiszeci

de ani. Lordul Whitfield trebuie să fi trecut cu mult de cincizeci. Ea, probabil, era cu un an sau doi mai mare, nu mai mult.

Iar lordul urma să se căsătorească cu Bridget, care avea douăzeci și opt. Bridget, care era tânără și plină de viață... „La naiba, spuse Luke. Nu trebuie să mă mai gândesc la asta. Numai la problema mea. Să-mi continui investigația”.

Capitolul XIV.

Meditațiile lui Luke.

Doamna Church, mătușa lui Amy Gibbs, era fără îndoială o femeie antipatică. Luke fu cuprins de dezgust văzându-i nasul ascuțit, ochii vicleni și gura neferecată.

O luă din scurt de la început și, lucru neașteptat, atitudinea lui dură dădu rezultate.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebări cât poți de bine. Dacă nu spui tot sau falsifici adevărul, consecințele ar putea să-ți fie extrem de grave.

— Da, domnule. Înțeles. Sunt dispusă să vă spun tot ceea ce știu. Niciodată n-am avut de-a face cu poliția...

— Și nici n-ai vrea să ai, îi încheie Luke propoziția. Ei bine, dacă faci ce-ți spun, nici nu se pune problema. Vreau să știu totul despre fosta dumitale nepoată, cine îi erau prietenii, ce bani avea, tot ceea ce a spus mai neobișnuit, începem cu prietenii. Cine erau?

Doamna Church îl privi cu coada ochiului ei viclean și antipatic.

— Vă referiți la domni?

— Prietene n-avea?

— Ei, nu prea..., domnule. Sigur că pe unde lucra erau și alte angajate, dar Amy nu se băga cu ele. Știți...

— Prefera sexul tare. Dă-i drumul. Povestește-mi despre asta.

— De fapt ieșea cu Jim Harvey, cel de la garaj, domnule. Era un flăcău așezat. Amy n-ar fi putut s-o nimerească mai bine, i-am și spus-o de nu știu câte ori...

Luke i-o reteză:

— Dar ceilalți?

Din nou îi prinse privirea vicleană.

— Cred că vă gândiți la domnul care ține magazinul cu antichități? Nici mie nu mi-a plăcut povestea asta, domnule, vă spun pe șleau! Eu am fost întotdeauna o femeie responsabilă și nu m-am ocupat cu lucruri d-astea! Dar în ziua de azi, știți cum sunt fetele. Fac totul după capul lor. Și de multe ori ajung să regrete.

— Amy a ajuns să regrete? Întrebă Luke direct.

— Nu domnule, nu cred.

— S-a dus pentru o consultație la doctorul Thomas, în ziua în care a murit. Nu ăsta era motivul?

— Nu, domnule, sunt sigură ca nu. Ah! Pot să jur! Amy nu se simțea bine, dar n-avea decât o tuse păcătoasă și guturai, atât. Nimic altceva, domnule.

— Te cred pe cuvânt. Cât de departe au mers lucrurile între ea și Ellsworthy?

Doamna Church îl privi cu coada ochiului.

— N-aș putea să vă spun, domnule. Amy nu-mi spunea niciodată nimic. Luke i-o reteză:

— Dar au ajuns departe?

Doamna Church spuse dulceag:

— Domnul ăsta n-are de loc o faimă bună pe aici, domnule. Se petrec o mulțime de lucruri. Îi vin prieteni de la Londra și se petrec multe lucruri foarte ciudate, sus la Poiana Vrăjitoarelor, în toiul nopții.

— Și Amy se ducea?

— Cred că s-a dus o dată. A stat toată noaptea și stăpânul a prins-o (lucra la conac pe atunci) și a luat-o din scurt, dar ea l-a repezit, și stăpânul a dat-o afară, așa cum era și de așteptat.

— Ți-a vorbit vreodată despre ce se petrecea prin locurile unde se ducea?

Doamna Church clătină din cap.

— Nu prea, domnule. O interesau mai mult treburile ei personale.

— A lucrat un timp și pentru Horton, nu-i așa?

— Cam un an, domnule.

— De ce a plecat?

— Numai din cauza lefii. Era un loc liber la conac și, bineînțeles, leafa era mai bună acolo.

Luke aprobă din cap.

— Lucra la Horton când a murit doamna Horton? Întrebă el.

— Da, domnule. Era tare nemulțumită, existau două infirmiere în casă, și lucra în plus și pentru ele, căra tăvi și câte și mai câte.

— N-a lucrat de loc la domnul Abbot, avocatul?

— Nu, domnule. Domnul Abbot are în serviciu o femeie cu bărbatu-său. Dar, nu știu de ce, Amy s-a dus la el la birou o dată.

Luke reținu acest mic amănunt, care ar fi putut să arunce oarecare lumină mai târziu; totuși, deoarece era clar că doamna Church nu știa nimic mai mult despre asta, nu mai insistă.

— Mai era vreun domn în oraș cu care era prietenă?

— Niciunul în mod deosebit.

— Hai, doamnă Church. Vreau adevărul: amintește-ți!

— Nu e vorba de un domn; nici vorbă de așa ceva, domnule. Se înjosea, asta făcea, și i-am spus-o.

— Nu vrei să vorbești mai deslușit doamnă Church?

— Ați auzit de „Seven Stars”, domnule? Nu-i un local de mâna-ntâi, și proprietarul, Harry Carter, era un om netrebnic și aproape tot timpul umbla pe șapte cărări.

— Era prieten cu Amy?

— S-a plimbat cu el de câteva ori. Cred că n-a mers mai departe. Sunt sigură, domnule.

Luke aprobă din cap gânditor și schimbă subiectul.

— Ai cunoscut un băiețel Tommy Pierce?
— Cine? Fiul doamnei Pierce? Sigur ca l-am cunoscut. Era tot timpul pus pe rele.

— Se vedea des cu Amy?

— A, nu, domnule. Amy îi dădea imediat pașaportul, dacă încerca cu ea vreo șotie de-a lui.

— S-a împăcat bine cu domnișoara Waynfilete?

— Se cam plictisea, domnule, și nici leafa nu era prea mare. Dar, sigur că după ce a fost dată afară în felul ăla de la conac, nu-i era ușor să capete alt post bun.

— Cred că ar fi putut să plece din oraș.

— Adică la Londra?

— Sau în altă parte.

Doamna Church scutură din cap. Spuse încet:

— Amy nu voia să plece din Wychwood - cel puțin nu atâta timp cât lucrurile stăteau în felul ăsta.

— Cum adică, lucrurile stăteau în felul ăsta?

— Păi, povestea cu Jim și domnul de la magazinul cu antichități.

Luke aprobă din cap gânditor. Doamna Church continuă:

— Domnișoara Waynfilete e o persoană tare cumsecade, dar ține foarte mult la lucrurile de alamă și de argint, și vrea să fie totul șters de praf și saltelele întoarse. Amy n-ar fi stârnit vorbe, dacă nu și-ar fi făcut de cap cu altele.

— Îmi închipui, spuse Luke sec.

Examină în gând toate lucrurile. Nu mai vedea ce ar mai fi putut să-l intereseze. Era aproape sigur că scosese de la doamna Church tot ce știa. Mai încercă o ultimă tentativă de atac.

— Cred că-ți închipui motivul pentru care ți-am pus întrebările astea. Împrejurările morții lui Amy sunt destul de misterioase. Nu suntem mulțumiți pe deplin cu explicația de accident. Dacă n-a fost accident, atunci îți închipui ce-ar fi putut fi?

Doamna Church spuse cu o plăcere aproape diabolică.

— O mână străină!

— Întocmai. Acum, dacă presupunem că în cazul nepoatei dumitale a intervenit o mână străină, cine crezi că ar fi răspunzător de moartea ei?

Doamna Church își șterse mâinile pe șorț.

— Probabil că există o recompensă pentru cei care ajută poliția, continuă ea cu înțeles.

— S-ar putea...

— N-aș putea să spun ceva precis, zise doamna Church trecându-și limba înfometată peste buzele subțiri. Dar domnul de la prăvălia cu antichități e cam ciudat. Vă amintiți cazul Castor, domnule, cum au găsit pe biata fată ciopârțită și împrăștiată în tot locul pe lângă bungalow-ul de pe plajă al domnului Castor; și cum au găsit cinci sau șase alte biete fete pe care le-a tratat în același mod. Dacă domnul Ellsworthy e de același soi?

— Deci, dumneata asta presupui.

— Ei, e posibil să se fi întâmplat așa, nu?

Luke încuviință. Apoi spuse:

— Ellsworthy a fost plecat din oraș în după-amiaza derbiului? E o chestiune foarte importantă.

Doamna Church se holbă la Luke.

— În ziua derbiului?

— Da. Acum două săptămâni, într-o miercuri.

Femeia scutură din cap.

— Zău, n-aș putea să spun. De obicei pleca în zilele de miercuri, se ducea la Londra de multe ori. Știți, închide devreme miercurea.

— Aha! Închide devreme!

Își luă la revedere de la doamna Church, fără să ia în seamă insinuările ei că timpul său e prețios și că, așadar, se cuvenea să primească o compensație bănească. Luke simți că doamna Church îi era profund antipatică.

Totuși, conversația pe care o avusese cu ea, deși nu arunca nici o lumină asupra problemei, îi furnizase câteva chestiuni mărunte dar interesante.

Își revăzu în gând și cu atenție toate datele.

Da, totul se învârtea în jurul celor patru oameni. Thomas, Abbot, Horton și Ellsworthy. Atitudinea domnișoarei Waynflete părea s-o dovedească.

Nemulțumirea și încăpățânarea de a menționa vreun nume. Bineînțeles, asta însemna, trebuia să însemne că persoana în chestiune era cineva de vază din Wychwood, cineva pe care o insinuare întâmplătoare ar putea să-l discrediteze total. Se potrivea de altfel cu hotărârea domnișoarei Pinkerton de a-și încredința bănuielile Scotland Yardului. Poliția locală i-ar fi ridiculizat teoria.

Nu era cazul măcelarului, brutarului, lumânărarului. Nu era nici cazul unui simplu mecanic la garaj. Persoana în chestiune era cineva a cărei învinovățire de crimă era o problemă ce ținea de fantastic și totuși de realitate.

Existau patru candidați posibili. Depindea de el cât de atent va cerceta încă o dată punctele cazului pentru fiecare în parte și ce hotărâre va lua.

Mai întâi trebuia să examineze îndărătnicia domnișoarei Waynflete. Era o persoană scrupuloasă și conștiincioasă.

Presupunea că știa pe cel care îl bănuise domnișoara Pinkerton, dar, după cum subliniase, era numai o presupunere. S-ar fi putut să se fi înșelat.

Cine era persoana din mintea domnișoarei Waynflete?

Domnișoară Waynflete îi era teamă ca nu cumva acuzația ei să facă rău unui nevinovat. Așadar subiectul bănuielilor sale în mod necesar trebuie să fie un om cu o poziție înaltă, în general plăcut și respectat de comunitate.

Așadar, se gândi logic Luke, Ellsworthy era în mod automat exclus. Era de fapt un străin în Wychwood, iar prin partea locului n-avea o reputație prea bună. Luke nu credea că dacă Ellsworthy ar fi fost persoana din mintea domnișoarei Waynflete, ea ar fi avut vreo obiecție să o numească. În ceea ce o privea pe domnișoara Waynflete, Ellsworthy trebuia scos din cauză.

Acum ceilalți. Luke se gândi că putea să-l elimine și pe maiorul Horton. Domnișoara Waynflate îndepărtase cu oarecare înflăcărare sugestia că Horton și-ar fi otrăvit nevasta. Dacă l-ar fi suspectat pentru alte crime comise ulterior, cu greu ar fi putut să susțină atât de ferm nevinovăția lui în problema morții doamnei Horton.

Rămâneau deci, doctorul Thomas și domnul Abbot. Amândoi îndeplineau condițiile necesare. Aveau o situație socială înaltă și împotriva lor nu se rostise vreo vorbă scandaloasă. În general, erau amândoi populari și simpatizați și erau cunoscuți ca oameni integri și onești.

Luke trecu la un alt aspect al problemei. Oare chiar putea să-i elimine pe Ellsworthy și Horton? Clătină din cap pe loc. Nu era chiar așa de ușor. Domnișoara Pinkerton știuse – știuse cu adevărat – cine era persoana respectivă. O dovedise în primul rând prin propria ei moarte, iar în al doilea rând, prin moartea doctorului Humbleby. Dar domnișoara Pinkerton nu pomenise niciodată un nume față de Honoria Waynflate. Atunci, deși domnișoara Waynflate își închipuia că știuse, putea foarte bine să se înșele. Deseori ne închipuim ce gândesc alții, dar uneori descoperim că de fapt nu știm nimic, și că am făcut o greșală de neiertat!

Totuși, cei patru candidați se aflau cu toții pe teren. Domnișoara Pinkerton murise și nu mai putea fi de vreun folos. Depinde de Luke să procedeze ca mai înainte, așa cum făcuse a doua zi după ce venise la Wychwood – să cumpănească datele obținute și să judece probabilitățile.

Începu cu Ellsworthy. Se părea că pe Ellsworthy cădeau bănuielile cele mai întemeiate. Era o ființă anormală și probabil că avea o personalitate perversă. Ar fi putut foarte ușor să fie un „criminal care ucidea din plăcere”.

Ia să pornesc așa, își spuse Luke în sinea lui. Să-i bănuiesc pe toți pe rând. Ellsworthy, de exemplu. Să zicem că el e criminalul! Pentru momentul de față, să considerăm afirmația ca fiind absolut reală. Acum să luăm în ordine cronologică victimele posibile. Mai întâi, doamna Horton. E greu de înțeles motivul pentru care Ellsworthy ar fi lichidat-o. Dar exista o cale prin care a procedat. Horton vorbea de niște leacuri băbești pe care i le-a dat și pe care doamna Horton le-a luat. În felul ăsta ar fi putut să-i fi administrat otravă, de exemplu, arsenic. Întrebarea este – de ce?

Acum, ceilalți: Amy Gibbs. De ce ar fi omorât-o Ellsworthy pe Amy Gibbs? Motivul evident: începuse să-l stânjenească! L-a amenințat că-i va intenta proces pentru nerespectarea promisiunii de căsătorie. Sau a fost martoră la o orgie în miez de noapte? L-a amenințat că va vorbi? Lordul Whitfield are mare influență în Wychwood și, după spusele lui Bridget, este un om foarte moral. S-ar fi putut să fi întreprins vreo acțiune împotriva lui Ellsworthy, dacă acesta din urmă ar fi fost amestecat într-o afacere deosebit de obscenă. Așa că, Amy a fost înlăturată. Nu cred că e vorba de o crimă sadică. Metoda folosită pledează împotriva acestei teorii.

Cine urmează: Carter? De ce tocmai Carter? Puțin probabil ca el să fi aflat de orgiile din miez de noapte (sau îi spuse Amy?). Oare fiica lui cea nostimă avea vreun amestec în toată povestea asta? Oare Ellsworthy începuse să-i facă curte? (Trebuie să stea de vorbă cu Lucy Carter). Poate că

numai îl insultase pe Ellsworthy, iar aceasta, cu comportarea sa de pisică sălbatică, îi purtase pică. Dacă mai comisese una sau două crime, ar fi putut să devină de ajuns de hain la inimă și să plănuiască o alta pentru un motiv foarte neînsemnat.

Și acum, Tommy Pierce. De ce l-ar fi omorât Ellsworthy pe Tommy Pierce? Simplu. Tommy participase la vreun ritual de la miezul nopții. L-a amenințat că o să vorbească. Poate chiar vorbise. L-a închis gura.

Doctorul Humbleby. De ce l-ar fi ucis Ellsworthy pe doctorul Humbleby? Era cel mai simplu de ghicit! Humbleby era doctor și observase dezechilibrul mintal al lui Ellsworthy. Poate avusese de gând chiar să întreprindă ceva. Așa că soarta lui Humbleby fusese pecetluită. Totuși, metoda folosită avea o hibă. Cum a putut Ellsworthy să fie sigur că Humbleby va muri de septicemie? Sau Humbleby a murit de altceva? Oare infecția de la deget a fost o coincidență?

Ultima la rând: domnișoara Pinkerton. Miercurea, Ellsworthy închide devreme. Ar fi putut să meargă la oraș în ziua aceea. Aș fi curios să știu dacă are mașină. Nu l-am văzut cu niciuna, dar asta nu spune nimic. Știa că domnișoara Pinkerton îl suspecta și n-avea de gând s-o lase să ajungă la Scotland Yard cu povestea ei, chiar dacă n-ar fi fost crezută. Poate cei de acolo chiar aflaseră câte ceva despre el?

Toate astea pledează împotriva lui Ellsworthy! Acum ce i se poate aduce în apărare? Da, în primul rând Ellsworthy nu este precis omul pe care domnișoara Waynflete și-l închipuise că se afla în mintea domnișoarei Pinkerton. În al doilea rând, nu prea se potrivește cu părerea vagă pe care mi-am format-o. Când ea îmi vorbea, mi-am format imaginea unui om care nu semăna cu Ellsworthy. Impresia pe care mi-a dat-o era a unui om complet normal în exterior, adică, un gen de om pe care nu l-ar bănuiești nimeni. Nu, imaginea formată aduce mai mult a... doctorul Thomas.

Și acum, Thomas. Ce-i cu el? L-am șters de tot de pe listă după ce-am discutat cu el. Un individ plăcut și la locul său... Dar cheia acestei crime (doar dacă nu greșesc cu, desăvârșire) este că persoana respectivă e plăcută și la locul ei. Ultima persoană pe care ai putea s-o bănuiești de crimă! Lucrul care, fără îndoială, se potrivește perfect cu Thomas.

Ei, și acum s-o luăm de la început. De ce ar fi omorât-o doctorul Thomas pe Amy Gibbs? Sigur, pare foarte puțin probabil. Dar ea s-a dus să-l consulte în ziua aceea și el i-a dat acea sticlă cu sirop de tuse. Să presupunem că, de fapt, era acid oxalic. Ar fi fost foarte simplu și ingenios! Pe cine au chemat oare când au găsit-o otrăvită – pe Humbleby sau pe Thomas? Dacă era vorba de Thomas, ar fi putut să vină cu o sticlă veche, conținând vopsea de pălării, în buzunar, s-o pună pe neobservate pe masă – să ia ambele sticle pentru a fi analizate, fără cea mai mică șovăire! Ceva în genul ăsta. Puteai s-o faci, dacă aveai sânge rece!

Tommy Pierce? Din nou nu văd un motiv plauzibil.

Asta-i partea proastă cu doctorul Thomas – motivul. Nu există nici măcar unul nebunesc! Același lucru și cu Carter.

De ce ar fi vrut doctorul Thomas să scape de Carter? Nu puteai decât să-ți imaginezi că Amy, Tommy și cârciumarul știau cu toții ceva suspect

despre doctorul Thomas. A! Să presupunem că acel ceva era moartea doamnei Horton. Doctorul Thomas o îngrijise. Și ea a murit după un șoc neașteptat. Ar fi putut să-l provoace foarte ușor. Amy Gibbs, nu uita, era pe vremea aceea în casă la Hortoni. Poate că auzise sau văzuse ceva. Asta ar lămuri motivul, în cazul ei. Tommy Pierce e văzut de toți ca un băiat deosebit de băgăcios. Poate că prinsese ceva. Carter nu se potrivea în schemă. Amy Gibbs i-o fi spus ceva. El o fi repetat la vreun pahar și Thomas s-o fi hotărât să-i închidă gura. Fără îndoială, toate acestea nu sunt decât niște ipoteze. Dar ce se putea face altceva?

Și acum, Humbleby. A! În sfârșit, am ajuns la o crimă perfect plauzibilă. Motiv adecvat și mijloace ideale! Dacă nici doctorul Thomas n-ar fi putut să-i provoace partenerului său septicemie, cine ar fi putut? Avea posibilitatea să-i reinfecteze rana de câte ori o pansa! Ce bine ar fi ca și crimele de mai înainte să fie puțin mai plauzibile.

Domnișoara Pinkerton? Cu ea e puțin mai greu, dar există un fapt precis. Doctorul Thomas n-a fost la Wychwood, cel puțin o parte bună din zi. A declarat că asistase la o naștere. S-ar putea. Dar rămâne faptul că plecase din Wychwood cu mașina.

Ce altceva mai era? Da, încă un lucru. Felul cum m-a privit când am plecat de la el mai deunăzi. Cu superioritate, condescendență, zâmbetul unui om care te-a tras în mod conștient pe sfoară.

Luke oftă, dădu din cap și își continuă raționamentul.

Abbot? Și el s-ar potrivi. E normal, înstărit, respectat, ultimul la care te-ai gândi etc. etc. Este și îngâmfat și încrezător în forțele lui. De obicei așa sunt criminalii! Au o îngâmfare nemaipomenită. Întotdeauna își închipuie că înving prin asta. Amy Gibbs l-a vizitat o dată. De ce? De ce a vrut să-l vadă? Să-i dea o consultație juridică? De ce? Sau era o problemă personală? Auzise de „o scrisoare de la o doamnă”, pe care o văzuse Tommy. Oare scrisoarea era de la Amy Gibbs? Sau era o scrisoare de la doamna Horton – poate o scrisoare care intrase în posesia lui Amy Gibbs? Ce altă doamnă ar fi putut să-i scrie domnului Abbot într-o chestiune atât de intimă încât el să-și piardă firea când băiatul a dat peste ea?

Ce-ar putea să ne intereseze la Amy Gibbs? Vopseaua de pălării? Da, poartă amprenta demodării – bărbații de genul lui Abbot rămân de obicei cu mult în urma vremii în ceea ce privește femeile.

Genul învechit de cavalier! Tommy Pierce? E clar – din cauza scrisorii (nu zău, probabil că era o scrisoare foarte compromițătoare!). Carter? Ei bine, era o poveste cu fiica lui Carter. Abbot nu va mai avea scandaluri – o secătură decăzută și redusă cum era Carter, să îndrăznească să-l amenințe! El, care rezolvase două crime atât de abil! Se terminase cu domnul Carter. O noapte întunecoasă și un brânci bine plasat. Nu zău, afacerea asta cu crimele e chiar prea simplă.

Am început să judec ca Abbot? Cred că da. O doamnă în vârstă nu-l privește cu ochi buni. Crede anumite lucruri despre el... Apoi, scandalul cu Humbleby. Bătrânul Humbleby a îndrăznit să se ridice împotriva lui Abbot,

avocatul și criminalul cel inteligent. Bătrân prost! Habar n-are ce i se pregătește! O s-o pățească el. Să mai îndrăznească să mă înfrunte.

Și pe urmă – ia stai! s-a întors să surprindă privirea Laviniei Pinkerton. Și propria sa privire șovăie – arată o conștiință încărcată. El, care se lăuda că nu e bănuț, stârnise bănuiala în mod cert. Domnișoara Pinkerton i-a descoperit secretul... știe ce a făcut... Da, dar nu poate să obțină o dovadă. Dar dacă ne-am închipui că încercăm s-o obținăm... Să ne închipuim că vorbește... Să ne închipuim... Se pricepe bine să cântărească oamenii. Ghicește ce va face ea până la urmă. Dacă se duce cu povestea ei la Scotland Yard, s-ar putea s-o creadă – s-ar putea să înceapă cercetările. Trebuie să facă ceva, aproape la disperare. Oare Abbot are mașină sau a închiriat una la Londra? Oricum, n-a fost aici în ziua derbiului...

Luke se opri din nou. Intrase atât de mult în miezul lucrurilor, încât îi veni greu să mai treacă la un alt suspect. Trebuie să aștepte puțin înainte de a-și crea starea de spirit necesară pentru a și-l putea imagina pe maiorul Horton în chip de criminal de nedescoperit.

Horton și-a ucis soția. Să pornim cu asta! Fusesse suficient de ațâțat și avusese mult de câștigat de pe urma morții ei. Pentru a-și duce planul la îndeplinire trebuia să facă multă paradă de devotament. Trebuia s-o facă în continuare. Uneori, să zicem, nu exagerează puțin?

Bun! O crimă înfăptuită cu succes. Cine urma? Amy Gibbs. Da, perfect credibil. Amy era în aceeași casă. Poate că văzuse ceva – pe maior administrându-i o cană de supă concentrată sau o fiertură care să-i mai aline durerile. Poate că nu-și dăduse seama de ceea ce văzuse decât mai târziu, înșelătoria cu vopseaua de pălării este ceva care i-ar fi putut trece maiorului prin cap în mod firesc – un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, care nu se prea pricepe la zorzoanele femeiești.

Cu Amy Gibbs totul era clar și avea o explicație.

Bețivanul de Carter? Aceeași sugestie ca mai înainte. Amy i-a spus câte ceva. O altă crimă clară.

Și acum Tommy Pierce. Ne agățăm iar de firea lui curioasă. Oare n-am putea să ne imaginăm că scrisoarea din biroul lui Abbot era o plângere de-a doamnei Horton că soțul ei încerca s-o otrăvească? Asta ar fi o idee cam fantezistă, dar s-ar putea să fie așa. Oricum, maiorului îi apare clar faptul că Tommy este o primejdie, așa că Tommy împărtășește soarta lui Amy și Carter. Totul e simplu și clar, nespus de clar. E ușor să ucizi? O, Doamne, da.

Acum însă ajungem la ceva mai greu, Humbleby! Motivul? Foarte neclar. Humbleby a îngrijit-o la început pe doamna Horton. L-o f încurcat boala, și Horton și-a influențat soția să-l schimbe cu unul mai tânăr și mai puțin bănuitor? Dar dacă e așa, ce l-a transformat pe Humbleby într-o primejdie după atât de mult timp? E greu... Și modul în care a murit. Infecția la deget. Nu se potrivește cu maiorul.

Domnișoara Pinkerton? Perfect posibil. Are mașină. Am văzut-o. Și nici n-a fost la Wychwood în ziua aceea, sub motivul că a fost la derbi. S-ar putea, dar Horton este genul de ucigaș cu sânge rece? Este? Este oare? Tare-aș vrea să știu...

Luke rămase cu privirea ațintită înainte. Fruntea îi era încrețită de gânduri.

Unul din ei trebuie să fie... Nu cred că este Ellsworthy, dar s-ar putea să fie! E cel mai băcător la ochi!

Thomas ar putea să nu fie bănuț de loc – dacă n-ar fi felul cum a murit Humbleby. Septicemia aceea arată clar o crimă medicală! Ar putea să fie Abbot – nu există dovezi așa de multe împotriva lui ca la ceilalți – dar nu știu cum, pot să mi-l închipui în rol.

— Da, i se potrivește, așa cum celorlalți nu li se potrivește. Și ar putea să fie și Horton! Sub papucul soției ani întregi, simțindu-se neînsemnat – da, ar putea să fie! Dar domnișoara Waynfilet nu crede așa, or, ea nu-i femeie proastă și cunoaște locul și oamenii...

Pe cine îl bănuiește ea, pe Abbot sau Thomas? Ar putea să fie unul din cei doi... Dacă aş stârni-o să spună ceva... Care din ei este? Poate am să scot de la ea ceva.

Dar și ea poate să se înșele. Nu există nici o cale pentru a dovedi că are dreptate, așa cum dovedise domnișoara Pinkerton, prin ea însăși. Am nevoie de mai multe dovezi. Dacă ar mai fi un caz, măcar unul, atunci aş ști...

Se opri tresărind.

„Doamne, Dumnezeule! spuse el ținându-și respirația. De fapt, cer... Încă o crimă...”

Capitolul XV.

Comportarea incorectă a unui șofer.

La „Seven Stars”, Luke își sorbea halba, încercând un sentiment de oarecare stânjenală.

Ultima mișcare îi fusese urmărită de o jumătate de duzină de perechi de ochi inexpressivi, iar când intrase în local conversația se oprise brusc. Luke încercă să facă câteva comentarii de interes general, cum ar fi recolta, starea vremii și biletele pentru finalele la fotbal, dar nu căpătă nici un răspuns.

Singurul lucru care-i rămăsese era să facă ochi dulci fetei nostime de după teighea, o brunetă cu obraji roșii, pe care, pe bună dreptate, o socoti domnișoara Lucy Carter.

Avansurile lui fură bine primite. Domnișoara Carter chicoti în consecință și spuse:

— Ei, lăsați, domnule! Știu eu că nu credeți nimic din ce spuneți! Astea s vorbe goale!

Și alte asemenea remarci. Dar se vedea că spunea toate astea mașinal.

Văzând că n-ar mai avea nimic de câștigat dacă ar mai sta, Luke își termină berea și plecă. Merse pe cărare până la puntea aruncată peste râu. Se opri să privească puțin, când o voce tremurată se auzi în spatele lui.

— Aici, domnule, aici a căzut bătrânul Harry.

Luke se întoarse și văzu pe unul din cheflii de mai înainte, unul care fusese deosebit de tăcut auzind subiectul cu recolta, starea vremii și finalele. Era evident că respectivul dorea să se amuze copios abordând un subiect macabru.

— S-a prăbușit în noroi, spuse bătrânul. Direct în noroi, și a rămas acolo cu capul în jos.

— Ciudat că a căzut tocmai aici, spuse Luke.

— Era beat, domnule, spuse săteanul cu vioiciune.

— Da, dar probabil că trecuse de multe ori beat pe acolo și mai înainte de asta.

— Aproape în fiecare seară, spuse celălalt. Harry era întotdeauna cu chef.

— Poate că l-a împins careva, spuse Luke, aruncând vorba la întâmplare.

— S-ar putea, admise săteanul. Dar nu știu cine ar fi putut s-o facă.

— Și-o fi creat câțiva dușmani. Se purta cam grosolan când era beat, nu-i așa?

— A, era o plăcere să-l asculți! Harry nu-și prea alegea vorbele. Dar nimeni n-ar împinge un om care e beat.

Luke nu-i combătu afirmația. Să te folosești de neputința unui bețiv, era un lucru extrem de nedemn. Săteanul rămase cam buimăcit de această idee.

— Ei, spuse Luke într-o doară. A fost o poveste tristă.

— Nu chiar atât de tristă pentru nevastă-sa, spuse bătrânul. Cred că ea și Lucy n-au de ce să fie triste.

— S-ar putea să fie și alții care să se bucure că nu le mai stă în drum. Bătrânul nu era prea sigur.

— Poate, spuse el. Dar Harry nu voia răul nimănui, niciodată.

Cu acest epitaf pentru răposatul domn Carter, se despărțiră.

Luke își îndreaptă pașii spre vechiul Hall. Biblioteca funcționa în cele două camere din față. Luke intră prin spate, deschizând o ușă pe care scria „Muzeu”. Se plimbă de la o vitrină la alta, studiind exponatele care nu erau prea atrăgătoare: niște vase și monede romane. Câteva curiozități din Sudul Pacificului, o podoabă de cap malayesiană.

Diferite zeități indiene „oferite de maiorul Horton”, împreună cu un Buddha uriaș care privea întunecat și o vitrină cu niște mărgelile egiptene cam îndoielnice.

Luke își repetă plimbarea prin sală. Nu era nimeni în apropiere. Urcă încetișor scările. Găsi o cameră cu reviste și ziare, și una plină cu cărți, dar nu de beletristică. Urcă încă un etaj. Aici se aflau camere pline cu ceea ce el numi, „vechituri”. Păsări împăiate, care fuseseră scoase din muzeu pentru că le atacaseră moliile, teancuri de reviste rupte și o cameră ale cărei rafturi erau înțesate de lucrări de beletristică învechite și cărți pentru copii.

Luke se apropie de fereastră. Probabil că aici stătuse Tommy Pierce, fluierând și din când în când frecând vreun geam cu putere, când se auzeau pași în apropiere.

Cineva intrase în cameră. Tommy își arătase zelul – stând aplecat pe jumătate în afara ferestrei și frecând-o cu râvnă.

Și atunci acel cineva se apropiase de el și, în timp ce vorbea, îl împinse brusc.

Luke se întoarse. Coborî scările și rămase câteva clipe în sală. Nimeni nu-l văzuse când intrase. Nimeni nu-l văzuse când urcase scările.

„Oricine ar fi putut să procedeze la fel, își spuse Luke. Nimic mai ușor!”

Auzi pași din direcția bibliotecii. Deoarece era nevinovat și n-avea nimic împotriva să fie văzut, putea să rămână unde era. Dacă n-ar fi vrut să fie văzut, ce simplu ar fi fost să se dea un pas înapoi și să se ascundă în spatele ușii muzeului.

Domnișoara Waynflate ieși din sala bibliotecii, cu un mic teanc de cărți sub braț. Își punea mânușile. Părea fericită și preocupată. Când îl văzu, chipul i se luminează și spuse:

— Ah, domnule Fitzwilliam, ați văzut muzeul? Tare mă tem că nu prea aveți ce vedea. Lordul Whitfield ne-a spus că o să ne aducă niște exponate foarte interesante.

— Într-adevăr?

— Da, ceva modern, știți, la ordinea zilei. Așa cum au în muzeul de știință din Londra. Se gândește la un aeroplan modern, o locomotivă și niște preparate chimice.

— Poate că ar arăta cu totul altfel atunci.

— Da, eu nu cred că un muzeu trebuie să țină numai lucruri vechi, nu-i așa?

— Da, poate că așa e.

— Și pe urmă și niște exponate alimentare – calorii și vitamine – tot felul de lucruri d-astea. Lordul Whitfield ține așa de mult la campania pentru pregătirea fizică.

— Așa spunea mai deunăzi.

— E ceva la ordinea zilei, nu? Lordul Whitfield mi-a povestit cum a vizitat Institutul Wellerman, și a văzut atâția germeni, culturi și bacterii, încât m-a făcut să mă cutremur. Și mi-a povestit de țânțari și boala somnului și ceva despre limbricii ficatului din care tare mă tem că n-am prea înțeles mare lucru.

— Probabil că nici lordul Whitfield n-a înțeles, spuse Luke voios. Pot să pun pariu că a priceput totul pe dos! Dumneavoastră, domnișoară Waynflate, aveți o minte mult mai limpede.

Domnișoara Waynflate răspuse liniștit:

— Ești tare drăguț, domnule Fitzwilliam, dar, zău, femeile nu gândesc niciodată atât de profund ca bărbații.

Luke își înăbuși dorința de a critica cu violență procesul de gândire al lordului Whitfield. Spuse în schimb.

— M-am uitat prin muzeu și apoi m-am urcat la etaj ca să am o priveliște de la ferestrele de sus.

— Adică de unde Tommy..., se cutremură domnișoara Waynflate. E într-adevăr îngrozitor.

— Da, nu e plăcut de loc. Am stat de vorbă cam o oră cu doamna Church, mătușa lui Amy, o femeie așa putea să spun antipatică!

— Bine spus!

— A trebuit să mă port cam aspru, continuă Luke. Cred că își închipuie că sunt un fel de super polițist.

Se opri pentru că observă o schimbare bruscă pe chipul domnișoarei Waynflete.

— Ah, domnule Fitzwilliam, crezi că ai procedat bine?

— De fapt, nu știu. Cred că era un lucru inevitabil. Povestea cu cartea nu prea mergea - nu puteam să scot prea mult de la oameni. A trebuit să-i pun întrebări foarte precise.

Domnișoara Waynflete dădu din cap, dar chipul ei purta aceeași expresie neliniștită.

— Într-un loc ca ăsta, știi, totul se împrăștie cu repeziciune.

— Adică toată lumea o să spună când o să trec pe stradă: „Uite copoiul!” Nu știu dacă acum mai contează. De fapt, aș putea să obțin mai mult în felul ăsta.

— Nu la asta mă gândeam, se grăbi ea să adauge. Voiam să spun, că el va ști. El o să-și dea seama că ești pe urma lui.

Luke spuse rar:

— Cred că da.

— Dar nu crezi că asta-i îngrozitor de periculos? Îngrozitor!

— Adică, înțelese Luke în sfârșit, adică ucigașul va pune ochii pe mine?

— Da.

— Nostim! La asta nu m-am gândit! Cred totuși că aveți dreptate. Ei, s-ar putea ca asta să fie cel mai bun lucru ce se va întâmpla.

Domnișoara Waynflete spuse cu un ton grav:

— Cred că nu-ți dai seama că este... este un om foarte deștept. Și precaut! Și nu uita, are multă experiență, poate mai multă decât știm noi.

— Da, spuse Luke gânditor: Poate că e adevărat.

— Nu-mi place! exclamă domnișoara Waynflete. Zău, chiar sunt cam alarmată!

Luke spuse cu blândețe:

— Nu trebuie să vă faceți griji. Vă asigur că am să fiu foarte prevăzător. Vedeți, am redus posibilitățile cât am putut de mult. Oricum, mi-am format o idee despre cine ar putea fi criminalul! ...

Ea-l privi iscoditor.

Luke se apropie. Își coborî vocea până la șoaptă:

— Domnișoară Waynflete, dacă v-aș întreba pe care dintre doi îl considerați cel mai potrivit - doctorul Thomas sau domnul Abbot - ce-ați răspunde?

— Ah! ... spuse domnișoara Waynflete. Își duse mâna la piept. Se dădu înapoi. Ochii săi, plini de o expresie care îl nedumeri, îi întâlniră pe cei ai lui Luke. Exprimau nerăbdarea și încă ceva de care nu-și dădea precis seama.

Domnișoara Waynflete răspunde:

— Nu pot să spun nimic...

Se întoarse brusc, scoțând un sunet curios, pe jumătate oftat, jumătate un geamăt.

Luke se resemnă.

— Mergeți acasă?
— Nu, trec pe la doamna Humbleby să-i duc cărțile astea. Stă în drum spre conac. Am putea să mergem o bucată împreună.

— Ar fi foarte plăcut, spuse Luke.
Coborâra treptele, ocolind pajiștea satului.
Luke privi în urmă la liniile impunătoare ale casei pe care abia o părăsiseră.

— Probabil că a fost o casă frumoasă pe vremea tatălui dumneavoastră, spuse el.

Domnișoara Waynflete oftă:

— Da, eram cu toții foarte fericiți aici. Sunt tare bucuroasă că nu a fost demolată. Atâtea case vechi au fost dărâmate.

— Știu. Păcat!

— Și zău, cele noi nu sunt la fel de bine construite.

— Și eu mă îndoiesc că vor rezista la fel de bine timpului.

— Dar sigur că cele noi sunt mai comode, cu tot confortul și fără coridoarele reci, care trebuiesc curățate mereu.

Luke aprobă.

Când ajunseră la poarta casei doctorului Humbleby, domnișoara Waynflete ezită și spuse:

— E o seară atât de frumoasă. Dacă nu te superi, aș mai merge o bucată de drum. Îmi place să respir aer curat.

Puțin cam surprins, Luke își exprimă plăcerea politicos. Nici pe departe n-ar fi putut să numească seara aceea frumoasă. Vântul bătea cu putere, scuturând violent frunzele copacilor. Se gândi că în orice clipă poate izbucni o furtună.

Domnișoara Waynflete, totuși, ținându-și pălăria cu o mână, mergea lângă el cu o înfățișare voioasă, vorbind cu mici eforturi.

Mergeau pe o uliță cam singuratică, deoarece de la casa doctorului Humbleby, cel mai scurt drum până la Ashe Manor nu era pe strada principală, ci pe o uliță laterală, ce ducea la una din porțile din spatele clădirii. Poarta aceasta era nu din același fier forjat ca cealaltă, dar era încadrată de doi stâlpi frumoși, fiecare având în vârf câte un ananas uriaș, de culoare roz. De ce tocmai ananași, Luke nu putuse să-și dea seama! Dar se gândi că pentru lordul Whitfield ananașii însemnau probabil distincție și bun gust.

În timp ce se apropiau de poartă, le ajunseră la urechi sunete de voci mânioase. O clipă mai târziu, îl zăriră pe lordul Whitfield înfruntând un tânăr în uniformă de șofer.

— Ești concediat! țipă lordul Whitfield. Auzi? Ești concediat!

— Dacă mi-ați trece cu vederea, domnule, numai de data asta...

— Nu, n-am să-ți trec cu vederea! Mi-ai luat mașina! Mașina mea, și mai mult, ai băut, ai băut, să nu negi! Cred că am explicat clar că nu admit trei lucruri pe moșia mea: unul e beția, altul e imoralitatea și altul impertinența.

Deși omul nu era beat cu adevărat, băuse destul ca să i se dezlege limba. Schimbă tactica.

— Nu admiți asta, și nu admiți ailaltă! Bastardule! Moșia dumitale! Crezi că nu știm cu toții că tatăl dumitale a ținut o prăvălie de ghete? Ne strâmbăm de răs când te vedem, cum te înfoiești pe aici ca un curcan! La urma urmei, cine ești? Ia s-aud! Nu ești mai grozav ca mine, n-ai nici o grijă!

Lordul Whitfield se făcu stacojiu.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Cum îndrăznești?

Tânărul făcu un pas amenințător înainte.

— Dacă n-ai fi un porc infect și îndopat, ți-aș da un pumn în mutră să mă ții minte!

Lordul Whitfield se dădu repede un pas înapoi, se împiedică de o buturugă și căzu.

Luke ieșise din umbră.

— Cară-te de aici, se adresă el cu violență șoferului.

Șoferul reveni la normal. Părea speriat.

— Iertați-mă, domnule. Nu știu ce m-a apucat, zău.

— Cred că de vină sunt paharele alea în plus, spuse Luke.

Îl ajută pe lordul Whitfield să se ridice.

— Scu... scuzați-mă, domnule, se bâlbâi omul.

— O să-ți pară rău Rivers, spuse lordul Whitfield.

Vocea îi tremura de o emoție puternică. Omul ezită o clipă, apoi se îndepărtă cu pași rari.

Lordul Whitfield explodă:

— Formidabilă impertinență! Mie! Să-mi vorbească mie așa! Omul ăsta o s-o pățească urât! N-are pic de respect, pic de idee despre locul său în viață! Când mă gândesc câte fac eu pentru oamenii ăștia - lefuri mari, confort maxim, pensie când se retrag. Ah, nerecunoștința asta, ticăloasa asta de nerecunoștință...

Se îneacă de emoție, apoi o văzu pe domnișoara Waynflete, care stătea tăcută la o parte.

— Tu ești, Honoria? Ah, sunt foarte necăjit că ai asistat la o scenă atât de dezgustătoare. Felul în care a vorbit omul ăsta...

— Mă tem că și-a cam ieșit din fire, domnule Whitfield, spuse domnișoara Waynflete, delicat.

— Era beat, asta e, era beat!

— Puțin cam afumat, spuse Luke.

— Știți ce-a făcut? Ii se adresă lordul Whitfield privindu-i pe rând. Mi-a luat mașina, mașina mea! S-a gândit că n-o să mă întorc așa de repede acasă. Bridget m-a dus cu mașina de două locuri până la Lyne. Iar individul ăsta a avut nerușinarea să plimbe o fată, cred că pe Lucy Carter, cu mașina mea!

Domnișoara Waynflete spuse cu blândețe:

— Un lucru foarte nelalocul lui.

Lordul Whitfield păru puțin mai liniștit.

— Da, nu-i așa?

— Dar sunt sigură că-i pare rău.
— Am eu grijă să-l fac să-i pară rău.
— L-ai concediat, sublinie domnișoara Waynflete.

Lordul Whitfield dădu din cap.

— Individul ăsta o s-o sfârșească prost!

Își îndreptă umerii.

— Honoria, nu vrei să intri puțin în casă să bem un păhărel de sherry?

— Îți mulțumesc, lord Whitfield, dar trebuie să trec pe la doamna

Humbleby, să-i las cărțile astea. Noapte bună, domnule Fitzwilliam. Acum totul e în regulă cu dumneata.

Îi zâmbi dând aprobator din cap și se depărtă în grabă. Luke își ținu respirația în clipa în care o idee bruscă îi trecu prin cap: domnișoara Waynflete semăna cu o doică ce condusesse un copil la o petrecere. Oare era posibil ca ea să-l fi însoțit numai pentru a-l apăra? Ideea i se păru absurdă, dar...

Vocea lordului Whitfield îi curmă firul gândurilor.

— Honoria Waynflete e o femeie foarte destoinică.

— Cred și eu.

Lordul Whitfield își îndreptă pașii spre casă. Mergea destul de bățos, iar cu o mână își freca încet posteriorul.

Brusc chicoti.

— Pe vremuri, acum mulți ani, am fost logodit cu Honoria. Era o fată foarte drăguță, nu așa de uscățivă ca acum. Ce caraghios mi se pare azi. Părinții ei erau oameni de vază de pe aici.

— Într-adevăr?

Lordul Whitfield cugetă cu glas tare:

— Bătrânul colonel Waynflete se ținea tare mândru.

Trebuia să duci mâna la șapcă iute de tot. Ținea de școala veche și era înfumurat ca Lucifer.

Chicoti din nou:

— Când Honoria a anunțat că se va căsători cu mine, parcă ar fi pus paie pe foc. Se considera o radicală, să știi. Privea lucrurile cu multă seriozitate. Lupta pentru înlăturarea diferențelor de clasă. Era o fată foarte serioasă.

— Deci familia a spulberat povestea de iubire?

Lordul Whitfield își frecă nasul.

— Ei, nu chiar. De fapt ne-am cam certat dintr-o pricină precisă. Avea o pasăre, unul dintre canarii ăia nenorociți care sporovăiesc de te înnebunesc. N-am putut să-i sufăr niciodată - a fost o treabă neplăcută, i-am sunit gâtul. Ei, acum nu mai are rost să răscolim ce a fost. Hai să vorbim despre altceva.

Scutură din umeri ca și cum ar fi vrut să alunge o amintire neplăcută.

Apoi spuse brusc:

— Să nu crezi că mi-o va ierta vreodată. Ei, poate, e ceva firesc...

— Cred că v-a și iertat, spuse Luke.

Lordul Whitfield se luminează la chip.

— Crezi? Ce bine mi-ar părea. Știi cât o respect, pe Honoria. E o femeie destoinică și... o doamnă! Lucrul ăsta are și azi importanță. Conduce biblioteca foarte bine.

Privi în sus și schimbă tonul.

— Ei, spuse el. Uite-o pe Bridget.

Capitolul XVI.

Ananasul.

La apropierea lui Bridget, Luke simți cum i se încordează mușchii.

Nu mai vorbiseră între patru ochi din ziua în care jucaseră tenis. Printr-o înțelegere tacită, reciprocă, se evitaseră. O privi pe furiș. Părea provocator de liniștită, distantă și indiferentă. Bridget spuse ușor:

— Începusem să mă întreb ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine, Gordon?

Lordul Whitfield mormăi:

— Am avut de furcă cu cineva. Individul ăla Rivers a avut neobrăzarea să ia Rolls-ul azi după-masă.

— Lăse majesté, spuse Bridget.

— N-are rost să glumești, Bridget. E ceva serios. A plimbat o fată.

— Nu cred că ar fi fost la fel de plăcut dacă s-ar fi plimbat de unul singur!

Lordul Whitfield se îmbătoșă.

— Pe moșia mea nu admit decât o ținută morală și decentă.

— De fapt, nu e imoral să duci la plimbare o fată.

— Este, când e vorba de mașina mea.

— Asta bine înțeles că este mai mult decât neobrăzare! Echivalează cu blasfemie. Dar nu poți să reduci la zero problema sexului, Gordon. Pe cer e lună plină și, de fapt, e vremea nopților de Sânziene.

— Ia te uită, într-adevăr, spuse Luke.

Bridget îl privi iute.

— Am impresia că te interesează.

— Da.

Bridget se întoarse spre lordul Whitfield.

— La „Bells and Motley” au ajuns trei oameni extraordinari. Numărul unu, un om în pantaloni scurți, ochelari și o cămașă de mătase frumoasă de culoarea prunii! Numărul doi, o femeie fără gene, îmbrăcată într-un peplum și sandale și cu o livră de mărgelile egiptene false și asortate. Numărul trei, un bărbat gras într-un costum de culoarea levănțicii și pantofi corespunzători. Bănuiesc că sunt niște prieteni de-ai domnului Ellsworthy! Zvonul circulă că diseară vor avea loc niște vesele evenimente în Poiana Vrăjitoarelor.

Lordul Whitfield se înroși.

— Nu voi permite!

— N-ai ce face, dragă. Poiana Vrăjitorilor este proprietate publică.

— Nu voi permite vânzoleala asta păgână aici! O s-o demasc la rubrica „Scandaluri”.

Se opri, apoi spuse:

— Adu-mi aminte să-mi notez asta și să-l anunț pe Siddely. Mâine trebuie să merg la Londra.

— Campania lordului Whitfield împotriva vrăjitoriei, spuse Bridget zeflemitor. Superstițiile medievale sunt încă în floare în liniștitele sătucuri.

Lordul Whitfield o privi fix, încruntându-se plin de mirare, apoi se întoarse și intră în casă.

Luke spuse amabil:

— Trebuie să-ți joci mai bine rolul, Bridget.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi păcat să-ți pierzi slujba! Suta de mii nu-ți aparține încă. Și nici diamantele și perlele. În locul tău, aș aștepta să se termine ceremonia nupțială ca să-mi exercit darurile sarcastice.

Privirea ei, în care plutea o undă de răceală, o întâlni pe a lui.

— Ești tare grijuliu, dragă Luke. Câtă amabilitate, să pui atâta la inimă viitorul meu.

— Amabilitatea și chibzuință au fost întotdeauna părțile mele tari.

— Nu observasem.

— Nuu?! Mă uimești!

Bridget îndoii frunza unei plante agățătoare. Spuse:

— Ce ai mai făcut azi?

— Ca de obicei. Am făcut pe detectivul.

— Ai obținut vreun rezultat?

— Da și nu, cum spun politicienii. Apropo, aveți vreo unealtă prin casă?

— Cred că da! Ce fel de unelte?

— A, trusa cu scule obișnuite ale unui spărgător. Poate s-ar putea să am nevoie de câteva.

Peste zece minute, Luke alesese ce-i trebuia de pe un raft al bufetului.

— Grămăjoara asta o să-mi fie de folos, spuse el lovindu-și buzunarul în care pusese uneltele.

— Ai de gând să forțezi vreo ușă de intrare?

— Poate.

— Nu prea ești vorbăreț.

— Ei, la urma urmei problema se arată cam încurcată. Sunt într-o situație îngrozitoare. După ciocnirea pe care am avut-o noi sâmbătă, cred că ar trebui s-o șterg de pe aici...

— Așa s-ar cuveni, dacă vrei să te comporti ca un adevărat gentleman.

— Dar deoarece în mod sigur sunt foarte aproape de urma unui maniac ucigaș, sunt mai mult sau mai puțin obligat să rămân. Dacă te poți gândi la vreun motiv plauzibil pe care să-l invoc ca să mă pot muta la „Bells and Motley”, pentru numele lui Dumnezeu, spune-l!

Bridget dădu din cap.

— Nu se face, doar ești verișorul meu. Pe lângă asta, hanul e plin de prietenii domnului Ellsworthy, și nu au decât trei camere de oaspeți...

— Deci sunt obligat să rămân, oricât de neplăcut ar fi pentru tine.

Bridget îi zâmbi dulce.

— Cătuși de puțin. Nu mă dau în lături niciodată, dacă am la îndemână câteva capete de scalpat.

— Asta, spuse Luke, a fost o chestie extrem de murdară. Ce admir eu la tine, Bridget, este că de fapt n-ai nici un pic de milă. Bine, bine. Iubitul respins se va duce acum să se schimbe pentru cină.

Seara trecu fără nici un eveniment. Luke câștigă și mai mult simpatia lordului Whitfield, simulând un interes profund pentru discursul acestuia.

Când intrară în salon, Bridget spuse.

— Voi, bărbații, v-ați lăsat cam mult așteptați.

— Lordul Whitfield a vorbit atât de interesant, încât nici nu știu când a trecut timpul. Mi-a povestit cum a fondat primul ziar.

— Copăceii ăștia roditori, interveni doamna Anstruther, sunt minunați. Ar trebui să încerci să-i pui de-a lungul terasei, Gordon.

Apoi conversația trecu la alte subiecte.

Luke se retrase devreme.

Totuși nu se duse la culcare. Avea alte planuri. Tocmai bătea ora douăsprezece când coborî scările fără zgomot, în teniși trecu prin bibliotecă și se lăsă în jos pe fereastră.

Vântul mai bătea în rafale puternice, urmate de adieri blânde de scurtă durată. Norii traversau cu repeziciune cerul, acoperind luna în așa fel încât întunericul alterna cu strălucitoarea lumină a lunii.

Luke ajunse la locuința domnului Ellsworthy pe un drum ocolit. Simțea nevoia să facă o mică investigație. Era aproape sigur că Ellsworthy și prietenii săi vor fi împreună în acea zi anume. Probabil că noaptea Sânzienelor era un eveniment care merita să fie marcat printr-o ceremonie sau alta. Cât timp se desfășura ceremonia, era o ocazie prielnică să cerceteze locuința domnului Ellsworthy.

Sări câteva ziduri, ajunse în spatele casei, scoase uneltele trebuincioase din buzunar și alese pe cea potrivită. Găsi o fereastră de bucătărie care se preta la eforturile pe care avea de gând să le depună. Câteva clipe mai târziu, împinsese cârligul, ridicase geamul și se săltase înăuntru.

În buzunar avea o lanternă. O folosi cu economie, câteva raze scurte pentru a-i arăta drumul și pentru a nu se împiedica de lucruri.

Într-un sfert de oră se asigură că întreaga casă era goală. Proprietarul era plecat după treburi.

Luke zâmbi satisfăcut și se apucă de lucru. Cotrobăi pe-ndelete și cu precizie fiecare colțișor și firidă. Într-un sertar încuiat, sub două sau trei schițe inofensive în acuarelă, dădu de câteva eforturi artistice care îl făcură să ridice din sprâncene și să fluiera. Corespondența domnului Ellsworthy era nesemnificativă, dar câteva din cărțile lui – cele înghesuite în spatele dulapului – meritau o atenție deosebită.

În afară de ele, Luke mai adunase trei frânturi de informații care, deși mărunte, erau totuși sugestive. Prima era o însemnare la repezeală făcută cu creionul într-un carnețel. „De aranjat Tommy Pierce” – dar fiind cu câteva zile înainte de a muri băiatul. Cealaltă era o schiță în creion a lui Amy Gibbs peste fața căreia era trasă cu furie o linie roșie. Cea de a treia era o sticlă cu sirop

de tuse. Separat, niciunul din lucrurile acestea nu erau concludente într-un fel, dar luate împreună puteau fi considerate ca fiind încurajatoare.

Luke tocmai făcea ordine, aranjând ultimele amănunte și punând lucrurile la loc, când brusc rămase încordat și stinse lanterna.

Auzise cheia în broasca de la o ușă laterală.

Se duse până la ușa camerei în care se găsea și privi printr-o crăpătură. Speră că, dacă era Ellsworthy, se va duce direct sus.

Ușa laterală se deschise și Ellsworthy păși înăuntru, aprinzând lumina din hol.

Luke îi văzu fața în timp ce trecea prin hol și își ținu respirația.

Era de nerecunoscut. Avea spume la gură, ochii îi străluceau de o exaltare nebunească, ciudată, în timp ce sălta prin hol cu pași mici de dansator.

Dar ce-l făcu pe Luke să-și țină răsuflarea fu priveliștea mâinilor lui Ellsworthy. Erau colorate într-un roșu cafeniu – culoarea sângelui uscat...

Dispăru pe scări. O clipă mai târziu, lumina din hol se stinse.

Luke mai așteptă puțin, apoi se strecură afară din hol cu precauție, ajunse în bucătărie și sări pe geam.

Privi casa, dar era întunecată și tăcută.

Respiră adânc.

— Doamne, iartă-mă, spuse el, tipul ăsta e nebun de-a binelea! Mă întreb de ce e în stare? Puteam să jur că avea sânge pe mâini.

Dădu ocol satului și se întoarse la Ashe Manor. Tocmai străbătea ulița lăaturalnică, când brusc auzi un foșnet de frunze care-l făcu să se întoarcă.

— Cine-i acolo?

O siluetă înaltă, învăluită într-o pelerină întunecată ieși din umbra unui copac. Părea atât de nepământească, încât Luke simți cum îi bate puțin inima. Apoi recunoscu chipul prelung și palid de sub glugă.

— Bridget? Ce m-ai speriat!

Îi răspunse tăios:

— Unde ai fost? Te-am văzut când ai plecat.

— Și m-ai urmărit?

— Nu. Ajunseseși prea departe. Te-am așteptat să te întorci.

— Ai făcut o mare prostie, mormăi Luke.

Bridget puse din nou întrebarea nerăbdătoare.

— Unde-ai fost?

Îi răspunse bine dispus:

— Am dat o raită pe la domnul Ellsworthy!

Bridget își ținu respirația.

— Ai găsit... ceva?

— Nu știu. În orice caz am aflat mai multe acum despre măgarul ăsta, gusturile lui pornografice și toate celelalte; am găsit și trei lucruri care pot fi sugestive.

Bridget ascultă cu atenție în timp ce el îi povesti rezultatul cercetărilor întreprinse.

— Totuși sunt niște dovezi foarte slabe, termină el. Dar, Bridget, când să plec, a apărut Ellsworthy. Și ascultă la mine, omul ăsta e nebun de legat!

— Vorbești serios?

— I-am văzut mutra... era de nedescris! Dumnezeu știe ce-a făcut! Era într-o stare de delir și avea mâinile mânjite. Pot să jur că era sânge.

Bridget se cutremură.

— Oribil..., murmură ea.

Luke spuse iritat:

— N-ar fi trebuit să ieși singură, Bridget. A fost o nebunie din partea ta. Ar fi putut să-ți dea cineva cu ceva în cap.

Bridget râse slab.

— Cred că asta îți se poate aplica și ție, dragul meu.

— Eu știu să-mi port de grijă singur.

— Și eu la fel. N-aș putea să zic că soarta nu m-a pus la încercare.

Se stârni o rafală tăioasă de vânt. Luke spuse brusc:

— Scoate-ți gluga.

— De ce?

Cu o mișcare neașteptată, Luke îi trase pelerina. Vântul îi zburătăci părul, ridicându-i-l în creștet. Bridget îl privi nemișcată, respirând iute.

Luke spuse:

— Într-adevăr, îți lipsește coada de mătură, Bridget. Așa te-am văzut prima dată.

O mai privi o clipă și spuse:

— Ești un diavol fără inimă. Cu un oftat adânc și zbuciumat, îi aruncă pelerina înapoi.

— Uite, puneți-o! Hai să mergem acasă.

— Așteaptă...

— De ce?

Se apropie de el. Vorbea cu o voce joasă, aproape fără să respire.

— Pentru că am să-ți spun ceva; de fapt, ăsta e unul din motivele pentru care te-am așteptat aici, în afara conacului. Vreau să-ți spun înainte de a intra... pe domeniul lui Gordon.

— Ei?

Bridget râse scurt și cu puțină amărăciune.

— A, e foarte simplu. Ai câștigat, Luke. Asta-i tot.

Luke spuse iute:

— Cum adică?

— Adică am renunțat la ideea de a deveni doamna Whitfield.

Luke se dădu un pas mai aproape.

— Adevărat? Întrebă el.

— Da, Luke.

— Și ai să te căsătorești cu mine?

— Da.

— De ce oare?

— Nu știu. Îmi arunci în față niște lucruri drăcești... iar eu am impresia că îmi plac...

O luă în brațe și o sărută. Îi spuse:

— Lumea e nebună

— Ești fericit, Luke?

— Nu în mod special.

— Crezi că ai să fi vreodată fericit cu mine?

— Nu știu. Am să risc.

— Da...și eu simt la fel...

— Suntem cam ciudați în privință asta, iubito! Hai să mergem. Poate ne revenim mâine dimineață.

— Da... te cutremuri când te gândești ce i se poate întâmpla unui om...

Se uită în jos și brusc îl făcu să se oprească. Luke... Luke... ce-i asta?

Luna ieșise din nori. Luke privi în jos către o masă informă pe care Bridget o arăta cu vârful tremurat al pantofului.

Cu un strigăt de uimire, Luke își eliberă brațul și îngenunche. Privirea lui trecu de la masa informă la stâlpul porții. Ananasul dispăruse.

În cele din urmă se ridică. Bridget stătea cu mâinile apăsate pe buze.

Luke spuse:

— E Rivers, șoferul. E mort...

— Porcăria aia de piatră... de mult timp nu se mai ținea bine... cred că i-a căzut în cap!

Luke dădu din cap.

— Vântul n-ar fi putut face așa ceva. Aha! Deci așa a vrut să arate... așa a vrut să pară. Un alt accident! Dar nu e decât o simulare. Din nou a lovit ucigașul...)

— Nu, nu, Luke.

— Îți spun eu că asta e. Știi ce-am simțit când i-am pus mâna la ceafa? Pe lângă ceva lipicios... fire de nisip. Aici nu-i pic de nisip. Ascultă Bridget, cineva a stat aici și l-a izbit în cap când ieșea pe poarta din spate. Apoi l-a așezat aici și a rostogolit pietroiul ăla în formă de ananas deasupra lui.

Bridget spuse slab:

— Luke... ai sânge... pe mâini...

Luke spuse întunecat:

— Pe mâinile altcuiva a fost sânge. Știi ce mă gândeam astăzi după-amiază... că dacă ar mai fi o crimă, am ști cu precizie. Și știm! Ellsworthy! A fost plecat azi noapte și s-a întors cu sânge pe mâini, țopăind și săltând ca un nebun... beat și cu o expresie de maniac ucigaș...

Privind în jos, Bridget se cutremură și spuse cu voce joasă:

— Bietul Rivers...

Luke zise cu compătimire:

— Da sărmanul. A avut un ghinion grozav! Dar ăsta va fi ultimul, Bridget! Acum știm, o să punem mâna pe el!

O văzu clătinându-se și din doi pași o prinse în brațe.

Bridget îi spuse cu o voce de copil:

— Luke, mi-e frică...

Îi răspunse:

— S-a terminat, iubito. S-a terminat...

Bridget murmură:

— Fii bun cu mine, te rog. Am suferit mult de tot.

Îi răspunde:

— Am suferit mult unul din pricina celuilalt. N-o să se mai întâmple.

Capitolul XVII.

Lordul Whitfield vorbește.

Doctorul Thomas îl privi pe Luke de după biroul său din cabinet.

— Remarcabil, spuse el, remarcabil! Chiar vorbești serios, domnule Fitzwilliam?

— Absolut. Sunt convins că Ellsworthy este un maniac periculos.

— Nu i-am dat prea mare atenție. Afirm totuși că s-ar putea să fie o persoană anormală.

— Eu aș merge chiar mai departe, spuse Luke întunecat.

— Chiar credeți că omul ăsta, Rivers, a fost ucis?

— Da, ați observat firele de nisip de pe rană?

— După cum mi-ați spus, le-am căutat. Trebuie să recunosc că ați avut dreptate.

— Atunci e clar, nu-i așa - accidentul a fost simulat și omul a fost omorât printr-o lovitură cu un sac de nisip, sau cel puțin a fost amețit.

— Nu neapărat.

— Cum adică?

Doctorul Thomas se lăsă pe spate și-și împreună degetele.

— Să presupunem că omul ăsta, Rivers, a stat culcat ziua într-o groapă cu nisip, sunt multe pe aici. Asta ar explica firele de nisip de pe păr.

— Ascultați aici ce vă spun, omul ăsta a fost ucis!

— Puteți să-mi spuneți ce vreți, răspunde doctorul Thomas sec, dar asta nu dovedește nimic.

Luke își stăpâni exasperarea.

— Am impresia că nu credeți o vorbă din tot ce v-am spus.

Doctorul Thomas zâmbi, un zâmbet blajin și plin de superioritate.

— Trebuie să recunoașteți, domnule Fitzwilliam, că este o poveste destul de neobișnuită. Afirmăm că omul ăsta - Ellsworthy - a ucis o servitoare, un băiețel, un cârciumar bețiv, pe colegul meu și, în cele din urmă, pe omul ăsta, Rivers.

— Și nu credeți?

Doctorul Thomas dădu din umeri.

— Cunosc câte ceva din cazul lui Humbleby. Mi se pare în afară de orice discuție bănuiala că Ellsworthy i-ar fi provocat moartea și nu pot să cred într-adevăr să aveți vreo dovadă că a procedat în felul ăsta.

— Nu știu cum a reușit, mărturisi Luke, dar totul se lega în povestea domnișoarei Pinkerton.

— Și aici din nou susțineți că Ellsworthy a urmărit-o la Londra și a dat cu mașina peste ea. Din nou n-aveți nici o urmă de dovadă că așa s-a întâmplat! Totul... e așa de... ireal.

Luke spuse tăios:

— Acum că știu unde mă aflu, o să trebuiască să găsesc dovezi. Măine mă duc la Londra, la un vechi prieten. Am văzut în ziar că acum două zile a fost numit ajutor de șef de poliție. Mă cunoaște și va asculta ce vreau să-i spun. De un singur lucru sunt sigur: va ordona să se facă anchetă serioasă, nu glumă.

Doctorul Thomas își mângâie bărbia gânditor.

— Ei, fără îndoială că asta e cel mai bun lucru de făcut. Dacă se dovedește că v-ați înșelat...

Luke îl întrerupse.

— Chiar nu credeți nici un cuvânt din toate astea?

— Să cred că-i vorba de crime în serie? Doctorul Thomas ridică din sprâncene. Ca să fiu sincer, domnule Fitzwilliam, nu cred. Povestea e prea fantastică.

— Fantastică, poate. Dar se leagă. Trebuie să recunoașteți că se leagă. Din moment ce acceptați povestea domnișoarei Pinkerton ca adevărată.

Doctorul Thomas scutură din cap. Schiță un zâmbet ușor.

— Dacă ați cunoaște câteva din fetele astea bătrâne, așa cum le cunosc eu..., murmură el.

Luke se ridică, încercând să-și înfrâneze enervarea.

— Oricum, vi se potrivește numele, spuse el. Toma necredinciosul.

Thomas răspunse bine dispus:

— Dați-mi niște dovezi, dragul meu. Asta-i tot ce vă cer. Nu numai vorbe goale, care n-au nici o bază în afară de ce și-a închipuit că a văzut o bătrânică.

— Ce-și închipuie bătrânicile că văd este foarte adesea adevărat. Mătușa Mildred era extrem de ciudată! Ați avut vreo mătușă, domnule Thomas?

— Hmm... nu.

— O greșală, spuse Luke. Toată lumea ar trebui să aibă mătuși. Ele ilustrează triumful ghicitului asupra logicii. Mătușilor li s-a rezervat posibilitatea să știe că domnul A. este un ticălos pentru că seamănă cu un majordom necinstit pe care l-au avut pe vremuri. Alții spun, foarte logic, de altfel, că un om respectabil cum este domnul A. nu poate fi un netrebnic. Bătrânele însă nu greșesc niciodată.

Doctorul Thomas zâmbi din nou cu superioritate.

Luke spuse, simțind că-l apucă iar exasperarea:

— Nu-ți dai seama că eu sunt polițist? Nu sunt numai un simplu amator?

Doctorul Thomas zâmbi și murmură:

— În Strâmtoarea Mayang!

— Crima e tot crimă chiar și în Strâmtoarea Mayang.

— Desigur... desigur.

Luke plecă din cabinetul doctorului Thomas într-o stare de nervi îngrozitoare.

Se alătură lui Bridget, care-i spuse:

— Ei, cum te-ai descurcat?

— Nu m-a crezut. Lucru care, dacă stai să te gândești, nu e de mirare. E o poveste incredibilă, fără nici o dovadă. Doctorul Thomas este categoric genul de om care nu-și poate închipui șase lucruri imposibile înainte de micul dejun!

— Oare te va crede cineva?

— Probabil că nu, dar când am să ajung mâine la amicul Billy Bones, se va pune totul pe roate. O să-l ia și o să-l scuture pe amicul ăsta pletos de Ellsworthy, și în cele din urmă trebuie să ajungă la un rezultat oarecare.

Bridget spuse gânditoare:

— Am dat cam mult cărțile pe față, nu-i așa?

— A trebuit. Nu putem, pur și simplu nu putem să ne permitem să se înfăptuiască și alte crime.

Bridget se cutremură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Luke, ai grijă.

— Am să am grijă. Iar tu să nu mergi pe lângă porțile cu ananași pe ele, evită noaptea pădurea singuratică, veghează asupra mâncării și băuturii. Cunosc toate ițele.

— E un sentiment îngrozitor să știi că ești un om urmărit.

— Atâta timp cât tu nu ești o femeie urmărită, iubito...

— Poate sunt.

— Nu cred. Dar n-am de gând să risc. Veghez asupra ta ca un înger păzitor de modă veche.

— Crezi că are vreun rost să anunțăm și poliția de aici?

Luke stătu o clipă de gânduri.

— Nu, nu cred... mai bine mergem direct la Scotland Yard.

Bridget murmură:

— Așa s-a gândit și domnișoara Pinkerton.

— Da, dar eu mă voi feri de necazuri.

Bridget spuse:

— Știu ce o să fac mâine. Am să-l fac pe Gordon să meargă la prăvălia brutei aceleia să cumpere câte ceva.

— După ce te-ai asigurat că domnul Ellsworthy nu mă pândește pe treptele de la Whitehall?

— Exact.

Luke spuse ușor încurcat:

— În ceea ce-l privește pe Whitfield...

Bridget spuse repede:

— Să lăsăm până te întorci mâine. Atunci o să-i spunem.

— Crezi că o să fie copleșit?

— Ei...

Bridget se gândi.

— O să se enerveze.

— Să se enerveze? Ei drăcie. Oare nu o iei cam prea ușor?

— Nu. Pentru că, vezi, lui Gordon nu-i place să fie enervat! Îl întoarce pe dos!

Luke spuse grav:

— Nu mă simt prea bine, când mă gândesc la asta. Ideea îi rămase vie în minte până seara, când se pregăti să-l asculte pentru a douăzecea oară pe lordul Whitfield vorbindu-i despre lordul Whitfield. Recunoștea că era o ticăloșie să stai în casa unui om și să-i furi logodnica. Simțea totuși că o găgăuță mărunță, burduhănoasă, afectată și semeță cum era lordul Whitfield, n-ar fi trebuit să aspire niciodată la Bridget!

Dar conștiința îl muștra într-atât, încât ascultă cu o doză dublă de atenție încordată și rezultatul făcu o impresie total favorabilă asupra gazdei.

Lordul Whitfield era foarte bine dispus în seara asta. Moartea fostului șofer păruse că mai degrabă îl bucurase decât îl întristase.

— I-am spus eu individului ăla că o să sfârșească prost, croncăni el, ridicând un pahar de porto în lumină și privind prin el. N-ai auzit, aseară?

— Da, într-adevăr.

— Și vezi că am avut dreptate? E uluitor cât de des am dreptate.

— Trebuie să fie minunat pentru dumneavoastră.

— Am avut o viață splendidă, da o viață splendidă! Drumul mi s-a întins neted înaintea mea. Întotdeauna am crezut și m-am încrezut în Providență. Asta e secretul, Fitzwilliam, ăsta e secretul.

— Da?

— Sunt un om religios. Cred în bine și în rău, și în justiția eternă. Există așa ceva - justiția eternă, Fitzwilliam, să nu te îndoiești.

— Și eu cred în justiție, spuse Luke.

Lordul Whitfield, ca de obicei, nu manifestă vreun interes pentru credințele altora.

— Fă dreptate Creatorului tău și Creatorul tău va face dreptate pentru tine. Am fost întotdeauna un om drept. Am fost de partea carității, iar banii mi i-am câștigat cinstit. Nu datorez nimic nimănui. Stau singur pe picioarele mele. Îți amintești în Biblie cum patriarhii prosperau, li se înmulțeau mereu cirezile și turmele, iar dușmanii lor erau doborâți!

Luke își înăbuși un căscat și spuse:

— Într-adevăr.

— E remarcabil, absolut remarcabil, spuse lordul Whitfield, felul în care sunt doborâți dușmanii unui om drept. Uite, ieri, de exemplu, individul ăla m-a insultat - chiar a mers atât de departe încât a încercat să ridice mâna împotriva mea. Și ce s-a întâmplat? Unde este el azi?

Făcu o pauză retorică și apoi răspunse tot el cu o voce impresionantă:

— Mort! Lovit de mânia cerească!

Deschizând puțin ochii, Luke spuse:

— O pedeapsă destul de aspră poate, pentru câteva vorbe pripite rostite după un pahar în plus.

Lordul Whitfield dădu din cap.

— Întotdeauna se întâmplă așa. Răsplata vine iute și îngrozitor. Am dovezi certe în această privință. Ți-aduci aminte de copiii care au râs de Eliseu, cum au venit urșii și i-au mâncat? Așa se întâmplă, Fitzwilliam.

— Întotdeauna am socotit că a fost un act de răzbunare inutil.

— Nu, nu. Privești greșit lucrurile. Eliseu era un sfânt mare. Nu era permis ca cei care râd de el să mai trăiască! Înțeleg asta din proprie experiență.

Luke îl privi nedumerit.

Lordul Whitfield coborî vocea.

— Nici eu n-am crezut la început. Dar de fiecare dată s-a întâmplat la fel! Dușmanii și defăimătorii mei au fost doborâți și exterminați.

— Exterminați?

Lordul Whitfield aprobă ușor din cap și-și sorbi paharul cu porto.

— Rând pe rând. Un caz la fel ca al lui Eliseu - un băiețel. Am dat peste el în grădină - era angajatul meu pe atunci. Știi ce făcea? Mă imita! Pe mine! Râdea de mine! Țopăia încoace și încolo, și oamenii se uitau la el. Își bătea joc de mine, pe propria mea moșie! Știi ce i s-a întâmplat? Nici peste zece zile a căzut de la o fereastră și a murit!

Și pe urmă a fost ticălosul de Carter - un bețivan cu gura spurcată. A venit aici și m-a insultat. Ce i s-a întâmplat? Peste o săptămână a murit - s-a înecat în noroi. Pe urmă a fost o servitoare. A ridicat vocea la mine și m-a înjurat. Pedepsa a venit curând. A băut otravă din greșală! Și aș putea să-ți spun mai multe. Humbleby a îndrăznit să mi se împotrivescă în planul de canalizare. Și a murit de septicemie. Ah, de multă vreme se-ntâmplă asta. Doamna Horton, de exemplu, a fost nepermis de grosolană cu mine, n-a trecut mult și s-a dus...

Se opri și, plecându-se înainte, îi dădu carafa cu porto lui Luke.

— Da, spuse el. Au murit cu toții. Uluiitor, nu-i așa?

Luke se holbă la el. O bănuială incredibilă îi răsări în minte! Îl privi cu alți ochi pe omulețul rotofei din fruntea mesei, care dădea blând din cap și ai cărui ochi ușor bulbucăți îi întâlneau pe ai lui Luke cu un zâmbet de nepăsare.

Luke trecu rapid în revistă amănunte desperate. Își aminti de maiorul Horton care spunea: „Lordul Whitfield a fost foarte drăguț. A trimis struguri și piersici din sera sa personală”. Lordul Whitfield fusese cel care îi dăduse voie atât de blajin lui Tommy Pierce să fie angajat la spălatul geamurilor din bibliotecă. Lordul Whitfield făcuse o vizită la Institutul Wellerman Kreutz cu seruri și culturi de germeni puțin înainte de moartea doctorului Humbleby. Totul arăta clar o singură direcție, și el, prostul, care nici măcar nu bănuise...

Lordul Whitfield zâmbea încă. Un zâmbet fericit. Dădu ușor din cap către Luke.

— Toți mor..., spuse lordul Whitfield.

Capitolul XVIII.

Consultări la Londra.

Sir William Ossington, cunoscut prietenilor intimi de altădată drept Billy Bones, își primi amicul neîncrezător.

— N-ai văzut destule crime în Mayang? Întrebă el pe un ton plângăreț. A trebuit să te întorci acasă să lucrezi și pentru noi?

— În Mayang, crima nu se săvârșește în serie, spuse Luke. Acum sunt pe urmele unuia care a săvârșit cel puțin vreo jumătate de duzină de crime și a izbutit s-o facă fără să stârnească nici umbră de bănuială!

Sir William oftă.

— Se întâmplă. Ce specialitate are, omoară soții?

— Nu e genul. De fapt, încă n-a ajuns la concluzia că este Dumnezeu Atotputernic, dar curând va crede și asta.

— E nebun?

— A, fără discuție, așa spune.

— Aha, dar probabil legal nu este nebun. Există o diferență, știi?

— Cred că e conștient de natura și consecințele faptelor sale, spuse

Luke.

— Exact, spuse Billy Bones.

— Ei, să nu ne cramponăm acum de subtilități juridice, încă n-am ajuns la faza asta. Poate nici nu vom ajunge. Ce vreau de la tine bătrâne sunt câteva fapte. În ziua derbiului, între cinci și șase după-amiază, a avut loc un accident pe stradă. O bătrână a fost călcată pe Whitehall de o mașină care n-a oprit. O chema Lavinia Pinkerton. Aș vrea să scormonești toate amănuntele cu privire la asta.

Sir William oftă...

— Ți le procur imediat. N-o să dureze mai mult de douăzeci de minute.

Se țin de cuvânt. În mai puțin decât spusese, Luke vorbea cu ofițerul de poliție care fusese însărcinat cu problema respectivă.

— Da, domnule, îmi amintesc amănuntele. Cele mai multe mi le-am notat aici.

Îi arată foaia pe care o studia Luke.

— S-a făcut anchetă. Procurorul a fost domnul Satchervrell. Șoferul mașinii a fost găsit vinovat.

— I-ați dat de urmă?

— Nu, domnule.

— Ce fel de mașină era?

— Aproape sigur că era un Rolls - o mașină mare, condusă de un bărbat în uniformă de șofer. Toți martorii sunt de acord asupra acestui punct. Cei mai mulți știu să deosebească un Rolls de alte mașini.

— N-ai numărul?

— Nu, din nefericire nimeni nu s-a gândit să-l rețină. Am notat numărul FZX 4498, dar era greșit, o femeie îl reținuse și-l amintise altele care mi l-a dat. Nu știu dacă a doua femeie l-a reținut greșit, dar, oricum, n-a fost bun.

Luke întrebă iute:

— De unde știi că nu era bun?

Tânărul ofițer zâmbi.

— FZX 4498 este numărul de la mașina lordului Whitfield. La ora aceea mașina stătea în fața casei Boomington și șoferul își lua ceaiul. Avea un alibi perfect, nu era amestecat, iar mașina n-a plecat din fața clădirii până la șase și jumătate, când a ieșit lordul.

— Înțeleg, spuse Luke.

— Așa se întâmplă domnule, oftă omul, jumătate din martori au dispărut până să vină sergentul să ia semnalmente.

Sir William aprobă din cap.

— Am presupus că numărul semăna numai cu FZX 4498, probabil începea cu doi de 4. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putință, dar n-am dat de urma mașinii. Am cercetat câteva numere asemănătoare, dar toți au fost în măsură să ne dea niște alibiuri satisfăcătoare.

Sir William îl privi pe Luke întrebător.

Luke dădu din cap. Sir William spuse ofițerului:

— Mulțumesc Bonner, poți să pleci.

Când omul ieși, Billy Bones își privi prietenul întrebător.

— Ce zici de asta, Fitz?

Luke suspină.

— Totul se potrivește. Lavinia Pinkerton venea să spargă buba - să spună celor isteți de la Scotland Yard ce știa despre odiosul asasin. Nu știu dacă i-ați fi dat ascultare; probabil că nu...

— Poate că da, spuse sir William; lucrurile ne parvin și pe calea asta - din auzite și bârfe - și nu le nesocotim total, te asigur.

— La asta s-a gândit și criminalul. N-avea de gând să riște. A lichidat-o pe Lavinia Pinkerton și deși una din femei a fost destul de isteță să-i rețină numărul, nimeni n-a crezut-o.

Billy Bones se foi pe scaun.

— Doar nu vrei să spui că...

— Ba da. Pun pariu pe orice că lordul Whitfield a ucis-o. Nu știu cum a reușit. Șoferul se duse să bea ceaiul, într-un fel sau altul, presupun că s-a strecurat deghizat în haine de șofer cu șapca pe cap. El e criminalul, Billy!

— Imposibil!

— Cătuși de puțin. Lordul Whitfield a comis cel puțin șapte crime de care eu știu precis și altele.

— Imposibil, spuse sir William din nou.

— Dragă prietene, pur și simplu s-a lăudat cu ele aseară, în fața mea!

— Deci, e nebun

— Da, e nebun, dar e un diavol viclean. Vei fi silit să procedezi cu precauție. Nu trebuie să știe că e bănuț.

— De necrezut!

— Dar adevărat!

Luke puse mâna pe umărul prietenului.

— Ascultă, Billy, bătrâne, trebuie să acționăm imediat. Iată faptele!

Cei doi bărbați vorbiră mult timp foarte serios.

A doua zi, Luke se reîntoarse la Wychwood. Porni cu mașina devreme, dimineața. Ar fi putut să se reîntoarcă cu o seară înainte, dar simțise o silă puternică, gândindu-se că va trebui să doarmă sub acoperișul lordului Whitfield sau să accepte ospitalitatea lui, având în vedere împrejurările în care se găseau.

Când ajunse la Wychwood, trase mașina în fața casei domnișoarei Waynflete. Servitoarea care deschise ușa se holbă la el uluită, dar îl conduse în micuța sufragerie unde domnișoara Waynflete își lua micul dejun.

Se ridică să-l întâmpine, puțin surprinsă.

Luke nu pierdu timpul.

— Trebuie să-mi cer scuze că am dat buzna aici la ora asta.

Privi în jur. Servitoarea ieșise din cameră, închizând ușa. Am să vă pun o întrebare, domnișoară Waynflate. Este ceva personal, dar cred că o să mă iertați.

— Te rog, întreabă-mă orice. Sunt sigură că ai motive serioase.

— Vă mulțumesc.

Se opri.

— Aș vrea să vă întreb motivul exact pentru care ați rupt logodna cu lordul Whitfield, pe vremuri.

Domnișoara Waynflate nu se așteptase la așa ceva. Obrajii i se colorară și-și duse mâna la piept.

— Ți-a spus ceva?

Luke răspunse: Mi-a spus că a fost vorba de o pasăre, o pasăre căreia i s-a sucit gâtul...

— A spus el asta?

Vocea îi era întrebătoare.

— A recunoscut? Extraordinar!

— Vreți să-mi spuneți, vă rog!

— Da, am să-ți spun. Dar, te rog să nu-i pomenești nimic lui Gordon, niciodată. Acum a trecut totul, s-a terminat, n-aș vrea să mai răscolesc trecutul.

Îl privi rugătoare.

Luke dădu din cap.

— Mă interesează numai pentru satisfacția mea personală, spuse el. N-am să repet ce-mi spuneți.

— Îți mulțumesc. Își revenise. Vocea nu-i mai tremura, când continuă să vorbească. Lucrurile s-au petrecut așa. Aveam un canar mititel, țineam foarte mult la el, poate chiar prea mult, știi cum erau fetele pe vremuri. Eram în stare să fac orice pentru păsăruica aceea. Acum îmi dau seama că lucrul ăsta putea să fie supărător pentru un bărbat.

— Da, spuse Luke, când ea tăcu.

— Gordon era gelos pe pasăre. Mi-a spus într-o zi foarte iritat. „Cred că ții mai mult la pasărea asta decât la mine?” Iar eu, cu felul prostesc de a se purta al fetelor de atunci, am râs, am ridicat pasărea pe deget și am spus ceva de genul ăsta: „Sigur că te iubesc, păsăruică dragă, mai mult decât pe băiatul ăsta prostuț! Sigur că da!” Atunci. – ah, a fost îngrozitor – Gordon mi-a smuls pasărea și i-a sucit gâtul. Mi-a provocat un asemenea șoc, că n-am să-l uit niciodată!

Chipul i se făcu foarte palid.

— Și ați rupt deci logodna? spuse Luke.

— Da. Nu mai aveam aceleași sentimente după aceea. Știți, domnule Fitzwilliam..., ezită ea. Nu era vorba de fapta în sine... asta ar fi putut s-o facă dintr-o criză de gelozie și furie, dar aveam sentimentul îngrozitor că îi făcea plăcere s-o facă... Asta m-a speriat.

— Deci chiar mai de mult..., murmură Luke. Chiar din zilele acelea...

Îi puse o mână pe braț.

— Domnule Fitzwilliam...

Luke îi întâlnește cu gravitate privirea rugătoare și speriată.

— Lordul Whitfield a comis toate crimele! spuse el. Ați știut de mult, nu-i așa?

Ea scutură din cap cu putere.

— N-am știut! Dacă știam, atunci – atunci sigur că aș fi vorbit... Nu, mi-a fost teamă.

— Și totuși nu mi-ați făcut nici o aluzie?

Își strânse mâinile, îndurerată brusc.

— Cum aș fi putut? Cum aș fi putut? Pe vremuri l-am îndrăgit...

— Da, spuse Luke cu blândețe. Înțeleg.

Domnișoara Waynflete se întoarse, scotoci în geantă și, o clipă, își tamponă ochii cu o batistă mică de dantelă. Apoi se întoarse din nou cu ochii zvântați, demnă și liniștită.

— Mă bucur foarte mult că Bridget a rupt logodna. O să se căsătorească cu dumneata nu-i așa?

— Da.

— E mult mai potrivit, spuse domnișoara Waynflete destul de înțepată.

Luke nu putu să nu zâmbească puțin. Dar chipul domnișoarei Waynflete deveni grav și neliniștit. Se plecă înainte și-i puse încă o dată mâna pe braț.

— Dar ai grijă, spuse ea. Amândoi trebuie să fiți foarte atenți.

— Adică... În privința lordului Whitfield?

— Da. Ar fi mai bine să nu-i spui.

Luke se încruntă.

— Cred că nici unuia din noi nu-i face plăcere ideea asta.

— Ah! ce contează? Am impresia că nu-ți dai seama că e nebun...

nebun. N-o să stea cu mâinile în sân... nici o clipă! Dacă i se întâmplă ceva lui Bridget...

— N-o să i se întâmple nimic!

— Da, știu... dar dă-ți seama că nu te poți pune cu el! E îngrozitor de viclan! Ia-o de aici imediat... este unica speranță. Convinge-o să plece din țară! Mai bine plecați din țară.

Luke spuse rar:

— Ar fi poate la fel de bine să plece numai ea. Eu voi rămâne.

— Mi-era teamă că ai să spui așa. Dar, oricum trimite-o de aici. Imediat, bagă de seamă!

Luke aprobă din cap încet.

— Cred că aveți dreptate.

— Știu că am dreptate! Du-o de aici... până nu e prea târziu.

Capitolul XIX.

Ruperea logodnei.

Bridget auzi mașina lui Luke. Îi ieși în întâmpinare pe trepte. I se adresă direct:

— I-am spus!

— Ce anume? Luke fusese luat pe nepregătite. Nemulțumirea lui era atât de evidentă că Bridget observă imediat.

— Luke, ce s-a întâmpla? Pari foarte tulburat.

Îi răspunse încet:

— Mă gândeam că ne înțelesesem să așteptăm până mă întorc.

— Știu, dar m-am gândit că e mai bine să termin o dată. Făcea planuri de căsătorie, luna de miere și alte lucruri d-astea. Pur și simplu a trebuit să-i spun.

Adăugă, cu o nuanță de reproș în glas:

— Era singurul lucru decent pe care trebuie să-l fac.

Îi dădu dreptate.

— Din punctul tău de vedere, da, da, înțeleg.

— Cred că din toate punctele de vedere!

— Câteodată nu-ți poți permite să faci ceea ce trebuie.

— Ce vrei să spui, Luke?

Luke făcu un gest de nerăbdare.

— Nu pot să-ți spun acum și aici. Cum a reacționat Whitfield?

Bridget îi răspunse rar:

— Extraordinar de bine. Chiar extraordinar de bine. Mi-a fost rușine.

Tare mă tem, Luke, că l-am subestimat pe Gordon, numai pentru că este cam afectat și câteodată îngâmfat. Cred într-adevăr că este chiar..., ei..., un omuleț mare.

Luke dădu din cap.

— Da, poate este un om mare, în anumite privințe pe care nu le-am bănuțit. Ascultă bine Bridget. Trebuie să pleci de aici cât mai repede cu putință.

— Sigur, azi împachetez și plec. Poți să mă duci cu mașina în oraș. Presupun că putem să mergem amândoi să ne luăm niște camere la „Bells and Motley”, în cazul în care trupa lui Ellsworthy și-a luat tălpășița?

Luke scutură din cap.

— Nu, mai bine te întorci la Londra. Îți explic imediat. Între timp, cred că mai bine aș sta de vorbă cu Whitfield.

— Cred că asta trebuie să faci - totul e o porcărie sinistră, nu? Am senzația ca sunt un ticălos care dezgroapă mormintele.

Luke îi zâmbi.

— A fost o afacere cinstită. Te-ai purtat corect. Oricum, n-are rost să ne lamentăm pentru lucrurile care s-au terminat și au trecut. Acum intru să stau de vorbă cu Whitfield.

Îl găsi pe lordul Whitfield plimbându-se cu pași mari prin salon. În aparență era calm, avea chiar un ușor zâmbet pe buze. Dar Luke observă că o venă de la tâmplă i se zbătea violent.

Se întoarse, când Luke intră.

— A! Ai venit, Fitzwilliam.

Luke spuse:

— N-are rost să spun că-mi pare rău pentru ce am făcut - aș fi ipocrit! Recunosc că, din punctul dumneavoastră de vedere, m-am purtat foarte urât și am foarte puțin de spus ca să mă apăr. Lucruri de genul ăsta se întâmplă în viață.

Lordul Whitfield își reluă mersul.

— Într-adevăr, într-adevăr.

Dădu din mână. Luke continuă:

— Bridget și cu mine ne-am purtat rușinos cu dumneavoastră. Dar asta este! Ținem unul la altul și nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să vă spunem adevărul și să plecăm.

Lordul Whitfield se opri. Îl privi pe Luke cu ochi spălăciți și bulbucăți.

— Nu, spuse el, nu mai aveți ce face!

Avea un ton curios în voce. Îl privea pe Luke, scuturând din cap cu milă parcă.

Luke spuse tăios:

— Cum adică?

— N-aveți ce face! spuse lordul Whitfield. E prea târziu.

Luke se dădu un pas mai aproape.

— Spuneți-mi ce vreți să insinuați?

Lordul Whitfield spuse pe neașteptate.

— Întreab-o pe Honoria Waynfilete. Ea o să înțeleagă. Ea știe ce se întâmplă. Mi-a vorbit odată despre asta!

— Ce anume o să înțeleagă?

Lordul Whitfield spuse:

— Răul nu rămâne nepedepsit. Trebuie să se facă dreptate! Păcat, pentru că țin la Bridget. Într-un fel e păcat pentru amândoi!

— Ne amenințați?

Lordul Whitfield păru surprins cu adevărat.

— Nu, nu, dragă prietene. Puțin mă interesează povestea asta! Când i-am făcut lui Bridget onoarea de a o alege drept soția mea, ea a acceptat anumite responsabilități. Acum, le respinge – dar în viața asta nu poți să dai înapoi. Dacă încâlci legile, plătești...

Luke își strânse pumnii. Spuse:

— Adică lui Bridget i se va întâmpla ceva? Whitfield, ascultă ce-ți spun eu. Bridget n-o să pățească nimic, și nici eu! Dacă încerci să faci ceva, s-a zis cu tine. Mai bine ai fi mai atent! Știu multe despre tine!

— Eu n-am nici un amestec, spuse lordul Whitfield. Eu nu sunt decât instrumentul unei Puteri superioare. Ce poruncește acea Putere, asta se întâmplă.

— Văd că dai crezare lucrului ăsta, spuse Luke.

— Pentru că ăsta e adevărul! Oricine mi se împotrivește este pedepsit. Tu și cu Bridget nu veți face excepție.

— Aici greșești. Oricât de mult noroc ai avea, până la urmă tot se termină. Norocul tău e ca și terminat.

Lordul Whitfield spuse cu blândețe:

— Tinere dragă, pe mine nimic nu mă poate atinge.

— Nu zău? O să vedem. Calculează bine ce faci, Whitfield.

Lordul Whitfield schiță o mișcare foarte slabă. Vocea i se schimbă când vorbi:

— Am avut foarte multă răbdare. Nu mai abuza de ea. Hai, du-te.

— Mă duc, spuse Luke, cât pot de repede. Nu uita că te-am prevenit.
Se întoarse pe călcâie și ieși iute din cameră. Urcă scările în grabă. O găsi pe Bridget în cameră, supraveghind o servitoare care îi împacheta hainele.

— Ești gata repede?

— În zece minute.

Ochii ei îi puseră o întrebare la care nu putu să răspundă din cauza servitoarei.

Luke aprobă scurt din cap.

Se duse în camera sa și-și aruncă grăbit lucrurile într-un geamantan.

Se întoarse zece minute mai târziu și o găsi pe Bridget gata de plecare.

— Mergem?

— Sunt gata.

În timp ce cobora scara, îl întâlniră pe majordom urcând.

— Domnișoara Waynflate vrea să vă vadă, doamnă.

— Domnișoara Waynflate? Unde este?

— În salon, cu lordul.

Bridget se duse direct în salon. Luke o urmă îndeaproape.

Lordul Whitfield stătea lângă fereastră vorbind cu domnișoara Waynflate. În mână avea un cuțit cu o lamă lungă și subțire.

— O lucrătură perfectă, spuse el. Unul din ajutoarele mele tinere mi l-a adus din Maroc unde a fost în calitate de corespondent special. E maur, bineînțeles, un cuțit din Riff.

Își trecu drăgăstos un deget pe tăiș.

— Ce lamă!

Domnișoara Waynflate spuse repezit:

— Pune-l la loc, Gordon, pentru Dumnezeu!

El zâmbi și îl puse la loc într-o colecție de arme pe o masă.

— Îmi place senzația pe care mi-o dă, spuse el blajin. Domnișoara Waynflate pierduse ceva din cumpătul ei obișnuit. Arăta palidă și nervoasă.

— A, ai venit Bridget, drăguța mea, spuse ea. Lordul Whitfield chicoti:

— Da, uite-o pe Bridget. Spuneți-vă tot ce aveți să vă spuneți. Honoria, Bridget pleacă de aici curând.

Domnișoara Waynflate spuse tăios:

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau? Vreau să spun că pleacă la Londra. Am dreptate, Bridget, nu-i așa? Atâta voiam să spun.

Îi privi pe toți.

— Am o veste pentru tine, Honoria. Bridget nu se mai mărită cu mine până la urmă. Îl preferă pe Fitzwilliam. Viața e un lucru foarte straniu. Ei, vă las să vă spuneți ce aveți de spus.

Ieși din cameră, zornăind cu mâinile niște monede din buzunare.

— Vai de mine..., spuse domnișoara Waynflate. Vai de mine...

Avea atâta disperare în glas încât Bridget păru ușor surprinsă. Spuse stingherită:

— Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău.

Domnișoara Waynflate spuse:

— E supărat, e îngrozitor de supărat; vai de mine, e ceva groaznic. Ce ne facem?

Bridget o privi fix.

— Ce ne facem? Cum adică?

Domnișoara Waynflate îi spuse, incluzând pe amândoi în privirea sa plină de reproș:

— Nu trebuia să-i spui niciodată!

— Prostii! Ce puteam să facem?

— Nu trebuia să-i spui acum. Trebuia să fi așteptat până când ați plecat.

Bridget spuse scurt:

— Asta e o chestiune de părere. Eu personal cred că e mai bine să afli cât mai de repede lucrurile neplăcute.

— Vai de mine, dacă n-ar fi vorba decât despre asta...

Se opri. Apoi îl privi pe Luke întrebător. Luke dădu din cap. Buzele luară forma cuvintelor: „Nu încă”.

Domnișoara Waynflate murmură:

— Înțeleg.

Bridget spuse cu o ușoară exasperare:

— Ați vrut să mă vedeți pentru ceva personal, domnișoară Waynflate?

— Ei... da. De fapt am venit să-ți sugerez ideea să-mi faci o scurtă vizită. M-am gândit că... s-ar putea să-ți vină greu să mai rămâi aici și că ai avea nevoie de câteva zile... să... să... ei bine, să-ți pui la punct planurile.

— Vă mulțumesc, domnișoară Waynflate, sunteți foarte drăguță.

— Știi, cu mine ai fi în siguranță și...

Bridget o întrerupse.

— În siguranță?

Domnișoara Waynflate spuse grăbită, puțin agitată:

— Tihnită, asta am vrut să spun, o să ai multă tihnă la mine. Adică, nu atât de luxos ca aici, e natural, dar apa caldă este caldă, iar micuța mea servitoare Emily gătește într-adevăr foarte bine.

— Ah, sunt sigură că va fi minunat, domnișoară Waynflate, spuse Bridget mecanic.

— Dar, sigur, că dacă pleci în oraș, e mult mai bine...

Bridget spuse rar:

— E puțin cam încurcată toată povestea. Mătușa a plecat devreme azi; s-a dus la o expoziție de flori. N-am avut când să-i spun ce s-a întâmplat. Am să-i scriu un bilet că m-am dus să stau în apartamentul ei.

— Ai să stai în apartamentul mătușii la Londra?

— Da. Nu stă nimeni acolo. Am să iau masa în oraș.

— Ai să stai singură în apartament? Vai de mine, eu n-aș face așa ceva. N-aș sta acolo singură.

— N-o să mă mănânce nimeni, spuse Bridget nervoasă.

Pe lângă asta, mătușa se întoarce mâine.

Domnișoara Waynflate dădu din cap îngrijorată.

Luke spuse:

— Mai bine du-te la hotel.

Bridget se întoarse brusc spre el.

— De ce? Ce v-a apucat pe toți? Ce tot mă tratați ca pe un copil cretin?

— Vai. Nu, dragă, protestă domnișoara Waynflate. Nu vreau decât să fii prevăzătoare - atât!

— Da de ce? De ce? Despre ce este vorba?

— Ascultă Bridget, spuse Luke. Vreau să stăm puțin de vorbă. Dar nu aici. Luăm mașina și mergem într-un loc liniștit.

Luke o privi pe domnișoara Waynflate.

— Putem să trecem pe la dumneavoastră cam peste o oră? Aș vrea să vă spun câte ceva.

— Vă rog. Vă aștept acolo.

Luke puse mâna pe brațul lui Bridget. Clătină din cap către domnișoara Waynflate în chip de mulțumire.

Spuse:

— Luăm mai târziu bagajele. Hai.

O însoți afară din cameră și străbătură holul până la ușa din față.

Deschise portiera. Bridget se urcă în mașină, Luke porni motorul și plecă în toată viteza. Pe când ieșeau pe porțile de fier, scoase un suspin de ușurare.

— Slavă Domnului că te-am scos teafără de acolo, spuse el.

— Chiar ai înnebunit, Luke? Ce-nseamnă asta? Parcă ai face din toate un secret profesional.

Luke spuse sever:

— Ei, e greu să explici cuiva că omul sub al cărui acoperiș se găsește în clipa respectivă este un criminal!

Capitolul XX.

Suntem implicați... amândoi.

Bridget rămase o clipă nemișcată lângă el. Spuse:

— Gordon?

Luke aprobă din cap.

— Gordon? Gordon - criminal? Gordon - criminalul? Ceva mai ridicol n-am mai auzit de când sunt!

— Nu-ți vine să crezi?

— Sigur că nu. Păi, Gordon n-ar omorî nici o muscă.

Luke spuse întunecat:

— S-ar putea să fie adevărat. Nu știu. Dar știu precis că a omorât un canar și, mai precis, că a omorât multe ființe omenești.

— Dragul meu Luke, pur și simplu nu-mi vine să cred.

— Îmi închipui. Nici nu pare verosimil. Știi, de fapt nici nu-l indusesem pe lista suspectilor posibili până alaltăieri-seară.

Bridget protestă.

— Dar știu absolut totul despre Gordon! Îl știu ce poate! La urma urmei, e un omuleț plăcut - nu zic că nu e afectat, dar de fapt e plin de zel.

Luke scutură din cap.

— O să trebuiască să-ți revezi părerea despre el, Bridget.

— N-are rost, Luke, nu pot să cred! Cine ți-a băgat ideea asta absurdă în cap? Păi, acum două zile erai îndeaproape convins că Ellsworthy e criminalul.

Luke tresări ușor.

— Știu, știu. Poate ai impresia că mâine o să-l bănuiesc pe Thomas și poimâine o să fiu convins că pe Horton trebuie să-l urmăresc! Nu sunt chiar atât de nerațional! Recunosc că ideea este destul de șocantă când îți vine în cap, dar dacă o cumpănești puțin, îți dai seama că totul se îmbină perfect. Nu-i de mirare că domnișoara Pinkerton n-a îndrăznit să apeleze la autoritățile locale. Știa că o să râdă de ea! Scotland Yardul era unica speranță.

— Dar ce motiv plauzibil ar fi putut avea Gordon pentru toate crimele astea? Ah, totul e așa de absurd!

— Știu. Dar nu-ți dai seama că Gordon Whitfield are o părere exagerat de bună despre sine?

— Se preface că este foarte important și nemaipomenit. Dar asta-i doar un complex de inferioritate, sărmanul.

— E posibil ca tocmai asta să stea la rădăcina răului. Nu știu. Dar gândește-te, Bridget, gândește-te numai o clipă. Îți aduci aminte de toate frazele pe care tu singură le-ai folosit ca să-ți bați joc de el, acel lăce majesté etc. Nu-ți dai seama că eul acestui om este exacerbat peste măsură? Și intervine și religia. Fetițo dragă, omul e nebun de legat!

Bridget se gândi o clipă. Spuse în cele din urmă:

— Totuși nu pot să cred. Ce dovezi ai, Luke?

— Păi, propriile lui cuvinte. Mi-a explicat cât se poate de deslușit, alaltăieri-seară, că oricine i s-a pus în drum întotdeauna și-a găsit sfârșitul.

— Spune mai departe.

— Nu pot să-ți explic clar ce înseamnă asta, dar așa s-a exprimat. Vorbea foarte calm și satisfăcut... Și, cum să-ți spun? foarte obișnuit cu ideea asta! Stătea acolo, zâmbind în sinea lui... A fost ceva neașteptat, chiar oribil, Bridget.

— Spune mai departe.

— Ei, pe urmă mi-a înșirat o listă de persoane care au pierit pentru că și-au atras suprema lui nemulțumire! Și ascultă aici Bridget, persoanele pe care le-a amintit erau: doamna Horton, Amy Gibbs, Tommy Pierce, Harry Carter, Humbleby și șoferul ăla, Rivers.

Bridget rămase în sfârșit impresionată. Păli îngrozitor.

— Chiar a pomenit într-adevăr persoanele astea?

— Absolut pe toate! Acum crezi?

— O, Doamne, presupun că trebuie să cred... Cum a motivat?

— A dat niște motive extrem de neînsemnate - lucrul ăsta te înspăimântă. Doamna Horton l-a jignit, Tommy Pierce l-a imitat și i-a făcut pe grădinari să râdă de el, Harry Carter l-a insultat, Amy Gibbs a fost foarte obraznică, Humbleby a îndrăznit să i se opună în public, Rivers l-a amenințat în fața mea și a domnișoarei Waynfilete...

Bridget își duse mâinile la ochi.

— Oribil... De-a dreptul oribil, murmură ea.

— Știu. Și mai avem și o altă dovadă, din afară. Mașina care a călcat-o pe domnișoara Pinkerton la Londra era un Rolls, iar numărul ei era numărul mașinii lordului Whitfield.

— Asta îl acuză în mod clar, spuse Bridget rar.

— Da. Poliția a crezut că femeia care le-a dat numărul făcuse o greșeală. Halal greșeală!

— Înțeleg, spuse Bridget. Când e vorba despre un om bogat și puternic cum e lordul Whitfield, e firesc să se dea crezare versiunii lui.

— Da. Putem să ne închipuim ce greu i-a venit domnișoarei Pinkerton. Bridget spuse gânditoare:

— De vreo câteva ori mi-a spus lucruri ciudate. Ca și cum m-ar fi prevenit de ceva... Pe vremea aceea nu pricepeam o boabă... Acum înțeleg!

— Toate se potrivesc, spuse Luke. De fapt, cam se întâmplă. La început spui, cum ai făcut și tu, „e imposibil!” și pe urmă accepți ideea. Toate se îmbină perfect. Strugurii pe care i-a trimis doamnei Horton, iar doamna Horton își închipuia că o otrăvesc surorile! Și vizita aceea la Institutul Wellerman Kreutz; într-un fel sau altul, o fi făcut rost de câteva culturi de germeni și l-a infectat pe Humbleby.

— Nu știu cum a reușit.

— Nici eu nu știu, dar legătura e clară. E inevitabilă.

— Da... Vorba ta, se potrivește. Și sigur că el putea să facă lucruri pe care alții nu le-ar fi putut face! Adică e atât de în afară de orice bănuială!

— Cred că domnișoara Waynfilete îl bănuia. Mi-a pomenit de vizita lui la institut. În timp ce discutam, a amintit de ea ca din întâmplare, dar am impresia că s-a gândit că auzind de asta am să acționez în consecință.

— Deci știe de atâta timp?

— Avea o bănuială foarte puternică. Dar cred că a fost reținută de faptul că pe vremuri l-a iubit.

Bridget aprobă din cap.

— Da, asta explică multe lucruri. Gordon mi-a povestit că pe vremuri au fost logodiți.

— Știi, n-a vrut să credem că el e criminalul. Dar cu timpul s-a convins tot mai mult că ăsta este adevărul. A încercat să-mi facă niște aluzii, dar nu putea să declare nimic precis în legătură cu el! Femeile sunt niște ființe ciudate! Cred că într-un fel, mai ține la el...

— Chiar după ce a părăsit-o?

— Ea l-a părăsit. A fost o poveste cam urâtă. Să-ți povestesc!

Îi relatează pe scurt episodul trist și neplăcut.

Bridget îl privi fix.

— A fost în stare Gordon să facă așa ceva?

— Da. Încă de pe vremea aceea, după cum vezi, probabil că nu era normal.

Bridget se cutremură; murmură:

— Atâția ani în urmă... Atâția ani...

Luke spuse:

— Poate că s-a descotorosit de mult mai multe persoane decât o să aflăm noi vreodată! Numai succesiunea prea rapidă a morților din ultima vreme a atras atenția asupra lui! Ca și cum succesul l-ar fi făcut nesăbuit!

Bridget aprobă din cap. Tăcu vreme de câteva minute, meditănd, apoi întrebă brusc:

— Ce ți-a spus exact domnișoara Pinkerton, în ziua aceea, în tren? Cum a început?

Luke încercă să-și amintească:

— Mi-a spus că se duce la Scotland Yard, a amintit de sergentul satului, zicea că e un individ amabil, dar nu e în măsură să se ocupe de crime.

— Atunci a amintit prima dată cuvântul?

— Da.

— Spune mai departe.

— Zicea: „Văd că ești surprins. Și eu am fost la început. Chiar nu-mi venea să cred. Mă gândeam că a început să-mi lucreze imaginația”.

— Și pe urmă?

— Am întrebat-o dacă într-adevăr nu era imaginația de vină, și ea mi-a răspuns placid: „A, nu! Aș fi putut să mă înșel prima oară, dar nu a doua, sau a treia, sau a patra oară. După aceea, știi precis...”

— Minunat, comentă Bridget, continuă!

— Așa că, singur i-am cântat în strună și i-am spus că eram sigur că procedea cum trebuie. Să știi că dacă a existat vreodată un Toma necredinciosul, atunci eu eram acela!

— Știu. E ușor să fii înțelept după eveniment! Și eu mă simțeam la fel, amabilă și superioară, față de sărmana bătrânică. Cum a continuat conversația?

— Stai puțin... Da! A amintit de cazul Abercrombie, ai auzit de el, otrăvitorul din Țara Galilor. Mi-a spus că niciodată ne-a dat crezare faptului că ucigașul acela avea o privire aparte când își alegea victimele. Dar începuse să creadă pentru că văzuse cu ochii săi aceeași expresie pe fața cuiva.

— Spune-mi exact ce cuvinte a folosit.

Luke se gândi, încrețind fruntea.

— Vorbea pe același ton plăcut și distins: „Sigur că n-am crezut cu adevărat când am citit - dar este adevărat”. Iar eu i-am spus „Ce anume e adevărat?” Și ea mi-a răspuns „Expresia pe chipul unei persoane!” Și, pe Dumnezeu meu, Bridget, felul în care a spus-o, absolut, că m-a convins! Și vocea ei liniștită, expresia feței ei erau ca ale unei femei care văzuse într-adevăr ceva atât de oribil, încât nici nu puteai să exprimi!

— Spune, Luke. Spune-mi totul.

— Și pe urmă a enumerat victimele: Amy Gibbs, Carter, Tommy Pierce... A spus că Tommy era un băiețel îngrozitor, iar Carter un bețiv. Pe urmă: „Acum însă - ieri - s-a întâmplat cu doctorul Humbleby - un om atât de cumsecade - un om cu adevărat cumsecade”. Și mi-a spus că dacă s-ar duce la Humbleby și i-ar povesti, n-ar crede-o, ar râde de ea numai!

Bridget suspină adânc.

— Înțeleg, spuse ea. Înțeleg.

Luke o privi.

— Ce ai, Bridget? La ce te gândești?

— La ce mi-a spus odată doamna Humbleby... M-am întrebat... Nu, nu contează, spune mai departe. Ce ți-a mai spus până la urmă?

Luke repetă cuvintele sobru. Îi impresionaseră și nu le uitase.

— I-am spus că era greu sa nu fie descoperit după mai multe crime, și ea mi-a răspuns. „Nu, nu, fiule, aici greșești. E foarte ușor să ucizi – atâta timp cât nu te bănuiește nimeni. Și știi, persoana despre care e vorba este chiar ultimul om pe care l-ar bănuia cineva...”

Tăcu. Bridget spuse cutremurându-se:

— E ușor să ucizi? Oribil de ușor – e destul de adevărat! Nici nu-i de mirare că ai reținut cuvintele astea, Luke. O să mi se întipărească și mie în minte – pentru toată viața! Un om ca Gordon Whitfield... Ah! Sigur că e ușor!

— Nu e ușor să-i dovedești vinovăția, spuse Luke.

— Crezi? Am o idee; aș putea să te ajut.

— Bridget, îți interzic...

— Nu poți. Iar eu nu sunt în stare să stau deoparte și să mă cred în siguranță. Sunt și eu implicată, Luke. S-ar putea să fie periculos, da, recunosc, dar trebuie să-mi joc rolul.

— Bridget...

— Sunt implicată, Luke! O să accept invitația domnișoarei Waynflete și o să rămân aici.

— Draga mea, te implor...

— E periculos pentru amândoi. Știu. Dar suntem implicați, Luke, implicați... amândoi!

Capitolul XXI

„De ce colinzi pe câmpuri, cu mănuși?”

Interiorul calm al locuinței domnișoarei Waynflete reuși să contrabalanseze momentul încordat din mașină.

Domnișoara Waynflete o primi puțin cam îndoită pe Bridget care îi acceptase invitația; dar se grăbi să-și reînnoiască ospitalitatea, punând îndoiala pe care o arătase pe seama a cu totul altceva decât neplăcerea de a o primi.

Luke spuse:

— Fiindcă sunteți așa de drăguță, domnișoară Waynflete, cred că într-adevăr ăsta e cel mai bun lucru de făcut. Eu stau la hanul „Bells and Motley”. Mai bine s-o am pe Bridget sub ochii mei, decât să fie plecată acolo, la Londra. La urma urmei, amintiți-vă ce s-a întâmplat într-o asemenea ocazie.

Domnișoara Waynflete spuse:

— Te referi la Lavinia Pinkerton?

— Da. Ai zice, nu-i așa, că în mijlocul unui oraș aglomerat ești în deplină siguranță.

— Vrei să spui, preciză domnișoara Waynflete, că siguranța cuiva depinde în primul rând de faptul că nimeni nu vrea să-l omoare?

— Exact. Am ajuns să fim la cheremul așa-numitei bunăvoințe a civilizației.

Domnișoara Waynflete dădu gânditoare din cap. Bridget interveni:

— De când știți că Gordon e ucigașul, domnișoară Waynflete?

Domnișoara Waynflete suspină:

— E o întrebare la care-ți pot răspunde foarte greu, draga mea. Cred că în fundul inimii am avut de mult timp credința asta. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu recunosc ce aveam în minte. Știi, n-am vrut să cred, așa că mi-am spus întotdeauna că e un gând răutăcios și monstruos.

Luke spuse direct:

— Nu v-a fost niciodată teamă... pentru dumneavoastră?

Domnișoara Waynflete medită puțin.

— Vrei să spui că dacă Gordon ar fi bănuțit că știu, ar fi găsit vreo posibilitate să scape de mine?

— Da.

Domnișoara Waynflete spuse blajin:

— Sigur că m-am gândit și la asta... Am încercat să fiu... prudentă. Dar nu cred că Gordon m-ar fi socotit o adevărată amenințare.

— De ce?

Domnișoara Waynflete se îmbujoră ușor.

— Nu cred că Gordon și-ar fi închipuit că eu aș face ceva care să reprezinte vreo amenințare pentru el.

Luke spuse brusc:

— Ați mers chiar până într-acolo încât să-l preveniți?

— Da. Adică, i-am dat să înțeleagă că era ciudat cum oricine nu-i făcea pe plac, curând pățea un accident.

Bridget întrebă:

— Și ce-a spus?

O expresie de îngrijorare străbătu chipul domnișoarei Waynflete.

— N-a reacționat în felul în care mă așteptam. Părea...nu zău, e ceva extraordinar! ... părea mulțumit. Spunea: „Deci ai observat și tu?” Chiar..., chiar se fălea, dacă pot spune așa.

— E nebun, ce mai, spuse Luke.

Domnișoara Waynflete aprobă cu însuflețire.

— Da, sigur, nu există o altă explicație posibilă. Nu e răspunzător de actele sale. Își lăasă o mână pe brațul lui Luke. N-o să-l... să-l spânzure, nu-i așa, domnule Fitzwilliam?

— Nu, nu. Cred că o să-l trimită la Broadmoor.

Domnișoara Waynflete suspină și se lăasă pe speteaza scaunului.

— Tare mă bucur.

Ochii îi rămaseră la Bridget, care se încrunta la covor.

Luke spuse:

— Dar mai avem mult până acolo. Am adus la cunoștință autorităților și pot să spun că sunt pregătiți să privească problema în mod serios. Trebuie să înțelegeți că avem extrem de puține dovezi pe care să ne bazăm.

— Vom avea, spuse Bridget.

Domnișoara Waynflete ridică privirea spre ea. Avea în ochi o anumită expresie care îi reaminti lui Luke de cineva sau ceva pe care-l văzuse nu de mult. Încercă să fixeze amintirea trecătoare dar nu reuși.

Domnișoara Waynflete spuse cu voce șovăitoare:

— Ești optimistă, draga mea. Poate că ai dreptate.

Luke spuse:

— Iau mașina și-ți aduc lucrurile de la conac, Bridget.

Bridget spuse imediat:

— Vin și eu.

— Mai bine nu.

— Ba da, o să vin.

Luke spuse iritat:

— Nu te juca cu mine de-a mama și copilul, Bridget! Refuz să faci pe protectoarea.

Domnișoara Waynflete murmură:

— Bridget, eu am convingerea că n-o să fie nimic - e în mașină și în plină zi.

Bridget râse ușor stânjenită.

— Cred că m-am cam prostit. Afacerea asta te calcă pe nervi.

Luke spuse:

— Domnișoara Waynflete m-a păzit până acasă aseară. Lăsați, domnișoară Waynflete, știu eu ce știu! Așa a fost, nu?

Recunosc, zâmbind.

— Știi, domnule Fitzwilliam, păraii atât de credul! Și dacă Gordon Waynflete ar fi crezut că ai venit numai ca să-ți bagi nasul în povestea aceasta și nu pentru alte motive... Pe lângă asta ulița e tare singuratică, s-ar fi putut întâmpla atâtea.

— Ei, oricum, acum sunt perfect conștient de primejdie, spuse Luke întunecat. N-o să mă ia prin surprindere; de asta puteți să fiți sigure.

Domnișoara Waynflete spuse îngrijorată:

— Nu uita că e viclean. Și mult mai inteligent decât ți-ai închipui vreodată. Zău, are un cap cât se poate de ingenios.

— Sunt prevenit.

— Toată lumea știe că bărbații sunt curajoși, spuse domnișoara Waynflete, dar pot fi păcăliți mai ușor decât femeile.

— E adevărat, spuse Bridget.

Luke răspunse:

— Serios vorbind, domnișoară Waynflete, chiar credeți că sunt în pericol? Dumneavoastră credeți, ca să folosesc o expresie de argou, că lordul Whitfield vrea să-mi facă felul?

Domnișoara Waynflete ezită.

— Părerea mea este că Bridget e mai în primejdie. Ea l-a respins și, pentru el asta e o insultă extraordinară! Cred că după ce termină cu Bridget, o să-și îndrepte atenția asupra dumatăle. Dar nu mă îndoiesc că mai întâi o să încerce cu ea.

Luke mormăi:

— Doresc din tot sufletul să pleci în străinătate, acum, imediat, Bridget.
Bridget strânse din buze:

— Nu plec.

Domnișoara Waynflete oftă:

— Ești o ființă curajoasă, Bridget. Te admir.

— Sunt sigură că ați proceda la fel dacă ați fi în locul meu.

Bridget continuă pe un ton care urcă până la nota extremă.

— Luke și cu mine suntem amândoi implicați.

Îl însoți pe Luke până la ușă.

— Am să te sun de la han, după ce ies viu din groapa cu lei, spuse Luke.

— Da, te rog.

— Draga mea, să nu ne aprindem așa tare. Chiar și celor mai mari criminali le trebuie puțin timp ca să-și facă planurile! Aș spune chiar că o zi sau două suntem în siguranță. Azi sosește inspectorul Battle din Londra și, începând din clipa aceea, lordul Whitfield va fi ținut sub observație. De fapt totul e în ordine, și putem să punem capăt melodramei.

Lăsându-și mâna pe umărul ei, îi spuse grav:

— Bridget, iubito, am să-ți rămân recunoscător dacă n-ai să acționezi în pripă!

— Și eu la fel, Luke dragă!

O strânse de umeri cu putere, sări în mașină și porni.

Bridget se întoarse în salon. Domnișoara Waynflete își făcea de lucru în felul ei de fată bătrână.

— Vai drăguță, n-am terminat încă cu pregătitul camerei în care ai să stai. Emily e acolo și pune lucrurile la punct. Știi ce am de gând să fac? O să-ți aduc o ceașcă de ceai bun! E tocmai ce-ți lipsește după toate întâmplările astea neplăcute.

— Sunteți nespus de drăguță, domnișoară Waynflete, dar, zău, parcă n-aș mai bea ceai.

Ce voia de fapt Bridget era un cocktail tare, preparat mai ales cu mult gin, dar se gândi, pe bună dreptate, că acea formă de înviorare nu i-ar putea fi oferită aici. Nu putea să sufere ceaiul. De obicei îi provoca indigestie. Totuși, domnișoara Waynflete hotărâse că musafira sa avea nevoie de ceai. Se repezi afară din cameră și reapăru peste cinci minute, cu chipul radios, ducând o tavă pe care se găseau două cești delicate de porțelan de Dresda pline de o băutură aromată, aburindă.

— Lapsang Souchong veritabil, spuse mândră domnișoara Waynflete.

Bridget, căreia îi displăcea ceaiul chinezesc mai mult chiar decât cel indian, zâmbi slab.

În clipa aceea, Emily, o fetișcană mărunță, care părea cam neîndemânică, cu o înfățișare limfatică, apăru în prag și spuse:

— Dacă nu vă supărați, domnișoară, ați vrut fețele de perne brodate?

Domnișoara Waynflete ieși iute din cameră, iar Bridget se folosi de lipsa ei pentru a arunca ceaiul pe fereastră; fusese cât pe ce să-l opărească pe Wonky Pooh care stătea în rondul cu flori de dedesubt.

Acesta acceptă scuzele, sări pe marginea ferestrei și începu să se frece de umerii lui Bridget, torcând foarte drăgăstos.

— Frumosule, spuse Bridget, mângâindu-l pe spinare.

Wonky Pooh își făcu coada cârlig și toarse din ce în ce mai tare.

— PISOIAȘ IUBIT, spuse Bridget, scărmanându-l pe după ureche.

Domnișoara Waynfilete se întoarse în acea clipă.

— Vai de mine, exclamă ea. Wonky Pooh te-a îndrăgit, așa-i? De obicei e foarte sălbatic. Ai grijă, draga mea, a suferit de o ureche și încă îl mai doare.

Remarca sosi prea târziu. Mâna lui Bridget atinse punctul dureros; Acesta scuipă și se retrase jignit în chip de minge portocalie plină de demnitate ofensată.

— Vai de mine, te-a zgâriat? strigă domnișoara Waynfilete.

— Nu prea rău, spuse Bridget, sugându-și zgârietura diagonală de pe dosul mâinii.

— Să-ți pun niște iod?

— A, nu, este un fleac. Să nu ne alarmăm degeaba.

Domnișoara Waynfilete păru puțin dezamăgită.

Simțind că fusese nepoliticoasă, Bridget spuse repede:

— Oare cât o să întârzie Luke?

— Nu te îngrijora, draga mea. Sunt sigură că domnul Fitzwilliam știe să-și poarte de grijă singur.

— Da, Luke e un băiat descurcăreț.

În clipa aceea se auzi telefonul. Bridget se grăbi să răspundă. În aparat răsună vocea lui Luke.

— Alo? Tu ești, Bridget? Sunt la han. Poți să aștepți să-ți aduc catrafusele după prânz? Știi, a sosit Battle, înțelegeți ce vreau să spun...

— Inspectorul de la Scotland Yard?

— Da. Vrea să vorbească cu mine imediat.

— În ceea ce mă privește e în regulă. Adu-mi lucrurile după-prânz și spune-mi ce părere are.

— S-a făcut. Pe curând, iubito.

— Pe curând.

Bridget puse receptorul în furcă și relată conversația domnișoarei Waynfilete. Apoi căscă. Un sentiment de oboseală biruise emoția.

Domnișoara Waynfilete observă:

— Ești obosită, draga mea! Mai bine te-ai întinde puțin... Nu, poate n-ar trebui, pentru că suntem înainte de masă. Aveam de gând să duc niște haine vechi unei femei care nu stă departe de aici, o plimbare peste câmp... N-ai vrea să vii cu mine? O să avem timp până la masă.

Bridget încuviință cu plăcere.

Porniră pe cărarea din spatele casei. Domnișoara Waynfilete avea o pălărie de pai și, spre marele amuzament al lui Bridget, își puse mânușile.

„Parcă ne-am plimba pe Bond Street”, se gândi în sinea ei.

Domnișoara Waynfilete flecări cu plăcere despre diferitele probleme mărunte din sat. Traversă cele două lanuri, apucară pe un drum de țară

neîngrijit și apoi cotiră pe o cărare care ducea spre o dumbravă năpădită de lăstăriș. Era o zi călduroasă și Bridget remarcă ce plăcut e să stai la umbră.

Domnișoara Waynflete propuse să se oprească puțin pentru a se odihni.

— E cam cald azi, nu? Cred că pe undeva a început să tune.

Bridget aprobă cam toropită. Se lăsă pe spate sprijinindu-se de o ridicătură de pământ - cu ochii pe jumătate închiși; în minte îi răsăriră câteva versuri:

De ce colinzi pe câmpuri, doamnă-nmănușată, Voinică doamnă, Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată?

Dar nu era adevărat! Domnișoara Waynflete nu era voinică. Ea potrivea cuvintele pentru acest caz.

De ce colinzi pe câmpuri, doamnă-nmănușată, Plăpândă doamnă și cărunță, Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată?

Domnișoara Waynflete îi întrerupse firul gândurilor.

— Te simți cam adormită, nu-i așa?

Întrebarea îi fusese adresată pe un ton foarte blajin și obișnuit, dar nu știu ce anume din glas o făcu pe Bridget să deschidă ochii brusc.

Domnișoara Waynflete se aplecase deasupra ei și o privea cu nerăbdare; își trecu limba ușor peste buze. Repetă întrebarea:

— Te simți foarte adormită, nu-i așa?

De data asta nu încăpea îndoială în privința semnificației precise din voce. Prin mintea lui Bridget trecu o săgeată - o săgeată luminoasă de înțelegere, urmată de dispreț față de propria ei opacitate.

Bănuise adevărul, dar nu fusese decât o bănuială extrem de vagă. Avea intenția să se convingă acționând pe îndelete și în taină. Dar nu-și închipuise nici o clipă că se va întreprinde ceva împotriva ei. După părerea sa, își ascunde total bănuielile.

Nu-și închipuise că se va întâmpla așa de curând. Proasta, de șapte ori proastă!

Și se gândi brusc: „Ceaiul, a pus ceva în ceai. Nu știe că nu l-am băut. Acum am ocazia să aflu! Trebuie să mă prefac! Oare ce o fi pus în el? Otravă? Sau un somnifer? Se așteaptă să adorm - e limpede.”

Lăsă din nou să-i cadă pleoapele. Spuse cu o voce care spera să pară toropită în mod firesc.

— Mi-e somn... Îngrozitor de somn. Ce nostim. Nu știu dacă m-am simțit vreodată așa de toropită...

Domnișoara Waynflete clătină ușor din cap aprobator. Bridget o urmări cu ochii mijiți, cum se apropie de ea.

Se gândi:

— Pot să-i țin piept! Am mușchi destul de tari, și ea e o bătrână slăbănoagă și pirpirie. Dar trebuie s-o fac să vorbească!

Domnișoara Waynflete zâmbea. Nu avea un zâmbet plăcut. Era un zâmbet viclean și nu prea omenesc.

Bridget se gândi: „Seamănă cu o capră. Doamne ce mai seamănă! Capra a fost întotdeauna un simbol al răului! Acum văd de ce! Am avut dreptate, am avut dreptate cu ideea mea fantastică!

ladul nu are atâta ură cât o femeie disprețuită... Așa a început, de-aici a pornit.”

Murmură ceva și de data asta vocea avea o nuanță evidentă de teamă.

— Nu știu ce e cu mine... Am o senzație așa de ciudată – foarte ciudată!

Domnișoara Waynfleete se uită iute în jur. Locul era absolut gol. Chiar dacă ar fi țipat, satul era prea departe ca să se audă. Nu erau căsuțe sau bordeie prin apropiere, începu să scotocească prin pachetul pe care-l adusese, pachetul în care ar fi trebuit să fie haine vechi. În aparență asta conținea. Desfăcu hârtia care dădu la iveală o rochie de lână moale. Și totuși mâinile acelea înmănușate scotoceau mereu.

De ce colinzi pe câmpuri, doamnă-nmănușată... „ „Da – de ce? De ce are mănuși? Desigur! Sigur! Totul plănuit atât de frumos.”

Învelitoarea căzu. Grijulie, domnișoara Waynfleete scoase un cuțit, extrem de atentă să nu ștergă amprente care se aflau pe el – lăsate de degetele scurte și bondoace ale lordului Whitfield cu o zi înainte în salonul de la conac.

Cuțitul maur cu lama ascuțită. Bridget simți că i se face puțin rău. Trebuie să joace un timp, da, trebuie s-o facă pe femeia, asta să vorbească, pe femeia asta slabă, cenușie, pe care n-a iubit-o nimeni. N-o să fie greu de fapt. Pentru că o să vrea chiar ea să vorbească și încă atât de urâcios – iar singura persoană cu care ar fi putut să vorbească era cineva ca Bridget, cineva care trebuia să tacă pe veci după aceea.

Bridget spuse cu o voce slabă, groasă.

— Ce-i ăsta... cuțit?

Și atunci domnișoara Waynfleete râse. Era un râs oribil, domol și armonios ca al unei femei, dar cu totul inuman. Îi răspunse:

— Pentru tine, Bridget. Pentru tine! Te-am urât, o știi doar, te urâsc de mult.

— Pentru că trebuia să mă mărit cu Gordon Whitfield?

Domnișoara Waynfleete aprobă din cap.

— Ești isteță! Ești foarte isteță! Vezi asta o să fie dovada covârșitoare împotriva lui. O să te găsească aici, cu gâtul tăiat, și cu cuțitul lui, și amprente pe cuțit! N-a fost rău felul în care i l-am cerut să-l vadă azi-dimineață! Și, pe urmă, l-am strecurat în sacoșă și l-am învelit în batistă, când erai sus. E așa ușor! Da, totul a fost atât de ușor. Nici nu mi-am închipuit.

Bridget spuse cu o voce care era încă groasă, sufocată și joasă, ca a unei persoane puternic drogate.

— Asta fiindcă sunteți atât de... drăcesc de inteligentă.

Domnișoara Waynfleete râse iar scurt în felul ei cuviincios. Spuse cu o mândrie oribilă.

— Da, întotdeauna am fost inteligentă, chiar și ca fată. Dar nu mă lăsau să fac nimic... A trebuit să stau acasă, să nu fac nimic. Și pe urmă Gordon... doar un fiu de cizmar de rând, dar, de ce să nu recunosc, cu ambiții! Știam că o să se ridice. M-a părăsit, m-a părăsit pe mine! Totul din cauza afacerii ăleia ridicole cu pasărea!

Făcu un gest ciudat cu mâinile ca și cum ar fi răsucit ceva.

Bridget fu din nou cuprinsă de senzația de sfârșeală.

— Gordon Ragg a îndrăznit să mă părăsească pe mine – fiica colonelului Waynflete! Am jurat că o să-i plătesc! Mă gândeam la asta noapte de noapte... și, pe urmă am sărăcit din ce în ce mai mult. A trebuit să vindem casa. Și el a cumpărat-o! A venit, făcând pe stăpânul, mi-a oferit mie o slujbă în vechea mea casă. Ah, cât l-am urât atunci! Dar nu i-am arătat niciodată. Noi, fetele, așa am fost învățate – am primit o educație foarte aleasă. Întotdeauna am socotit că educația își spune aici cuvântul.

Tăcu o clipă. Bridget o urmări, abia îndrăznind să respire ca să nu împrăștie șuvoiul vorbelor.

Domnișoara Waynflete continuă încet:

— Tot timpul mă gândeam... tot timpul. Mai întâi m-am gândit să-l ucid. Atunci am început să citesc despre criminalistică, știi, pe furiș, la bibliotecă. Și într-adevăr, mai târziu mi-am dat seama cât de folositor mi-a fost. De exemplu, ușa de la camera lui Amy, cum am încuiat-o pe dinăuntru cu penseta după ce am schimbat sticlulele de lângă pat. Cum mai sforăia fata aia, mă dezgusta aproape!

Se opri.

— Ei, ia stai, unde am rămas?

Darul acela pe care-l cultivase Bridget, și care-l vrăjise pe lordul Whitfield, darul de ascultător perfect, îi servea foarte bine acum. Poate că Honoria Waynflete era un maniac ucigaș, dar mai era și altceva mai obișnuit în ea. Era o ființă omenească care vroia să vorbească despre ea însăși. Și Bridget era pregătită bine să facă față acestei părți de omenie.

Spuse cu o voce care o îmbia la vorbă, în felul cel mai nimerit:

— La început ați vrut să-l ucideți...

— Da, dar asta nu mă satisfăcea, era ceva prea obișnuit, trebuia să fie ceva mai bun decât o crimă. Și, pe urmă, mi-a venit ideea. Pur și simplu mi-a venit în cap. Trebuia să sufere de pe urma multor crime, fără să aibă vreo vină. Trebuia să fie socotit criminal! El trebuia să fie spânzurat pentru crimele mele. Sau să se creadă că e nebun și să fie închis pe viață... Poate că așa ar fi mai bine.

Chicoti din nou. Un chicot scurt și oribil... Ochii îi scăpărau; pupilele i se măriseră ciudat de mult.

— După cum ți-am spus, am citit multe cărți despre crimă. Mi-am ales victimele cu grijă, la început nu trebuiau să existe bănuieli. Știi, continuă ea cu o voce care i se înăspri, îmi făcea plăcere să ucid... Nesuferita aia de Lydia Horton mă privea de sus... o dată m-a numit „fata bătrână”. M-am bucurat când Gordon s-a certat cu ea. Doi iepuri dintr-o lovitură, m-am gândit! Ce distracție să stai lângă pat și să-i strecuri arsenic în ceai, și pe urmă să te duci să-i spui surorii că doamna Horton s-a plâns de gustul amar al fructelor trimise de lordul Whitfield. Păcat că proasta aia n-a mai repetat ce i-am spus!

Și pe urmă ceilalți! Cum auzeam că Gordon avea ceva împotriva cuiva era așa de simplu să aranjez un accident! Era atât de prost, de necrezut cât era de prost! L-am făcut să-și închipuie că era un om aparte! Că oricine i se

opunea avea de suferit. A crezut foarte ușor. Sărmanul Gordon, ar crede orice. E așa de credul!

Bridget își aduse aminte cum îi spusese lui Luke disprețuitoare: „Gordon? Ar fi în stare să creadă orice!”

Ușor? Extrem de ușor! Sărmanul, afectatul și credulul Gordon cel mărunțel! Dar trebuia să afle mai multe! Și asta era ușor! O făcuse în chip de secretară ani de zile. Îi încurajase pe nesimțite pe patroni să vorbească despre ei. Iar femeia asta voia cu orice preț să vorbească și să se laude cu deșteptăciunea ei.

Bridget murmură:

— Dar cum ați reușit? Nu înțeleg cum ați reușit.

— A, a fost foarte ușor! N-aveai nevoie decât de organizare. Când Amy a fost concediată de la conac, am angajat-o imediat. Cred că ideea cu vopseaua de pălării a fost foarte inteligentă, iar încuiatul ușii pe dinăuntru m-a pus în siguranță. Bineînțeles eu am fost întotdeauna în siguranță pentru că n-am avut nici un motiv; și nu bănuiești pe nimeni de crimă, dacă nu există motive. Cu Carter a fost foarte simplu, se împleticea prin ceață; l-am ajuns la pod și l-am împins iute. Știi că am putere.

Se opri, și chicotitul scurt și oribil se auzi din nou.

— Vai, ce m-am distrat! N-am să uit niciodată mutre lui Tommy, când l-am împins de pe fereastră în ziua aia. Habar n-a avut...

Se aplecă asupra lui Bridget cu încredere.

— Știi, oamenii sunt foarte proști. Până atunci nu-mi dădusem seama.

Bridget spuse slab.

— Atunci..., dumneavoastră sunteți neobișnuit de inteligentă.

— Da... da... poate că ai dreptate.

— Cu doctorul Humbleby a fost mai greu?

— Da, e chiar de mirare cum de mi-a reușit. S-ar fi putut să dea greș, sigur. Dar Gordon a spus la toată lumea despre vizita lui la Institutul Wellerman Kreutz și m-am gândit că dacă o să pot face oamenii să-și amintească de vizita aceea, mai târziu s-ar stabili anumite legături. Iar cu urechea lui Wonky Pooh a fost într-adevăr cam greu, era infectată, supura mult. Am reușit să-l înțep pe doctor la mână cu foarfeca, și pe urmă am fost atât de necăjită și am insistat să se dezinfeceteze și să-și pună un bandaj pe rană. Nu știa că bandajul fusese infectat mai întâi de la urechea motanului. Sigur, n-ar fi putut să dea greș, era numai o încercare. Mi-a părut tare bine când am văzut că a mers, mai ales că acesta a fost pisica Lavinei.

Chipul i se întunecă.

— Lavinia Pinkerton! Ea a ghicit... Ea îl găsisse pe Tommy în ziua aceea. Și, pe urmă, când Gordon s-a certat cu doctorul Humbleby, m-a surprins privindu-l pe Humbleby. Nu fusesem prudentă. Tocmai mă întrebam cum o să fac... Și ea știa. M-am întors s-o surprind și... m-am dat de gol. Am văzut că știe. Bineînțeles, nu putea să dovedească nimic. Eram sigură de asta. Totuși mi-era teamă că ar putea s-o creadă cineva. Mi-era teamă că ar putea s-o creadă la Scotland Yard. Eram sigură că în ziua aceea se duce acolo. Am fost în același tren și am urmărit-o.

Totul a fost atât de simplu. Era pe un refugiu, traversând Whitehall-ul. Eram aproape în spatele ei. Nu m-a văzut. Venea o mașină mare și am împins-o cu toată puterea. Sunt foarte puternică! A căzut drept în fața ei. I-am spus unei femei de lângă mine că văzusem numărul mașinii și i-am dat numărul de la Rolls-ul lui Gordon. Speram să-l repete poliției.

Noroc că mașina n-a oprit. Presupun că era vreun șofer care se distra cu mașina stăpânului. Da, aici am avut noroc. Întotdeauna am noroc. Scena aia cu Rivers, și Luke Fitzwilliam – martor. Tare m-am amuzat când l-am însoțit! Ciudat ce greu l-am făcut să-l bănuiască pe Gordon. Dar, după moartea lui Rivers, trebuia să-l bănuiască. Trebuia! Ei, și acum, asta o să încheie toată povestea.

— Gordon m-a părăsit! Trebuia să se căsătorească cu tine. Toată viața am fost dezamăgită. N-am avut nimic, absolut nimic...

Plăpândă doamnă căruntă, Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată...

Se aplecă asupra ei, zâmbind cu ochii scăpători, de nebun...

Cuțitul strălucea...

Bridget sări cu toată forța care ți-o dă tinerețea. Se aruncă asupra celeilalte ca o tigroaică, lovind-o în spinare și apucând-o de mână.

Luată prin surprindere, Honoria Waynflate căzu pe spate înainte de a ataca furios. Dar apoi, după o clipă de inerție, începu să lupte. Nu puteai să le compari ca putere. Bridget era tânără și sănătoasă, cu mușchii întăriți de sport. Honoria Waynflate era o ființă fragilă, subțirică.

Dar mai exista un factor pe care Bridget nu-l pusese la socoteală. Honoria Waynflate era nebună. Puterea ei ținea de nebunie. Se lupta ca un diavol și puterea ei nebunească era mai mare decât puterea mușchilor sănătoși ai lui Bridget. Se clătinară când într-o parte când în alta, și Bridget încerca să îndepărteze cuțitul de lângă ea, totuși Honoria Waynflate nu-i dădea drumul.

Și apoi, puțin câte puțin, puterea femeii nebune începu să domine.

Bridget începu să strige.

— Luke... Ajutor! ... Luke!

Dar n-avea nici o speranță că ajutorul va sosi. Ea și Honoria Waynflate erau singure. Singure într-o lume moartă. Cu un efort suprem îi răsuci mâna la spate, și mai apucă să audă cuțitul căzând.

În clipa următoare mâinile Honoriei Waynflate se încolăciră în jurul gâtului ei într-o strânsoare de maniac, storcându-i viața afară din ea. Mai scoase un ultim strigăt înăbușit...

Capitolul XXII.

Vorbește doamna Humbleby.

Luke fu plăcut impresionat de inspectorul Battle.

Era un om vânjos, chipeș, cu o față rotundă și mare și o mustață uriașă și frumoasă. La prima privire, nu ți se părea că emană inteligență, dar dacă te mai uitai o dată, deslușeai o persoană care te puneă pe gânduri, căci ochii inspectorului Battle erau neobișnuit de sfredelitori.

Luke nu făcu greșeala să-l subestimeze. Mai avusese de-a face cu oameni de genul lui Battle. Știa că te puteai încrede în ei și invariabil

ajungeau la rezultatele așteptate. Nici nu și-ar fi dorit un alt om pentru acest caz.

Când rămaseră singuri, Luke spuse:

— S-a cam făcut vâlvă cu povestea asta, dacă te-au trimis aici.

Inspectorul Battle zâmbi:

— S-ar putea să fie o problemă serioasă, domnule Fitzwilliam. Când este amestecat cineva ca lordul Whitfield, nu vrem să facem nici o greșeală.

— Apreciez acest lucru. Ești singur?

— A, nu. Am adus un detectiv cu mine. E la cârciuma aceea, „Seven Stars”, și are datoria să-l supravegheze pe lord.

— Înțeleg.

Battle întrebă:

— După părerea dumitale, domnule Fitzwilliam, nu există nici un dubiu? Ești sigur ca el e omul?

— După fapte nu văd vreo altă teorie posibilă. Vrei să-ți relatez împrejurările?

— Mulțumesc. Le știu de la sir William.

— Ei, care-i părerea dumitale? Cred că ți se pare nelalocul lui ca un om cu poziția lordului Whitfield să fie un criminal?

— Doar câteva lucruri mi se par nelalocul lor, spuse inspectorul Battle. Nimic nu e imposibil, când e vorba de crimă. Eu așa am susținut întotdeauna. Dacă mi-ați spune că respectivul criminal este o domnișoară bătrână, un arhiepiscop sau o elevă, n-aș spune nu. Aș studia mai întâi cazul.

— Dacă ai datele principale de la Sir William, am să-ți spun numai ce s-a petrecut azi-dimineață.

Luke expuse pe scurt ideile principale ale scenei cu lordul Whitfield. Inspectorul Battle ascultă cu foarte mult interes, apoi interveni:

— Spuneați că încerca tăișul unui cuțit. Și-a ales vreo țintă, domnule Fitzwilliam? A amenințat pe cineva?

— Nu pe față. A încercat lama într-un fel amenințător, un fel de plăcere estetică și care nu mi-a plăcut de loc. Cred că și domnișoara Waynfilete a simțit același lucru.

— Dumneai este doamna despre care spuneți că îl cunoaște pe lordul Whitfield din copilărie, și pe vremuri a fost logodită cu el?

— Într-adevăr.

— Cred că puteți să fiți liniștit în privința tinerei domnișoare, domnule Fitzwilliam. Am pus pe cineva s-o urmărească îndeaproape. Dacă ne gândim că și Jackson îl supraveghează pe lord, pentru moment nu ne amenință nici un pericol.

— Îmi iei o piatră de pe inimă, spuse Luke.

Inspectorul dădu din cap înțelegător.

— Sunteți într-o situație cam neplăcută, domnule Fitzwilliam. Vă îngrijorează soarta domnișoarei Conway. Părerea mea este că n-aveam de-a face cu un caz simplu. Probabil că lordul Whitfield e un om foarte abil. Cred că o să se dea la fund o bucată de vreme. Doar dacă n-a ajuns în ultima fază.

— Ce numești dumneata ultima fază?

— Un fel de vanitate exacerbată datorită căreia criminalul crede că pur și simplu nu poate fi descoperit! El e atât de deștept și toți ceilalți atât de proști! Și atunci sigur că punem mâna pe el.

Luke dădu din cap. Se ridică.

— Ei, spuse el, îți urez noroc. Am să te ajut cât am să pot.

— Sigur.

— Nu poți să-mi dai nici o idee?

Battle întoarse în minte întrebarea pe toate fețele.

— Nu cred. Încă nu. Acum aș vrea să fixez fiecare lucru la locul lui.

Poate stăm de vorbă diseară, nu?

— Sigur?

— O să știu mai bine care-i situația.

Luke se simți puțin mai liniștit. Multora li se întâmpla asta după o discuție cu inspectorul Battle.

Se uită la ceas. Să se ducă s-o vadă pe Bridget până la prânz?

Se gândi că mai bine nu. Domnișoara Waynflete s-ar simți obligată să-l invite la masă, și poate i-ar dezechilibra bugetul. Luke știa din experiența lui cu mătușile, că doamnele în vârstă se preocupau de tot felul de probleme de gospodărie. Se întrebă dacă domnișoara Waynflete era și ea mătușă? Probabil.

leși pe ușa hanului. O siluetă în negru, foarte grăbită, se opri brusc, văzându-l pe Luke.

— Domnul Fitzwilliam?

— Doamna Humbleby!

Se apropie de ea și-și strânsură mâinile. Doamna spuse:

— Am crezut că ați plecat.

— Nu, mi-am schimbat doar locuința. Acum stau aici.

— Și Bridget? Am auzit că a plecat și ea de la conac.

— Da, a plecat.

Doamna Humbleby suspină.

— Tare mă bucur. Mă bucur că a plecat din Wychwood.

— A, dar n-a plecat de aici. De fapt acum stă la domnișoara Waynflete.

Doamna Humbleby se dădu un pas înapoi.

Luke observă mirat că figura ei arăta o neliniște extraordinară.

— Stă la Honoria Waynflete? Vai, dar de ce?

— Domnișoara Waynflete a fost foarte drăguță și a invitat-o câteva zile.

Doamna Humbleby se cutremură puțin. Se apropie de Luke și-i puse o mână pe braț.

— Domnule Fitzwilliam, știu că n-am dreptul să spun absolut nimic, nimic. În ultima vreme am avut multe supărări și necazuri, și poate asta m-a făcut să-mi închipui anumite lucruri! Poate presimțirile astea ale mele sunt numai o imaginație bolnavă.

Luke spuse cu blândețe:

— Ce presimțiri?

— Convingerea asta pe care o am despre... despre rău!

Se uită la Luke timorată. Văzând că el doar plecase capul grav și nu părea s-o întrebe nimic în legătură cu afirmația sa, continuă:

— Atâta răutate..., la asta m-am gândit întotdeauna..., răutatea asta din Wychwood. Și femeia aia e vârâtă în miezul lucrurilor. Sunt sigură!

Luke era buimăcit.

— Care femeie?

Doamna Humbleby spuse:

— Honoria Waynflate! Sunt sigură că e o femeie foarte rea! A, văd că nu mă crezi! Nimeni n-o credea nici pe Lavinia Pinkerton. Dar amândouă simțeam. Cred că ea știa mai multe ca mine... Nu uita, domnule Fitzwilliam, dacă o femeie nu-și găsește fericirea e în stare de lucruri îngrozitoare.

Luke spuse cu blândețe:

— Da, s-ar putea.

Doamna Humbleby spuse iute:

— Nu mă crezi? Ei, de fapt de ce m-ai crede? Dar nu pot să uit ziua în care John a venit acasă cu mâna bandajată de ea, deși n-o lua în seamă și spunea că nu-i decât o zgârietură.

Se întoarse.

— La revedere. Te rog să nu uiți ce ți-am spus. Nu prea mă simt bine în ultima vreme.

Luke o urmări cum se îndepărtează. Se întreba de ce doamna Humbleby și Honoria Waynflate fuseseră prietene, și soția doctorului era geloasă?

Ce spusese? „Nimeni n-o credea nici pe Lavinia Pinkerton”. Deci Lavinia Pinkerton îi destăinuise doamnei Humbleby câteva din bănuielile ei.

Amintirea scenei din compartimentul de tren îi revenise în minte o dată cu chipul preocupat al simpaticei bătrâne. În ureche îi răsună din nou vocea gravă: „Expresia de pe chipul cuiva”. Și felul în care propria ei expresie se schimbă ca și cum ar fi văzut foarte limpede, cu ochii minții, o anumită scenă. O clipă doar, se gândi el, chipul ei fusese schimbat, buzele ridicate deasupra dinților și o expresie ciudată, de triumf, în privire.

Se gândi brusc: „Dar am mai văzut pe cineva privind așa... Aceeași expresie... De curând... Când? Azi-dimineață! Sigur! Domnișoara Waynflate, când o privise pe Bridget în salonul de la conac”.

Și brusc o altă amintire îl copleși. Una de demult. Pe propria mea mătușă Mildred spunând: „Știi, dragă, avea o privire pe jumătate de nebună!” Și, pentru o clipă, propria ei figură reconfortantă și sănătoasă purta o expresie imbecilă, stupidă...

Lavinia Pinkerton vorbea despre privirea pe care o văzuse pe chipul unui bărbat? Nu, unei persoane. Oare era posibil ca pentru o secundă, imaginația ei vie să reproducă privirea pe care o văzuse? Expresia criminalului privindu-și următoarea victimă...

Aproape fără să-și dea seama de ce făcea, Luke grăbi pasul către casa domnișoarei Waynflate.

În minte îi răsună mereu o voce: „Nu un bărbat, n-a pomenit de loc de un bărbat, tu ai presupus că era un bărbat, fiindcă te gândeai la un bărbat,

dar ea n-a spus niciodată... Ah, Doamne, am înnebunit? Nu e cu putință să fie adevărat... Sigur, e imposibil, n-are sens... Dar trebuie s-o văd pe Bridget, trebuie să mă conving că n-a pățit nimic... Ochii aceia, ochii aceia stranii cu sclipiri de chihlimbar. Ah, sunt nebun! Probabil că sunt nebun! Whitfield e criminalul! El trebuie să fie! A spus-o clar”!

Și totuși, ca un coșmar, văzu chipul domnișoarei Pinkerton personificând pentru moment ceva oribil și nesănătos.

Îi deschise ușa servitoarea cea bondoacă. Îi răspunse puțin speriată de violența lui.

— E plecată. Așa mi-a spus domnișoara Waynflete. Mă duc să văd dacă domnișoara Waynflete e acasă.

Luke o împinse și intră în salon.

Emily urcă scările în grabă. Coborî cu respirația tăiată.

— Nici doamna nu-i acasă.

Luke o luă de umeri.

— Pe unde au luat-o? Unde s-au dus?

Fata rămase cu gura căscată.

— Probabil că au ieșit prin spate. Le-aș fi văzut, dacă ieșeau prin față, pentru că se vede de la bucătărie.

Îl urmă, în timp ce Luke alerga spre ușa din grădinița mică din spate. Un om tunde gardul viu. Luke se duse la el și-l întrebă, încercând să-și păstreze vocea cu inflexiuni normale.

Omul spuse rar:

— Două doamne? Da. Cam de mulțor. Luam masa lângă tufișuri. Cred că nu m-au zărit.

— Pe unde au luat-o?

Se străduia din răputeri să-și păstreze vocea normală. Totuși celălalt deschise ochii mari în timp ce răspundea rar:

— Peste câmp... Pe acolo. Pe urmă nu mai știu pe unde au apucat-o.

Luke îi mulțumi și începu să alerge. Sentimentul că trebuie să facă ceva fără întârziere se aprofundase! Trebuia să le ajungă din urmă, trebuia! Probabil că înnebunise de tot. După toate probabilitățile ieșiseră să facă o plimbare de plăcere, dar ceva îi cerea să se grăbească. Mai repede!

Străbătu cele două câmpuri, și rămase în cumpănă la capătul unei poteci. Încotro s-o ia?

Și pe urmă auzi un strigăt, slab, îndepărtat, dar îl auzi...

— Luke... Ajutor! Și din nou: Luke! ...Se năpusti în pădure și alergă în direcția de unde venise strigătul. Acum se auzeau mai multe sunete, parcă o încăierare, o găfâială și un horcăit înăbușit.

leși dintre copaci la timp pentru a smulge mâinile unei femei nebune de pe gâtul victimei, pentru a o strânge, în timp ce ea se zbătea, făcând spume, blestemând, până când se cutremură convulsiv și rămase țeapănă în strânsoarea lui.

Capitolul XXIII.

Un nou început

— Dar nu înțeleg, spuse lordul Whitfield. Nu înțeleg.

Se străduia să-și păstreze demnitatea, dar îndărătul înfățișării impresionante se vedea clar o consternare care-ți stârnea mila. Abia dacă putea să creadă lucrurile extraordinare care îi fuseseră relatate.

— Așa cum stau lucrurile, lord Whitfield! spuse Battle cu răbdare. Ca s-o luăm de la început, în familie exista o doză de nebunie. Avem acum dovezi. Așa se întâmplă cu familiile astea vechi. Aș spune chiar că avea o predispoziție pentru așa ceva. Pe lângă asta era și o doamnă ambițioasă, iar doamnei i s-au dejuca planurile. Mai întâi cariera și pe urmă idila.

Tuși.

— După câte am înțeles, dumneavoastră ați părăsit-o?

Lordul Whitfield spuse înțepat:

— Nu-mi place termenul „părăsit”.

Inspectorul Battle își corectă expresia.

— Dumneavoastră ați rupt logodna?

— Ei bine..., da.

— Spune-ne de ce, Gordon, spuse Bridget.

Lordul Whitfield se făcu roșu. Spuse:

— Ei bine, dacă trebuie... Honoria avea un canar. Îl iubea foarte mult.

Obişnuia să mănânce zahăr de pe buzele ei. Într-o zi, a ciupit-o tare. S-a înfuriat, l-a luat în mână și i-a sucit gâtul. După aceea... eu... n-am mai avut aceleași sentimente față de ea. I-am spus că părerea mea e că amândoi greșeam.

Battle aprobă din cap. Spuse:

— Asta a fost începutul! După cum i-a povestit domnișoarei Conway, bătrâna și-a îndreptat toate gândurile și toată dibăcia minții, pe care fără îndoială că o avea, spre un singur scop.

Lordul Whitfield spuse neîncrezător.

— Să fiu acuzat de crimă? Nu pot să cred.

Bridget interveni:

— E adevărat, Gordon. Știi, chiar tu însuși ai fost mirat de felul extraordinar în care toți cei care te supărau erau imediat doborâți.

— Exista un motiv.

— Honoria Waynfilete a fost motivul, spuse Bridget. Să-ți intre în cap, Gordon, că nu Providența l-a împins pe Tommy Pierce de pe fereastră, și toate celelalte. A fost mâna Honoriei.

Lordul Whitfield scutură din cap.

— Mi se pare incredibil, spuse el.

Battle interveni.

— Spuneați că ați primit un mesaj telefonic azi-dimineață.

— Da, cam pe la ora douăsprezece. Am fost rugat să merg în Pădurea Shaw imediat, deoarece tu, Bridget, aveai să-mi spui ceva. Nu trebuia să vin cu mașina.

Battle aprobă din cap.

— Exact. Asta ar fi fost finalul. Domnișoara Conway ar fi fost găsită cu gâtul tăiat, iar lângă ea, cuțitul dumneavoastră cu amprentele dumneavoastră pe el. Dumneavoastră înșivă ați fi fost zărit prin apropiere, la

ora aceea! N-ați fi avut nici o șansă să vă dovedeți nevinovăția. Orice juriu din lume v-ar fi condamnat.

— Pe mine? spuse lordul Whitfield, speriat și abătut. Ar fi putut toată lumea să creadă asta despre mine?

Bridget spuse cu blândețe:

— Eu n-am crezut, Gordon. N-am crezut niciodată.

Lordul Whitfield o privi rece, apoi spuse înțepat:

— Având în vedere reputația mea și poziția mea în acest ținut, bănuiesc că nimeni n-ar fi dat crezare nici pentru o clipă acestei acuzații monstruoase!

leși din cameră cu demnitate și închise ușa în urma lui. Luke spuse:

— N-o să creadă niciodată că a fost într-adevăr în primejdie.

Apoi spuse:

— Hai, Bridget, spune-ne cum ai ajuns să bănuiești pe femeia asta.

— Mi-ai spus că Gordon e criminalul! Nu-mi venea să cred! Știi, îl cunoșteam atât de bine. Am fost secretara lui, doi ani de zile. Îl cunoșteam atât de bine! Știam că e îngâmfat, mărunț, interesat de propria persoană, dar mai știam că este un om blajin și aproape absurd de bun. Îi făcea rău chiar să ucidă o viespe. Povestea aceea cu uciderea canarului domnișoarei Waynflate era complet greșită. N-ar fi fost în stare să facă așa ceva. Odată mi-a spus că el o părăsise pe domnișoara Waynflate. Acum tu ai insistat că lucrurile se petrecură invers. Ei, s-ar fi putut! Poate mândria sa nu-l lăsase să recunoască că de fapt ea îl izgonise. Dar povestea cu canarul! Pur și simplu nu era genul lui! Gordon n-a tras măcar o dată cu pușca, pentru că i se face rău când vede cum mor vietățile.

Așa că am știut că partea aceea din poveste nu era adevărată. Dar dacă nu era, atunci domnișoara Waynflate mințise. Și de fapt, dacă stai și te gândești, era o minciună nemaipomenită! Și brusc mi-am pus întrebarea dacă n-a mai spus și alte minciuni. Era o femeie foarte mândră – asta puteai s-o vezi imediat.

Probabil că refuzul acela îi rănise mândria îngrozitor. Probabil că era foarte supărată și nutrea gânduri de răzbunare – împotriva lordului Whitfield mai ales, după cum simțeam eu – fiindcă mai târziu lordul a făcut avere și a avut numai realizări. M-am gândit „Da, probabil că i-ar plăcea și ar face tot posibilul să pună o crimă pe seama lui. Și pe urmă m-a cuprins un vârtej de gânduri – dacă nu cumva tot ce spune e o minciună, și, brusc, mi-am dat seama ce ușor poate o femeie ca asta să prostească un bărbat! Și m-am gândit: „E ceva fantastic, dar dacă ea i-a ucis pe toți și l-a hrănit pe Gordon cu ideea că era un fel de pedeapsă divină!” Era foarte ușor să-l faci să creadă asta. După cum ți-am spus odată, Gordon ar fi în stare să creadă orice! Și m-am gândit: „Oare s-ar fi putut ca ea să fi săvârșit toate crimele?” Și mi-am dat seama că ar fi putut! Ar fi putut să îmbrâncească pe bețiv, să împingă un băiat de pe fereastră, iar Amy Gibbs a murit în casa ei. Și doamna Horton – Honoria Waynflate obișnuia să stea cu ea, când s-a îmbolnăvit. Cu doctorul Humbleby a fost mai greu. Nu știam că motanul avusese o ureche bolnavă și că ea infectase bandajele cu care a legat mâna doctorului. Moartea domnișoarei Pinkerton a fost și mai complicată, pentru că nu mi-o

puteam închipui pe domnișoara Waynflete în chip de șofer, conducând un Rolls.

Și pe urmă, brusc, mi-am dat seama că asta a fost cel mai ușor! A îmbrâncit-o pe la spate – e simplu când e aglomerație. Mașina n-a oprit și ea a prins ocazia și a spus unei femei că văzuse numărul mașinii, și i-a dat numărul de la Rolls-ul lordului Whitfield.

Sigur, toate astea mi se învălmășeau în cap foarte confuz. Dar dacă Gordon nu comisese crimele în mod precis, iar eu știam, da, știam că nu era adevărat, ei bine, cine era criminalul? Și răspunsul mi s-a părut foarte clar, „Cineva care-l urăște pe Gordon!” Cine-l urăște pe Gordon? Honoria Waynflete, fără discuție.

Pe urmă mi-am amintit că domnișoara Pinkerton spunea că asasinul este un bărbat. Asta îmi dădă toată frumusețea mea de teorie, pentru că, dacă domnișoara Pinkerton nu avea dreptate, ea n-ar fi fost ucisă... Așa că te-am pus să-mi repeți exact cuvintele domnișoarei Pinkerton și imediat am observat că, de fapt, ea nu pronunțase niciodată cuvântul bărbat. Atunci am simțit că mă aflu, fără îndoială, pe urma bună! M-am decis să accept invitația domnișoarei Waynflete de a sta la ea și mi-am pus în cap să încerc să descopăr adevărul.

— Fără să-mi spui mie nimic? interveni Luke nervos.

— Dar, dragul meu, tu erai atât de sigur, iar eu nu eram sigură de loc! Totul era vag și îndoielnic. Dar nici prin cap nu-mi trecea că sunt în vreo primejdie. Mă gândeam că am mult timp la dispoziție...

Se cutremură.

— Ah, Luke a fost îngrozitor... Ochii ei... și râsul acela oribil, politicoș, inuman...

Luke spuse cutremurându-se și el ușor:

— N-am să uit cum am ajuns acolo în ultima clipă.

Se întoarse spre Battle.

— Cum se mai simte acum?

— Și-a pierdut mințile complet. Știi, așa se întâmplă cu indivizii ăștia. Nu pot face față șocului pe care-l au, când își dau seama că sunt mai puțin inteligenți decât își închipuiau.

Luke spuse trist.

— Ei, nu prea am eu stofă de polițist! N-am bănuț-o nici o clipă pe Honoria Waynflete. Tu, Battle, ai fi procedat mai bine.

— Poate da și poate nu. Îți aduci aminte când ți-am spus că totul e posibil într-o crimă. Cred că am amintit și de o fată bătrână.

— Și de un arhiepiscop și de o elevă! Oare trebuie să înțeleg că-i consideri pe toți ăștia niște criminali potențiali?

Zâmbetul lui Battle se lăți în rânjet.

— Vreau să spun că oricine poate fi criminal.

— În afară de Gordon, spuse Bridget. Luke, hai să mergem să-l căutăm.

Îl găsiră pe lordul Whitfield în birou, preocupat de niște însemnări pe care le făcea.

— Gordon, spuse Bridget cu voce slabă și timidă. Acum, că știi totul, te rog să ne spui că ne-ai iertat!

Lordul Whitfield o privi binevoitor.

— Sigur, draga mea, sigur. Îmi dau seama de adevăr. Am fost un om preocupat. Te-am neglijat. Adevărul, de altfel, l-a formulat Kipling cu atâta înțelepciune: „Cel care merge cel mai repede, merge singur. „Drumul meu în viață este singuratic.

Înălță din umeri.

— Am o mare responsabilitate. Trebuie s-o îndeplinesc singur. Pentru mine nu poate să existe tovarășie și nici o ușurare a poverii, trebuie să trec prin viață singur, până cad la marginea drumului.

Bridget spuse:

— Gordon dragă! Ești într-adevăr tare dulce!

Lordul Whitfield se încruntă.

— Dar nu e vorba că sunt sau nu dulce. Hai să lăsăm la o parte fleacurile astea. Sunt un om ocupat.

— Știu că ești.

— Sunt pe punctul de a face niște aranjamente în vederea publicării unei serii de articole: „Crime comise de femei de-a lungul veacurilor”.

Bridget îl privi cu admirație.

— Gordon, cred că este o idee minunată!

Lordul Whitfield își umflă pieptul.

— Așa că acum lăsați-mă. Nu vreau să fiu deranjat. Am o mulțime de treabă de făcut.

Luke și Bridget ieșiră din cameră în vârful picioarelor.

— Și totuși este într-adevăr dulce, spuse Bridget.

— Ascultă, Bridget, am impresia că într-adevăr ai ținut la omul ăsta!

— Știi, Luke, cred că ai dreptate.

Luke se uită pe fereastră.

— O să fiu fericit, când o să plec din Wychwood. Nu-mi place locul ăsta. E prea multă răutate aici, cum ar spune doamna Humbleby. Nu-mi place felul în care Coasta Ashe stă aplecată deasupra satului

— Apropo de Coasta Ashe, ce-a fost cu Ellsworthy?

Luke râse puțin stânjenit.

— Cu sângele de pe mâini?

— Da.

— Se pare că au sacrificat un cocoș alb!

— Ce dezgustător!

— Cred că domnului Ellsworthy o să i se întâmple ceva nu prea plăcut.

Battle îi pregătește o mică surpriză.

Bridget spuse:

— Și bietul maior Horton, care n-a încercat niciodată să-și ucidă soția și domnul Abbot, care presupun că avea o scrisoare compromițătoare de la vreo doamnă, și doctorul Thomas, un doctor tânăr, plăcut și modest.

— Un măgar cu fumuri!

— Asta o spui fiindcă ești gelos că se căsătorește cu Rose Humbleby.

— E prea bună pentru el.
— Întotdeauna am simțit că o plăci pe fata asta mai mult decât pe mine.
— Iubito, nu ești cam absurdă?
— Nu, nu cred.
Bridget tăcu o clipă, apoi spuse:
— Luke, acum mă mai plăci?
Luke făcu o mișcare spre Bridget, dar ea îl respinse.
— Am spus dacă mă mai plăci, nu dacă mă iubești, Luke.
— Aha! Înțeleg! ... Da, te plac... Te plac, Bridget, și te și iubesc.
— Și eu te plac, Luke.
Își zâmbiră, puțin timid, ca doi copii care s-au împrietenit la o petrecere.
Bridget spuse:
— A plăcea e mai important decât a iubi. Durează. Aș vrea, Luke, să dureze ceea ce-i între noi. Nu vreau să ne iubim doar, să ne căsătorim, să ne plictisim unul de altul și pe urmă să vrem să ne căsătorim cu altcineva.
— Ah, iubita mea, știu. Ai nevoie de lucruri reale. Și eu la fel. Ceea ce e între noi va dura pentru totdeauna pentru că se bazează pe realitate.
— E adevărat, Luke?
— E adevărat, iubito. Cred că de aceea mi-era frică să te iubesc.
— Și mie mi-era frică să te iubesc.
— Și acum îți mai este?
— Nu!
Luke spuse:
— Am fost mult timp la un pas de Moarte. Acum s-a sfârșit! De acum, vom începe să Trăim...

SFÂRȘIT

* în text, în engleză, „the humble bee”.

* Sortit morții, pe punctul de a muri; dezechilibrat (adesea nutrind o încredere exagerată în sine etc.)